D

DI TOR

36

REGIA BIBLIOTECA DELL' UNIVERSITA' DI TORINO

D.VIII. 21.

DISSERTATIO
DE
ORIGINE, NOMINE, AC RELIGIONE
MARONITARUM.

AUTHORE
FAUSTO NAIRONO BANENSI
MARONITA
Chaldaicæ, ſeù Syriacæ linguæ in Almo Urbis Archigymnaſio Lectore.

BIBLIOTECA DELLA R. UNIVERSITÀ DI TORINO

ROMAE,
Per Zachariam Dominicum Acſamitek à Kronenfeld Boëmum Pragenſem, Linguarum Orientalium Typographum,
Anno ∞ DC LXXIX.

SUPERIORUM PERMISSU.

SERENISSIMO PRINCIPI
COSMO III.
MAGNO HETRVRIÆ DVCI.

FAVSTVS NAIRONVS BANENSIS Sempiternam Felicitatem.

HABES, SERENISSIME PRINCEPS, in hoc Opere meo, & meum, & totius Maronitarũ Nationis in Mediceam Familiam grati animi monumentum. Meminimus tot, ac tantarum gratiarum, quibus anteactis temporibus hũc

vſque Nos munificentiſſimè confouit. Meminimus, inquam, quam liberali beneficentiâ Coſmas Mediceus Auus Tuus Amirum Fakreddinum Nationis noſtræ propugnaculum, necnon Abù Nader Chazenium, vnà cum Abù Nauſel eius filio, Maronitarum Anteſignanos; proſecutus eſt, dum Florentiam, Mahomedanorum preſſi Tyrannide, ſeſe receperunt. Non neſcimus munificentiam illam ſingularem, quam Abraham Ecchellenſis de litterariâ Republicâ optimè meritus, mihiq; ſanguine coniunctiſſimus, à Magno Duce Ferdinandò, necnon à Leopoldo eius Fratre, poſtea S. R. E. Cardinali expertus eſt; quibus annuentibus, Appollo-

lonij Pergæi verſionem; quæ in litterario Orbe deſiderabatur, ipſe ex Arabico, ab alijs intentatam, quia difficillimam, Latini iuris reddidit. Tot igitur memor gratiarum, hunc meum laborem, quē pro meâ Natione, Tuæ Familiæ Sereniſſimæ deuotiſſimâ ſuſcepi, nonniſi Celſitudini Tuæ Sereniſſimæ offerendū iudicaui, cùm Tibi tot titulis iure meritiſſimo debeatur. Nec me Officij mei vna ratio, & lex referendæ gratiæ, vt hoc facerem mouit, ſed etiam quædam auxilij neceſſitas; nam Maronitas noſtros defendo; concertantibus quidem pro me eruditiſſimis Viris, ſed præ illorum numero paucis, aut parùm Europæo Orbi cognitis. Quam

§ 3 ob-

obrem; etſi demonſtrem, quæ affirmo luculentis argumentis, quærendus mihi fuit qui me tueretur, qualis es, potentiſſimus, ac beneuolentiſſimus Protector. Excipe igitur confugientem ad Te, & faue. Romæ

APPROBATIO.

EX *commiſſione Reuerendiſſimi Patris Magiſtri Sacri Palatij Apoſtolici Patris Raymundi Capiſucchij legi attentè, ac ſedulò animaduerti,* Diſſertationem de Origine, Nomine, ac Religione Maronitarum, *eruditiſſimum opus doctiſſimi Domini Fauſti Naironi Banenſis Maronitæ, Chaldaicæ ſeù Syriacæ linguæ in Almo Vrbis Archigymnaſio Lectore, nihilque in eâ reperi quod Catholicæ fidei, ſanæque doctrinæ aduerſetur; immò omnia in illa inueni, & veritati conſona, & eruditione ſingulari referta; ac propterea digniſſimam exiſtimo vt ad publicam Chriſtianæ, & præſertim literariæ Reipublicæ vtilitatem, & ad nobiliſſimæ Maronitarum Nationis, quæ ſemper Sacroſanctæ Romanæ Eccleſiæ fidem profeſsa eſt, gloriam & decus in lucem euulgetur.*

Ludouicus Marraccius è Congregatione Clericorum Regularium Matris Dei, Arabicæ linguæ in Romano Archigymnaſio Profeſſor, & Sanctiſſimi Domini Noſtri Innocentij XI. Confeſſarius.

Imprimatur;

Si videbitur Reuerendiſſimo Patri S. Palatij Apoſtolici Magiſtro.

I. de Angelis Archiep. Vrbinas Viceſgerens.

Imprimatur.

F. Raimundus Capiſucchius Sac. Pal. Apoſt. Magiſter.

De pura, ac perpetua, Maronitarum
Romana & Catholica fide, *à Beato
MARONE Abbate* conſeruata, ac
propagata, quam egregia Diſ-
ſertatione probauit Clariſ-
ſimus& Ornatiſſi-
mus Vir

D. FAVSTVS NAIRONVS

Anagramma duplex purum.

Scribebat P. MICHAEL NAV
è Societate Ieſu.

MARO MARON
ROMA NORMA

Quis MARO? dicis, erit magnus, qui pandet Apollo,
Ecce tibi fauſtè Fauſtus Apollo venit.
Eſt vbi ROMA, MARO eſt, & id eſt quod ROMA, fideli
ROMA abſque, in terris non valet eſſe, MARO
Inde fidem Eois, dum gentibus inficit error
NORMA ſtetit fidei non temerata MARON.

A D
FAVSTVM NAIRONVM
MARONITAM

In laudem Diui MARONIS Abbatis
in hoc Opere ab eo commendati,
CARMEN SYRIACVM
in metro S. Iacobi
Ioſephi Baneſij Maronitæ
Quo alludirur ſimilitudini, quæ
intercedit inter nomina ܡܪܘܢ
MARVN, hoc eſt Maron,
& ܡܘܪܘܢ MVRVN, ideſt
Opobalſamum,
Omneſque huius effectus,
ac proprietates
In Diuo Marone oſtenduntur,
Qui fidem incorruptam confirmauit,
ac propagauit
Inter Cedros Libani incorruptas.

لاقت

ܠܐܒܘܢ ܐܒܐ ܡܥܕܪܐ ܘܡܕܒܪܐ
ܩܕܝܫܐ ܡܪܘܢ ܒܪ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܢ ܩܪܝܬܐ ܒܠܝ
ܕܒܛܘܪܐ ܕܠܒܢܢ
ܕܢܨܚ ܘܐܬܝܕܥ ܒܥܠܡܐ ܗܢܐ ܕܒܗ
ܡܬܟܠܠܝܢ ܟܠ ܥܡܐ ܘܐܘܡܬܐ ܕܬܪܥܘܬܗ
ܘܟܠ ܫܪܒܬܗܘܢ ܘܐܫܬܒܚܘܢ.
ܡܫܘܚܬܐ ܒܪܝܬܐ ܠܥܠܡܝܢ
ܕܒܗܘܢ ܡܫܬܒܚܝܢ ܠܐܘܡܬܐ ܫܘܒܚܐ ܒܢܝܢܐ
ܠܐܒܘܢ ܘܠܡܫܝܚܐ ܕܢܘܗܪܐ ܘܡܪܝܐ ܡܫܝܚܐ
ܡܪܢ ܡܪܝ ܠܥܠܡ
ܘܡܐ ܘܬܫܒܘܚܬܐ ܕܩܕܝܫܘܬܗ ::

ܠܥܡܝܢ ܒܗܪܐ ܗܘܐ ܡܬܚܙܐ ܘܡܪܝ ܢܒܝܐ
ܫܡܥܘܢ ܘܡܪܝ ܡܪܘܢ.
ܠܐ ܐܬܩܛܝܢܐ ܕܢܣܒ ܫܘܦܪܐ
ܘܪܒ ܡܪܝ ܡܪܘܢ
ܢܨܝܚ ܗܘ ܥܡܗ ܘܬܩܢ ܘܢܘܗܪܐ
ܫܡܥܘܢ ܕܡܪܝ ܡܪܘܢ.
ܒܗ ܗܘ ܦܫܝܚ ܕܦܫܝܩܐ ܠܥܡܡܐ
ܦܪܝܓܐ ܕܡܪܘܢ ::

ܐܦ

ܐܦ ܘܡܫܒܚܐ ܒܗ ܦܘܩܕܢܗ
ܠܗܘܢܐ ܕܡܪܢ.
ܡܫܡܫܢܐ ܕܦܠܚܝܢ ܠܡܠܟܘܬ ܢܘܗܪܐ
ܕܒܫܡܝܐ ܕܡܪܢ::
ܘܠܟܠ ܕܒܫܡܝܐ ܗܘܝܢ ܫܒܚܝܢ
ܐܠܗܘܬܗ ܕܡܪܢ
ܘܠܟܠ ܕܒܐܪܥܐ ܗܘܝܢ ܫܒܚܝܢ
ܗܘܐ ܡܪܝܐ ܡܪܢ.
ܒܪܚܡܘܗܝ ܘܒܢܝܐ ܘܕܫܡܫܢܘܬܗ
ܡܫܒܚܝܢ ܡܪܢ::
ܒܪܝܫ ܕܫܡܫܐ ܘܕܡܫܝܚܘܬܗ
ܕܫܡ ܡܪܢ.
ܒܪܝܫ ܘܒܢܝܐ ܘܕܫܡܫܘܬܗ
ܢܓܝܪ ܡܪܢ::
ܒܪܝܫ ܕܫܡܫܐ ܘܕܡܫܝܚܘܬܗ
ܢܓܝܪ ܡܪܝܐ ܡܪܢ.
ܒܟܠ ܐܚܪܢܝܢ ܘܦܘܪܩܢܝܢ
ܡܫܒܚܝܢ ܒܫܡܝܢ::
ܘܒܟܠ ܐܚܪܢܝܢ ܕܡܬܚܙܝܢ
ܦܫܝ ܕܡܪܝܐ ܡܪܢ:

ܡܪܝܐ

ܦܪܘܩܢ ܘܡܪܢ ܕܗܘܐ ܒܟܪܣܟܝ

ܐܠܗܘܬܗ ܡܒܘܪܟ.

ܐܦ ܡܫܡܫܢܘܗܝ ܕܡܪܢ ܒܫܡܝܐ ܘܒܪܥܐ

ܒܪܡܙܐ ܡܒܘܪܟܝܢ ::

ܥܡܗܘܢ ܐܦ ܐܢܐ ܚܛܝܐ

ܘܟܕ ܡܒܪܟ.

ܠܐܘܪܐ ܡܫܡܠܝܐ ܘܡܫܒܚܐ ܒܚܒܝܒܐ

ܘܐܡܝܢ ܒܡܒܪܟ ::

ܘܥܡܗܘܢ ܐܦ ܐܢܐ ܠܐܘܪܐ ܡܫܬܒܚܐ

ܘܕܒ ܡܒܪܟ.

ܠܐ ܠܐܘܕܥ ܡܫܬܒܚ ܕܐܘܪܐ

ܡܢܛܪܐ ܡܒܪܟ ::

ܘܥܡܗܘܢ ܐܦ ܐܢܐ ܕܡܢܛܪܢ ܡܒܪܟ

ܘܕܒ ܡܒܪܟ.

ܠܐܘܪܐ ܡܫܬܟܚܐ ܠܐ ܠܐܘܕܥ

ܒܫܡܝܐ ܡܒܪܟ ::

ܐܠܗܐ ܕܐܘܪܐ ܗܘ ܒܫܘܒܚܐ

ܐܠܗ ܡܒܪܟ.

ܘܐܠܗܐ ܕܡܢܗ ܗܘ ܒܫܘܒܚܐ

ܐܠܗ ܡܒܪܟ ::

ܡܕܒܪܘܬܐ

ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܒܬܘܠܬܐ ܕܐܘܪ̈ܐ
ܘܟܠܬܐ ܕܡܪܢ܀
ܠܗܘܡܢܘܬܐ ܐܕܝܫܪܐ ܡܪܒܝܢ
ܘܐܘܣܩܦ ܡܪܢ ::
ܘܒܝܢ ܘܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܐܦܝܪܐ ܡܪܒܝܢ
ܘܐܘܣܩܦ ܡܪܢ.
ܠܐܢܫ ܢܗܝܪܬܐ ܕܟܠܗܝܢ ܐܬܪ̈ܐ
ܘܡܪܢ ܘܡܪܢ ::
ܠܐܦ ܡܥܘܕܢ ܠܒܝܬܐ ܡܥܪܘܩܝܢ
ܚ̈ܝܐ ܘܡܪܢ܀
ܘܡܬܡܢܐ ܐܬܢܒܝܘ ܠܒܝܬܗܘܢ
ܡܢܗ ܘܡܪܢ ::
ܐܦ ܘܒܢܬܝܗܘܢ ܕܢܫܐ ܐܘ ܡܪܘܡܝܢ
ܐܘ ܒܪ ܡܪܢ܀
ܘܡܚܣܢܘܬܐ ܒܪ ܘܡܗܝܡܢܐ ܚܢܢܝܢ
ܕܝܠܗ ܡܪܢ ::
ܐܪ̈ܐ ܡܚܠܡܢܐ ܘܡܫܬܘܕܝܢܐ
ܚ̈ܝܐ ܕܡܪܢ.
ܕܒܗ ܡܬܢܣܒܘܬܗܘܢ ܕܟܠܡܢܝܐ ܚܫܡܝܢܐ
ܕܝܠܗ ܡܪܢ ::

ܒܡܫܝܪܬܐ

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Admonitio ad Lectorem.

Aliquos Authorum textus, in hoc opere citatos, qui Italicè, vel Hiſpanicè proſtant, Latino fideliter ſermone retulimus.

IN-

INDEX
AVTHORVM, AC TESTIVM, qui in hoc opere continentur.

Agatho Siculus Summus Pontifex.
Alexander IV. Summus Pontifex.
Anaſtaſius Bibliothecarius.
Anonymus Gallus.
Anonymus trium litterarum R. S. P.
Antonius Ciappus
S. Athanaſius.
Ayto Armenus.
Bernardus Lutzenburgius.
Breindenbergius.
Cæſar Baronius Cardinalis.
Catecheſis Iacobitarum.
Chronicon Maronitarum.
Codex Arabicus penès Ioannem Riſium Archipresbyterum Beryti.
Codex Eutychij Alexandrini in Agialtun penès Principem Abù Naufel Nader Chazenium Maronitam, nec non Romæ in Bibliot. S. Petri de Monte Aureo Religionis S. Franciſci.

Con-

Concilia Arabica.
Concil. Lateranéſe ſub S. Martino Papa
Conſtitutiones Syrorum.
Dauid Archiepiſcopus Maronita.
Dionyſius Petauius è Soc. Ieſu.
Dioſcorus Patriarcha Conſtantinopolitanus.
Edwardus Prochokius Anglus.
Eugenius IV. Summus Pontifex.
Eutyches Archimandrita.
Eutychius Patriarcha Alexandrinus.
Flauius Cherubinus.
Franciſcus Ballarinus.
Franciſcus Berdinus.
Gabriel Prateolus.
Gabriel Qlai.
Georgius Cedrenus.
Gregorius XIII. Summus Pontifex.
S. Hieronymus.
Hieronymus Dandinus è Soc. Ieſu.
S. Hormiſda Summus Pontifex.
Hiſtoria Maronitarum.
Horatius Scoglius.
Iacobitæ.
Iacobus Gualterius.
Iacobus de Vitriaco Cardinalis.
Iacobus Zanzalus Albaradæus.
Innocentius III. Summus Pontifex.

Interpres Latinus Operum Sancti Ioannis Damaſceni.
Ioannes IV. Summus Pontifex.
Ioannes Bona Cardinalis.
Ioannes Boterus.
Ioannes Ceuerius de Vera.
S. Ioannes Chryſoſtomus.
S. Ioannes Damaſcenus.
Ioannes Maro Patriarcha Antiochænus.
Ioannes Morinus.
Ioannes Patriarcha Græcorum Antiochænus.
Ioannes Seldenus.
Ioannes Baptiſta Tamagninus.
Ioſeph Abbas.
Iſaac Sciadrenſis Archiepiſcopus Maronita.
Leo X. Summus Pontifex.
Litteræ Apoſtolicæ ſub Alexandro VII.
Ludouicus Godefridus.
Lodouicus Iacobillus.
Marcus Vlyſipponenſis Epiſcopus Portuenſis.
Matthias de Corona Leodienſis Carmelita.
Menologium Græcorum.
Michael Nau è Societate Ieſu.

Miſ-

Miſſale Maronitarum.
Monachi Monaſterij B. Maronis.
Monophyſitæ.
Monothelitæ.
Neſtorius Patriarcha Conſtantinopolitanus.
Nicephorus Calixtus.
Paulus Diaconus.
Petrus Gnaffæus dictus Fullo.
Petrus Patriarcha Antiochænus Maronitarum.
Philippus Mazerius.
Procopius Cæſarienſis.
Quareſmius.
Robertus Bellarminus è Soc. Ieſu Cardinalis.
Said ebn Batriq, ideſt Eutychius filius Patritij Patriarcha Alexandrinus.
Stephanus Edenenſis Patriarcha Antiochænus Maronitarum.
Synodalia Chaldæorum.
Synodus Quarta Generalis.
Synodus Quinta Generalis.
Synodus Sexta Generalis.
Theodoretus.
Theophanes.

Theophilus Rainaudus è Soc. Ieſu.
Thomas Biatienſis Carmelita.
Thomas Hharanita Archiepiſcopus Kfartab Monothelita.
Timotheus Presbyter Conſtantinopolitanus.
Titus Liuius.
VVillielmus Archiepiſcopus Tyri.
VVillielmus Cardinalis Sancti Marcelli.
Zonaras.

INDEX
VIRORVM ILLVSTRIVM
Maronitarum qui in hoc Opuſculo memorantur.

Abraham Ecchellenſis.
Abraham Georgius Martyr è Soc. Ieſu.
Abù Dhaher Hhabeiſcius.
Abù Nader Chazenius.
Abù Nauſel Nader Chazenius Princeps Agialtonis.
Antonius Baneſius Archipreſbyter in Diœceſi Sidonienſi.
Gabriel Qlai Archiepiſcopus.
Gabriel Syonita.
Georgius Amira Edenenſis Patriarcha Antiochenus.
Georgius Beſbeelenus Patriarcha Antiochenus.
Georgius Carmenienſis Archipreſbyter Tripolis Syriæ.
Ioannes Heſronita Archiepiſcopus.
Ioannes Leopardus Heſronita Archiepiſcopus ex Ordine Prædicatorum.
Ioannes Maro Patriarcha Antiochenus.

Io-

Ioannes Safrenſis Monachus S. Antonij Abbatis Patriarcha Antiochænus.

Ioſeph Accurenſis Patriarcha Antiochænus.

Ioſeph Anturinus Aleppenſis è Soc Ieſu.

Ioſeph Gratia Heſronita Archiepiſcopus Tripolis Syriæ.

Iſaac Sciadrenſis Archiepiſcopus Tripolis Syriæ.

Lucas Carpaſita Archiepiſcopus Cypri.

Michael Heſronita Archiepiſcopus Tripolis Syriæ.

Moyſes Anayſius Archiepiſcopus Nicoſiæ in Cypro Inſula.

Petrus Domitius Monachus Sancti Antonij Abbatis Archiepiſcopus Cypri.

Petrus Metoſcita Cyprius è Soc. Ieſu.

Sergius Riſius Archiepiſcopus Damaſcenus.

Stephanus Edenenſis Patriarcha Antiochænus.

Victorius Scialac Accurenſis Collegij Maronitarum Rauennæ Fundator.

LECTORI.

CVM Maronitarum Hiſtorias, Tabulaſque Geographicas Regionum, quas incolunt, deſcribere pararem, ſtudio accurato; nihilq; quod faceret mihi ſatis depromere ex Occidentalium Scriptorũ Codicibus potuiſſem; iter in Maiorum meorũ Patriam, non captandæ tantum modò auitæ auræ gratia, & recreandi animi, ſed eo maximè conſilio inſtitui, vt ex Orientalium libris noſtra verius, ac ſecurius cognoſcerem & quãuis exportauerim mecum non pauca, deſideraui tamen plurima alia, quæ cum datis ad Nationis Primates epiſtolis diligentius perquiro, non modicũ mihi tempus effluxit. Tranſmiſerunt quidem Amici pro votis nonnulla, vndè capere plurimùm fructus licuiſſet, ſed opes illas meas, barbari Pyratæ, meo magno damno, nullo ſuo cõmodo, deprædati ſunt. Et hæc cauſa eſt cur tamdiù de Maronitarũ rebus ſcri-

bere

bere ſuperſederim; animus enim erat, res noſtræ gentis non dimidiata opera, ſed abſolutiſſima, quantùm in me eſt, tradere. Vrgebant intereà Amici, & inuitabant, non ex Italia modò, ſed etiam ex Gallia, ac ſuperiore, inferioreque Germania, vt de Maronitis ſcriberem, & cùm tam varia tot Auctores de eorum origine, nomine, ac Religione tradiderint, vel potiùs coniectando, & quarè dubitando dixerint, ego certiùs aliquid & conteſtatiùs afferrem, Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ dilucidandæ non inutile; Non potui non audire Virorum ornatiſſimorum vota, quorum vel nutibus obſequi, honori duco. Habeant igitur ſibi hoc Opuſculum, & ex eo Maronitas agnoſcant. Plura, ſi Deus volet, poſteà ſcripturus, quæ ſi non alia re, certè nouitate ſua, ſpero ipſis, & tibi, beneuole Lector, fore gratiſſima. Deum Optimum Maximum interim precor, vt labor hic meus, ad maiorem Diuini ipſius nominis gloriam, totus ſit. Vale.

DISSERTATIO

De Origine, Nomine, ac Religione Maronitarum.

QVÆ de Maronitarum Natione Syriam Mari noſtro Mediterraneo conterminam incolente diſcutiuntur, Authores adeò diuerſimodè recenſent; vt videantur de populis remotiſſimas Orbis partes, ac vltima propemodùm eius confinia obtinentibus differere. Certè de illis qui dicuntur in plaga Auſtrali non adhùc detecta degere, vix paria enarrarent. Sed quàm commentitia ſint eorum dicta, ipſamet Scriptorum inter ſe de eorum Origine, ac Religionis profeſſione diſſenſio, temporum, & ſæculorum varietas,

quibus huius gentis conuerſionem contigiſſe memorant, diuerſi generis, ac ſæculi homines, qui Maronitis ſuam feruntur nauaſſe operam, ac deſudaſſe in eorum inueniendis, ac expurgandis erroribus luculentiſſimè teſtantur.

1. VARIAE Authorũ de Maronitis opiniones.

a In Catalogo Hæreticor. b In ſuis relat. c In Tabulis Chronograph. d In tract. de procuran. ſal. omnium gentium cap. 22. e lib. 1. de bel. Sac. cap. 60. f Lib. rerum Liturgic. cap. 9. n. 8. g Lib. 3. p. 3.

Bernardus Lutzenburgius, [a] Gabriel Prateolus, [b] Boterus, [c] Iacobus Gualterius, & [d] Thomas Biatienſis, Maronitas aiunt fuiſſe Iacobitas, Eutychetis nimirùm, ac Dioſcori aſſeclas.

[e] VVillielmus autem Archiepiſcopus Tyri ait, Monothelitarum errore fuiſſe infectos, & ad Catholicam fidem acceſſiſſe an. 1182. quem ſecuti ſunt Iacobus Cardinalis de Vitriac, Breindenbergius, Volaterranus, omneſque ferè recentiores, inter quos [f] Ioannes Cardinalis Bona.

[g] In Chronicis Sancti Franciſci Authore Marco Epiſcopo Portuenſi legitur fuiſſe paſſim hæreticos, & paſſim Idololatras, eorumque conuerſionem accidiſſe anno 1450. opera cuiuſdam Griphonis Belgæ eiuſdem Religionis, qui poſt patratum in Sole miraculum, qui ex occaſu eius precibus, retrogradus viſus eſt in Orientem, montis Libani Gubernatorem, vnà

cum

cum tota Natione, Baptiſmatis lauacro ſubiecit.

Quodque magis mirari ſubit, Dionyſius Petauius, vir ille in Eccleſiaſtica Hiſtoria tàm egregiè verſatus narrat, Maronitas olim Monophyſitarum, & Theopaſchitarum laboraſſe hæreſi, ideſt Hæreticorum eorum, qui naturam vnam profeſſi ſunt, & Diuinitatem aſſeruerunt eſſe paſſam. Nec omittendus nobis eſt Latinus Iohannis Damaſceni Interpres, qui Triſagij corruptelam ſic Maronitis propriam facit, vt Maronizare affirmet, qui ea vtitur. Quàm immeritò autem id ex Diuo Ioanne Damaſceno interpretetur, poſteà videre erit.

Lib. Theolog. Dogm. V. de Incarn. cap. 4. num. 4.

Franciſcus Ballarinus, & Pater Mathias de Corona Leodienſis Carmelita, aſſerunt permanſiſſe in hæreſi vſque ad Innocentium tertium anno 1215. Franciſcus tamen Berdinus ex Ordine Sancti Franciſci hoc eueniſſe ait Pōtificatu Leonis Decimi, & Flauius Cherubinus Maronitas anno 1582. Catholicam fidem amplexos fuiſſe affirmat, Alijque parùm conſideratè quidem in varia vagantur inſomnia, ac præſertim Antonius Ciappus,

In Epilogo S. cardine 44. Tract. Sanctitatis Eccleſiæ Romanæ. § de Maternit. S. R. E. lib. Antiq. & moder. Paleſtinæ. fol. 108. in Comp. Bul. Conſtit. 91. Greg. XIII.

 qui

qui in Vita Gregorij XIII. Nationé hanc ex India ortam commemorat. Sed vt veritas de Maronitarum Religione, & origine clariùs appareat, aliqua neceſſe eſt ex Orientalium delibare monumentis.

II. Maronitarũ nominis origo prima ab S. Marone Abbate, qui ipſos ab cæteris Syris lapſis in hæreſim ſeiunctos in auita fide continuit.

Ante igitur, quàm Catholicum Syriæ Regnum in varias ſcinderetur ſectas, ambigendum nequaquam eſt, omnes illius Incolas Syrorum nomine fuiſſe vocitatos: & qui ex Syris ſecuti ſunt Macedonium, Macedoniani, qui Apollinarem, Apollinariſtæ, qui Neſtorium, Neſtoriani, qui Eutychem, Eutychiani, qui Iacobũ, Iacobitæ dicti ſunt. Et cùm totus ferè Oriens errare, & à fide Apoſtolica deficere quodammodò videretur, tùm ob Ethnicam prauitatem, tùm ob peſtiferos inſultus Macedonij, Apollinaris, aliorumque Hæreſiarcharum, qui Neſtorium, ac Eutychetem præceſſerant, prouida Altiſſimi manus, malo tam imminenti peropportunam tribuit medelam Diui Maronis Abbatis opera. Is enim diuino afflatus ſpiritu, vt ait Theodoretus, collem quendam, qui ab Ethnicis ſuperſtitioſè colebatur, occupauit, & Fanum, quod ibi erat, conſecrauit Deo, varioſ-

que

que Syriæ Incolas, non modò in auitâ Catholicæ fidei Religione, quam ab Apoſtolis ſuſceperant, retinuit, verùm etiam innumeros ad Monaſticam vitam adduxit, quod innuit idem Theodoretus, vbi Beati Maronis vitam deſcribens, ait, *Nec ſolùm ægritudinibus corporis medebatur, ſed congruentem etiam animis adhibebat curationem*. Et paulò inferiùs ſubdit: *Sic autem agriculturæ diuinæ curam gerens, & animas ſimul curans, & corpora, paruam paſſus ægritudinem, vt & naturæ imbecillitatem, & animi diſcamus fortitudinem, exceſſit è vita*. Quod etiam affirmat Ludouicus Iacobillus in eiuſdem Beati Maronis vitâ, ac refert, *ipſum magis in animarum, quàm corporum curatione operam nauaſſe, ac præcipuè aduersùs peſtiferum hæreſum venenum*. Eòque eius fama peruenerat, vt S. Ioannes Chryſoſtomus illũ laudauerit, ac eius precibus ſe commendauerit, epiſtolâ ei ab exilio ſcriptâ, quæ extat num. 36. ad *Maronem Monachum & Presbyterum*. Ex quibus colligitur, tùm floruiſſe Beatum Maronem ſub annum Chriſti 400. tùm à Deo Optimo Maximo Orienti ſingulari gratia conceſſum, vt inter medias hære-

In Relig. hiſt. cap. 16. 21. 24. 30.

ſes illibatam Catholicam fidem aſſereret, ac ſeruaret.

III. Iacobus, Thalaſſius & Domnina primi Beati Maronis diſcipuli.

Diſcipulos virtutis ſuæ imitatores ſubdit Theodoretus, Maronem multos habuiſſe, inter quos Iacobum, & Thalaſſium miraculis, ac ſanctitate illuſtres, quorum vitas ſeorſim deſcribit. Inter fœminas etiam Domnina in maternæ domus hortulo Maronis diſciplinam æmulari ſtuduit. Laboribus tandem Maro conſumptus optarat ante obitum in ſepulcra deponi cum Viro Religioſiſſimo Zebina, cuius admiratus virtutes fuerat, Patremque, & Magiſtrum appellare ſolebat. Sed cùm poſt eius mortem acrè inter vicinos certamen de eius corpore motum eſſet, finitimi cuiuſdam Vici Incolæ cæteris vi pulſis, ſacrum theſaurum rapuerunt maximâ æde extructâ, ac celebri memoriâ illum honorantes, vt legitur in Menologio Græcorum die 14. Februarij. Eius itaque Diſcipuli, cùm per totam Syriam varia erexiſſent Monaſteria, illud præcipuè Apamæam inter, & Emeſſam prope Orontem fluuium ſub Præceptoris ſui nomine extruxerunt celeberrimum, & Maronis veſtigia ſectati

IV. Prima Maronitarum Sedes Apamæam inter & Emeſſam.

ſunt

ſunt. Factum hinc eſt, vt qui ex Syris non erant adhuc hæreſum veneno infecti, & ad præfatos Monachos confluerent, ab alijs Nationibus hæreticis, Maronitæ nuncuparentur; quia videlicet Catholicam illam fidem, à qua nunquam deſciuerant, Sancti Maronis, eiuſque Monachorum opera, incorruptè conſeruauerant. V. Maronitæ ſic dicti ab S. Marone.

Hincque ſuum accepiſſe nomen Maronitas conſtat ex ipſiſmet Iacobitis, ac Monothelitis, & præcipuè ex Thoma Archiepiſcopo Kfartabenſi, qui Monophyſitarum religionem deſerens, Monotheliticam amplexus fuerat, decimum inter, & vndecimum ſæculum. Hic enim in libro decem propoſitionum, quam exarauerat aduerſus Iohannem Patriarcham Græcorum pro Monothelitis, loquens in quarta ſua propoſitione de diuiſione Religionis in Oriente, ſic ait:

قالوا اهل الشام نحن من حكم دير
مارون وكانت جملة رهبانه
ثمان ماية راهب ✿ وسموا موارنه
على اسم دير مارون ✿

Dixerunt Populi Syriæ, ſubiecti nos ſumus Monaſterio Maronis, in quo erant octingenti Monachi, & vocati ſunt Maronitæ ex nomine Monaſterij Maronis; quod etiam videtur affirmare Baronius in adnotationibus Martyrologij die 21. Octobris, in feſto Sancti Malchi eiuſdem Monaſterij Monachi, vbi ſic: *Compertum etenim habemus Maronē claruiſſe ſanctitate, fuiſſeque Monaſterium dictum S. Maronis in Syria, cuius Abbatis nomine Alexandri extant litteræ ad Hormiſdam Papam, & libellus oblatus Synodo, quæ recitantur in actione prima V. Synodi; eius itaque Monachi vocati ſunt Maronitæ, ſicut à Studio Studitæ, à Saba Sabaitæ, à Dio Dijtæ, & ab Abrahamo Abrahamitæ dicti reperiuntur; indè fortaſsè nomen Maronitarum prouenit.*

VI. Maronitæ an ſic appellati ab Maronea Viculo?

Non neſcio, Maronitarum nomen, à quibuſdam deriuatū eſſe à Maronea Viculo, citato à Cardinali Baronio loco ſuprà memorato in Vita Malchi Monachi, qui Maronita ex Maronea patria à Diuo Hieronymo in eius vita dictus eſt, atque Viculum illum, triginta ferè milliaribus, ab Antiochiâ Vrbe ad Orientem diſtare. Ego non ægrè crediderim, contuliſſe illius

lius Viculi Ciues ad hanc appellationem; cùm enim proximè abeſſent ab S. Marone Abbate, veriſimile eſt, illos ad Sanctum Maronem Abbatem, diſciplinæ cauſâ confluxiſſe, dictoſque eſſe, tùm ab Oppidulo ſuo, tùm ab ſuo Magiſtro, Maronitas. Et Sanctus ille Maro fortaſsè, ſi diuinare fas eſt, oriundus è Viculo illo erat, accepit ab eo nomen, & Maro dictus eſt per Antonomaſiam, vt Damaſcenum dicimus Sanctum illum, & antiquum Theologum, qui libros de Orthodoxâ fide ſcripſit, & ſimpliciter Damaſcenum nominamus, tacito Iohannis, quo afficiebatur, nomine. Vt vt ſit Maronitæ, qui originem ſuam, & Gentem cæteris certiùs norunt, & noſſe debent, non alium Gentis ſuæ Auctorem agnoſcunt, quàm Sanctiſſimum illum Abbatem Maronem, eiuſque Monachos, ac diſcipulos.

VII. An dicti ab voce Syriaca Morio quaſi Domino ſint deuoti.

Admittent etiam Maronitæ lubentiſſimo animo Gabrielis Qlai coniecturam, qui in quâdam ſuâ Concione, Maronitas SS. illorum Virorum Sectatores, vult etiam hoc ſibi nomen optaſſe; quod toti ſint Dominici, ideſt Domino Deuoti, nam ܡܪܝܐ *Morio* Dominum ſi-

ſignificat Syriacè, vnde ܡܪܢܝܐ *Moronoio* Domino conſecratum. Verùm id ab illo concionatoriè, dictū magis eſt, quàm hiſtoricè.

Fidem autem Monachorum Monaſterij Maronis, Catholicæ veritati ſemper conſonā extitiſſe, deducitur ex eo, quòd cùm per Orientem eorum fama diffuſa eſſet, meritò Catholicæ Religionis, aduerſus inſurgentes hæreſes firmiſſima vocitarentur propugnacula, eorumque Monaſteriū, tamquam Princeps Monaſteriorum Syriæ ſecundæ, ab omnibus haberetur, ſicuti Quintæ Generalis Synodi acta declarant, vbi Paulus Diaconus, qui eidem Synodo interfuit, & Iohannes Preſbyter, in epiſtolis Monachorum eiuſdem Prouinciæ ad Iuſtinianū Imperatorem, & ad Menam Patriarcham, quæ ibidem recitantur, *Monachi, & Ambaſiatores* dicuntur *Monaſterij Beati Maronis Primatis Monaſteriorum Syriæ ſecundæ*, & pro omnibus Monaſterijs eiuſdem Syriæ ſubſcribunt. Et in epiſtola Archimandritarum Syriæ ſecundæ ad Hormiſdā Papam ſcriptam an. 517. ſubſcribit primo omnium loco, *Alexander Archimandrita, ſeù Abbas*

VIII. Maronitæ in Syria Catholicorum Anteſignani.

bas Sancti Maronis. Sicut etiam in libello Monachorum tractus Apamæenſis ad ſecundæ *Syriæ* Epiſcopos, qui inſertus eſt in eodem Concilio actione prima. Quò circà Hæreticorum furor aduerſus præfatos Monachos adeò incaluit, vt multa illis temporibus paſſos eſſe ab Acephalis, Seuerianis, Eutychianis, necnon & à Petri Gnaffæi, ideſt Fullonis aſſeclis, qui in Triſagio Trinitatis, crucifixionem admittebant, conſtat ex trecentorum, & quinquaginta præfatorum Monachorũ Martyrio, quorum memoria legitur in Martyrologio Baronij die 31. Iulij. IX. Multa patiuntur ab Hæreticis Monophyſitis.

Extat de eorum nece libellus vigintiquatuor Archimandritarũ ad Hormiſdam Romanum Pontificem, prout habetur in primo tomo Epiſtolarum Decretalium, vbi ſic: *Quoniam verò Chriſtus Deus noſter, Principem Paſtorum, & Doctorem, & Medicum animarum conſtituit Vos, & veſtrum Sanctum Angelum; dignum eſt, paſſiones, quæ nobis contigerunt, exponere, & immiſericordes oſtendere Lupos, qui diſſipant gregem Chriſti. Qui autem ſint iſti, & qui os aduerſus armarunt, audiſtis. Itaque, Beatiſſime, Seuerus ille, & Petrus, qui nun-*

quam in Chriſtiano numero reputati ſunt, qui per ſingulos dies Sanctam Chalcedonenſem Synodum, Sanctiſſimum, & Beatiſſimum Patrem noſtrum Leonem publico anathemate impetentes, qui iudicium Dei nihil æſtimantes, & colendos Canones Sanctorũ Patrum conculcantes, Epiſcopos quidẽ principali potentia facientes exhiberi, & nos cogentes illudere prædictam Sanctam Synodum ſupplicijs inæſtimabilibus affligentes; euntibus nobis ad mandram Domini Simeonis pro cauſa Eccleſiæ, inſidiati ſunt nobis in itinere perditi, coinquinati, & ſuperuenientes occiderunt ex nobis 350. quoſdam autem vulnerauerunt, alios verò, qui potuerant ad colenda Altaria fugere, ibidem peremerunt, & Monaſteria incenderunt. Et in ſupplicatione eorundem Monachorum ad Iohannem Patriarcham Conſtantinopolitanũ, & ad Quintam Generalem Synodum aiunt: *Dirum enim ſpectaculum fuerunt iacentes Viri, qui religioſis certaminibus, vſque ad canitiem certauerunt, nudi, & inſepulti iactati vltrà trecentos exiſtentes ex ſecunda Syrorum Prouincia nati, canibus, & auibus lacerandi proiecti.* Et in alio libello præfatorum ad Menam Patriarcham
hæc

hæc leguntur: *Et eorum canitiem non veritis opus gladij in ipſos fecerunt, circà trecentos quinquaginta numero exiſtentes, eorúmque membra inſtrata diſperſerunt.* Quæ omnia habentur in prima actione Quintæ Generalis Synodi.

Cùm igitur admiranda pro Catholicâ Religione horum Monachorum Maronitarum facinora in dies magis, ac magis elucerent, & quæ aſpera in fide, ac difficilia videbantur, eximij illi Viri doctrina ſua plana facerent, & ſummâ curâ edocerent; ea fuit illorum fama, vt Syri Chriſtiani, qui nunquam à recto tramite deſciuerant, & fidem illam, quã ab Apoſtolis, ad illa vſq; tempora retinuerant, ad præfatos Monachos, tanquam ad Præceptores confluerent. Atque id cùm probatur ex ſuperiore loco ex Thomæ Kfartabenſis decem propoſitionibus adducto: tùm hinc etiam oſtenditur, dum Syria tot hæreſum turmis dilaniata penitùs videretur, Catholica Religio per ipſos viſa ſit inconcuſsè ſeruata. Innuit Hormiſdas Summus Pontifex eâ in epiſtolâ, quâ reſpondet ad præfatos Monachos, illoſque commendat, & ſolatur de ijs, quæ paſſi

fue-

fuerant, ait enim: *Benedixi Deum fidē militum ſuorum inter aduerſa ſeruantem*. Hi

X. Maronitarū pro tuenda fide Catholica ſtudium.

itaque tanquam Catholicæ fidei Anteſignani, vt eandem mordicùs tuerentur, varias miſerunt expeditiones, Romam, Conſtantinopolim, perque Vniuerſam Syriam ſecundam, quibus Summum Pontificem Hormiſdam, Menam Patriarcham, Iuſtinianum Imperatorem, & omnes præfatæ Syriæ Epiſcopos, enixè rogabant, vt vnà ſimul aduerſùs inſurgentes hæreſes ſe opponerent, vt in primo Tomo Decretalium in epiſtola eorundem Monachorum ad Hormiſdam, in qua ſic habetur: *Deprecamur ergo, Beatiſſime, ſupplicantes & rogantes, vt exurgatis cum feruore, & zelo, & condoleatis iuſtè pro corpore*

XI. Confugiunt ad Papam tanquam ad fidei Magiſtrū, & Eccleſiæ Caput.

dilaniato, nam Caput eſtis omnium, & vindicetis fidem contemptam, Canones conculcatos, Patres blaſphematos, & talem Synodum (hoc eſt Chalcedonenſem) *anathemate impetitam*. Et in libello Monachorum ad Menam Patriarcham Conſtantinopolitanū, in quo ſubſcriptus eſt Theodorus Prior Monaſterij Maronis, illum ſic exſtimulant, & hortantur: *Et erat quippe nobis per votum propriæ promiſſioni*

va-

vacantibus huic ſoli attendere, & à nemine eorum, qui exteriùs circumſiſtunt, dilaniari. Verùm quia Dæmon, qui bonum odit hominum, bonum ſemper inuidens, organa propria inueniens, Seuerum ſcilicet, & Petrum, per ipſos pacem Sanctarum Dei Eccleſiarum perturbare non ceſſat. Et paulò poſt: *Hi enim tanquam parua putantes ea, quæ ab ipſis iam præſumpta fuere, totum Orientem perturbarunt, & humano ſanguine Sanctorum, & cæterorum Virorum ſe coinquinantes, elaborant omninò, & hanc Regiam Vrbem huiuſmodi malis inuoluere; ſi præualebunt.* Et poſt enarratas vexationes, commemorationem factam, vt aiunt, violentiarum, iugulationum, inſidiarum, ac rapinarum Monaſteriorum, addunt: *Videntibus itaque nos hos ità impudenter, & cum audacia agere, & Vos pro cautione omnium fidelium nihil in oppoſitum ponere.* Et inferiùs: *Hoc rogamus Vos, imò verò, & adiuramus (quãquam præſumptuoſum quid faciamus) per magnum Deum, & Saluatorem noſtrum Ieſum Chriſtum, & per ſalutem, & victoriam pijſſimi, & Chriſtianiſſimi Imperatoris noſtri, à Deo propter rectam fidem dilecti, vt nos ſequentes ſententiam Sancti, & Apoſtolici Viri*

Ar-

Archiepiſcopi antiquæ Romæ, & eos, qui huius Regiæ Vrbis Pontificalem Sedem ornauerunt, ac Beatos Patriarchas Theopoleos, & Hieroſolymorum, cæteroſque Pontifices, primùm quidem condemnationi aduerſus ipſos Hæreticos à prædictis Sanctis Viris prolatæ, & anathemati modò, ſicut & antè & Vos ſubijciatis Seuerũ, & Petrum quilibet Veſtrum nominatim corã Deo, & hominibus, manifeſtando, & anathematizando eos, qui ſimilia iſtis ſapiunt, & non pœnitent, ſed in illorum errore permanent, atque etiam impia Seueri dogmata, & conſcripta, & qui ea ſuſcipiunt, nec non & iſtorum conſentaneos, quemadmodum in Neſtorio, & Eutychete, & Dioſcoro, cæteriſque Hæreticis facere conſueuiſtis, tradendo populis, ac ipſos docendo, vbique auertere illorũ mortiferum venenũ, ſtatimque vnà nobiſcum ad pedes pijſſimi, ac à Deo cuſtoditi Imperatoris noſtri currere velitis, & ipſius pietatem edocere omnia quidem, quæ ſequuta ſunt, ipſiuſque manſuetudinem exorare, vt illa faciat, quæ ſua diuina, & à Chriſto amata anima, naturaliter facere ſolet pro pace Sanctarum Dei Eccleſiarum, & vt ipſius à Deo cuſtoditum Imperium inconcitatum, & imperturbatum cuſtodiat, & eos qui à nobis de-

denominati ſunt, & qui ſimilia iſtis ſapiunt, de hac Ciuitate expellere, & ceſſare faciat conuenticula, quæ fiunt, & Parabaptiſmata, & turbationes. Inſuper etiam & Zoaram Syrum quendam irrationabilem eiuſdem vomiti veneni, cum ipſis exiſtentem.

Legitur etiam in eâdem primâ actione libellus Monachorum, Monaſteriorumque ſecundæ Syriæ, porrectus Iuſtiniano Imperatori, quem ſupplicant, vt ſuſcipiat libellum, ab illis oblatum Menæ Patriarchæ Conſtantinopolitano contrà deuaſtantes Sanctam Dei Eccleſiam, videlicet Seuerum, Petrum, & Zoaram Syrum; cui libello ſubſcriptus eſt *Paulus Diaconus, & Ambaſiator Monaſterij Beati Maronis principalis venerabilium Monaſteriorum ſecundæ Syriæ.*

Cùm igitur præfata Synodus anathemate percuſſiſſet Seuerum, & Petrum Gnaffæum, enixè curarunt Monachi, vt tota Syria Synodi decretis obtemperaret; quare libellum miſerunt ad proprios Epiſcopos, cui (vt legitur in præfatâ primâ actione) ſubſcriptus eſt primo loco *Alexander Preſbyter, & Archimandrita Monaſterij Beati Maronis*, vbi ſic: *Quare ſup-*

plicamus, ac rogamus veſtram Beatitudinem, vt reſpicientes ad verum Verbum, cui ſeruitis, & ad memorabile Orthodoxi propoſitum Pijſſimi Imperatoris noſtri, & maximarum Poteſtatum, ſequamini ſancta Beatiſſ. Patriarchæ, & Sanctæ geſta Synodi, cum ipſo congregatæ, & conſentiatis iuſtæ depoſitioni factæ contra Seuerum Hæreſiarcham, & deponere velitis Petrum, quem nominando meritò erubeſcimus.

XII. Inſtauratur Monophyſitarum hæreſis auctore Iacobo Zanzalo Albaradaio; ab quo prognati ſunt Iacobitæ.

Indefeſſis itaque pro Catholicâ Religione Monachorum Maronitarum laboribus, cùm Dei Eccleſia ob depreſſos ferè Seueri, Acephalorumque errores ſedata aliquantulùm in Syriâ videretur, breues poſt inducias, vt ait [a] Nicephorus Calixtus, nouū ex Inferis monſtrum erupit, nomine Iacobus, genere Syrus, Imperante Mauritio, vt teſtatur [b] Prateolus circà annum Domini 584. obſcurus prorsùs, & nullâ gloriâ Vir, qui etiam Zanzalus propter ſummam tenuitatem, imò ab Orientalibus Iacobus Albaradaius vocitatur, vti notat [c] Eutychius Alexandrinus his verbis: *Porrò fuit Seuero diſcipulus, nomine Iacobus, cui amictus erat è ſegminibus Albaradei, ſeù Dorſalium, quæ iumentis in-*

a *In hiſt. Eccleſ. lib. 18. cap. 23.*

b *In Catalogo Hæretic.*

c *to. 2. Annalium.*

inſterni ſolent conſutis, vnde cognomen Albaradienſis accepit. Hic enim aiebat, vti refert idem Nicephorus, *vnam naturam, duas autem ſubſiſtentias per ſummam impietatem in Chriſto eſſe*, hoc eſt, Naturas in Chriſto duas, etſi poſt vnionem in vnam conueniſſe aſſerat, ſic affirmat vnitas, vt ſint omninò inconfuſæ, & quamuis videretur per præfatum Iacobum denuò ſuſcitata hæreſis Eutychetis, hunc tamen ab eo execretur in ſua Catecheſi, quia Naturas permiſcuit, & confudit, & iſta cum Iacobo Zanzalo, ac Dioſcoro opinantes, à Patribus vocati ſunt Monophyſitæ, vt notat ibidem idem Nicephorus capite 26.

lib. 18. cap. 45.

XIII. Iacobitarum hæreſis in quo poſita.

Ad contundendam itaque præfati Hæreſiarchæ Iacobi, eiuſque aſſeclarum nimiã proteruiam, ſurrexit ex eodẽ Monaſterio B. Maronis, Iohannes Monachus, qui ob eius in Hæreticos egregia facinora cognominatus eſt alter Maro ex nomine Monaſterij, vt colligitur ex titulo Arabicæ Paraphraſis præfationis præfixo controuerſijs eiuſdem aduersùs Hæreticos Orientales.

XIV. Nouos Monophyſitas impugnant Maronitæ Duce altero Marone, cui nomen primùm Iohannes fuit. Is Patriarcha Antiochen. erat, & Vir Sanctus.

اعتقاد البيعة الرسوليه الذى كتبه
القديس يوحنا بطرك انطاكيه فى دير
مارمارون على نهر العاصى بلاد حما
وحمص واورد ذلك الى جبل لبنان
ولاجل هذا يسموا اهل الجبل موارنه
على اسم الدير مارون ويسما يوحنا
المذكور مارون هو ايضا الى اسم الدير ۞

Hoc eſt: *Profeſſio fidei Eccleſiæ Apoſtolicæ, quam conſcripſit Sanctus Ioannes Patriarcha Antiochenus in Monaſterio Maronis propè flumen Orontem Regionis Apameæ, & Emeſſæ; miſitque in Montem Libanũ, vndè cognominati ſunt Incolæ prædicti Montis, Maronitæ, ex nomine Monaſterij; cognominatus quoque eſt præfatus Ioannes, Maro, item ex nomine Monaſterij.*

XV. Maronitæ dicti aliquādo Maronini, & quare.

Hic enim, & ſcriptis, & concionibus, ac diſputationibus Iacobitarum odium ita in ſe concitauit, vt ab illis in deriſum vocatus fuerit موريدين hoc eſt Maroninus, vt videre eſt in eorum Catecheſi, vbi in deſcriptione inſectationum Imperatorum

rũ aduersùs Iacobitas, pro confirmatione Statutorũ Concilij Chalcedonen. legitur:

فارتفع مع الملك مورين وابن اخته
برايهمين مع الملك ۞

Inſurrexit cum Imperatore Maroninus, vnà cum Abrahamino eius exſorore nepote. Ideò- que contumelioſè vocabantur Maronitæ ab Hæreticis *Maronini*, quo vocabulo illos appellat Ayto Armenus in Hiſtoria Orientali cap. 14.

XVI. Iohannes Maro à multis Hæreticorũ numero adſcribitur; ducti auctoritate VVillielmi Tyrij. *lib. 22. belli Sac. cap. 8.*

Nonnulli hìc inſurgunt Authores, ac præcipuè Recentiores, aſſerentes hunc Maronem fuiſſe Hæreticum Monothelitam, à quo Maronitarum Natio denominata ſit, valido, vt ipſis videtur, ſuffulti fundamento, authoritate nimirùm VVillielmi Archiepiſcopi Tyrij, qui tanquam teſtis oculatus ſic ait; *Intereà dum Regnum pace, vt diximus, gauderet temporali, Natio quędam Syrorum in Phænice Prouincia, circà iuga Libani, iuxtà Vrbem Biblienſium habitans, plurima circà ſui ſtatus paſſa eſt mutationem; nam cùm per annos ferè quingentos cuiuſdam Maronis Hæreſiarchæ errorem ſuiſſent ſecuti, itaut ab eo di-*

dicerentur Maronitæ, & ab Eccleſia fidelium ſequeſtrati, ſeorſim Sacramenta conficerent ſua, diuina inſpiratione ad cor redeuntes, languore depoſito, ad Patriarcham Antiochenum Haimericum, qui tertius Latinorum nunc eidem præeſt Eccleſiæ, acceſſerunt, & abiurato errore, quo diù periculosè nimis detenti fuerant, ad vnitatem Eccleſiæ Catholicæ reuerſi ſunt, fidem Orthodoxam ſuſcipientes, parati Romanæ Eccleſiæ traditiones cum omni veneratione amplecti, & obſeruare. Erat autem huius populi turba non modica, ſed quadraginta millium dicebatur excedere quantitatem, qui per Biblienſem, Botrienſem, & Tripolitanum Epiſcopatus Iuga Libani, & montis deuexa, vt prædiximus, inhabitabant; erantque Viri fortes, & in armis ſtrenui, noſtris in maioribus negotijs, quæ cum hoſtibus habebant frequentiſſima, valdè vtiles, vndè & de eorum conuerſione ad fidei ſinceritatem, maxima noſtris acceſſit lætitia. Maronis autem error, & ſequacium eſt, & fuit, ſicut ex ſexta Synodo legitur, quæ contrà eos lata eſſe dignoſcitur; Et in qua damnationis ſententiam pertulerunt, quòd in Domino noſtro Ieſu Chriſto vna tantùm ſit, & fuerit ab initio voluntas, & operatio. Cui articulo ab Ortho-

thodoxorum Eccleſia reprobato, multa alia pernicioſa nimis, poſtquam à cœtu fidelium ſegregati ſunt, adiecerunt. Super quibus omnibus ducti pœnitudine, vt prædiximus, ad Eccleſiam redierunt Catholicam, vnà cum Patriarcha ſuo, & Epiſcopis nonnullis, qui eos ſicut prius in impietate præceſſerant; ita ut ad veritatem redeuntibus pium ducatum præſtiterint. Ex quo textu deſumpſit Frãciſcus Ballarinus, Maronitas eadem cum Honorio ſenſiſſe; ideòque ipſoſmet in ſextâ Generali Synodo Epiſtolas Honorij, de quibus ſuprà locuti ſumus, exhibuiſſe. *In Epiſt. Sac. cardine 28.*

Hæc igitur VVillielmi adeò valet apud Scriptores Authoritas, vt quamquam varias patiatur difficultates, illi tamen contradicere erroneum, ab eâque recedere, ab omnibus planè temerariũ videatur. Verùm difficultates, quas præfatus VVillielmi textus præfert, facilè agnouiſſent Recentiores ſolui poſſe, ſi accuratiùs, vti par erat, illum fuiſſent perſcrutati, eamque in illo diſcutiendo adhibuiſſent diligentiam, quâ vſi ſunt in perpendendis aliorum Orientalium Codicibus. Ego ſic exiſtimo, futuros à nobis tùm Ioannem Morinum, in tractatu de Sacris Ec-

cleſiæ Ordinationibus, tùm Ioannem Cardinalem Bonam in Epiſtola ad Ioannem Mabillonium, & nouiſſimè Anonymum eruditum, qui ſe tribus his litteris indicauit R. S. P. in notis ad cap. 20. itineris ad Montem Libanũ Patris Hieronymi Dandini, ſi Ioannem Maronem penitiùs inſpexiſſent, nequè tantùm VVillielmoTyrio fuiſſe delaturos.

XVII. VVillielmus Ducem cæcũ ſequutus Eutychium Alexandrinũ in errorem lapſus eſt.

Fateor VVillielmum illum, Authorem eſſe in conſcribendis ſuis Hiſtorijs ſatis accuratum; at verò plura decerpſit ex Annalibus Said Ebn Batriq, qui eſt Eutychius Alexãdrinus, vt ipſemet VVillielmus fatetur in præfatione ſuorũ Operum, vbi ſic: *Arabica exemplaria miniſtrante aliam Hiſtoriã à tempore ſeductoris Maumeth vſque in hunc annum, qui eſt nobis ab Incarnatione Domini* 1184. *per annos quingentos ſeptuaginta decurrentem conſcripſimus, Authorem maximè ſecuti Virum Venerabilem Seith filium Patritij Alexandrinum Patriarcham.* Quò fit, vt in multis deceptus ſit à præfato Annalium Authore, ideòque neceſſe eſt oculatum Virum, non ſtatim ijs omnibus, quæ ſcribit, habere fidem, ſed falſa quædam, à veris multis, ſecernere.

Flo-

Floruit Eutychius inter nonum, ac decimum ſeculum, vti colligit Ioannes Seldenus ex varijs Arabum Codicibus in vitâ, quã de illo conſcribit, quæ præfixa eſt ijſdem Annalibus Arabico-Latinis Oxoniæ impreſſis, Edwardo Prochokio Interprete; aiuntque Alexandriæ obijſſe, vbi erat Patriarcha anno Hegiræ Turcarum 328. cui reſpondet annus circiter Chriſti 939. poſtquam annos 63. aut circiter vixiſſet. De fide eorum, quæ narrat Eutychius in ſuis Annalibus, ſic habet in præfatione ipſemet Prochokius eorundẽ Interpres: *Si in antiqua Hiſtoria multa habeat fabuloſa cùm pluribus (penè dixeram omnibus, qui eam tractant) illud ipſi commune. Si in rebus Europæorum geſtis aliqua ſecùs narret, quàm noſtri, minimè mirabitur, qui quàm dubia fide Orientalium Hiſtorias tradant noſtri, perpenderit.* Et poſt pauca ſubdit: *In Hiſtorijs è libris Sacris petitis, vbi minùs rectè enunciat, verſionibus, atque exemplaribus, quibus vſus eſt minùs accuratis, id imputauerim.* At verò in rebus, non tantùm Europæorum, & in Hiſtorijs ſacris, quamplurima nequaquã accuratè recenſet, verùm etiã in ipſiſmet Orien-

XVIII. Eutychio cautè fides habenda, errat enim in multis.

entalium Hiſtorijs varia aſſerit, quæ à veritate multùm aberrant, quod perſcrutari libet ex vnicâ tantùm periochâ, vbi incipit de Maronitis diſſerere Tomo II. præfatorum Annalium Oxoniæ impreſſorũ; qui textus duobus alijs correſpondet Codicibus, extantibus, alteri in Monte Libano apud Nader Abù Nauſel Principem Agialtonis Maronitam, & alteri Romæ in Bibliotheca S. Petri de Monte Aureo Religionis Sancti Franciſci; hæc ſunt Eutychij verba, prout extant in textu Arabico: *Fuit tempore Mauritij Imperatoris Romanorum, Monachus quidam nomine Maron, qui aſſeruit Domino noſtro Ieſu Chriſto duas eſſe naturas, & voluntatem vnam, operationem, & perſonam vnam, fidemque hominum corrupit. Maxima autem eorum, qui doctrinam ipſius amplexi, & ſe diſcipulos illi prabentes eandem profeſſi ſunt, pars, erant Incolæ Vrbis Hhamah, & Kenneſrin & Awaſem, cum Romanorum,* (hoc eſt Græcorũ qui ſub Romano erãt Imperio) *nonnullis, appellatique ſunt eius aſſeclæ, qui idem cum ipſo aſſererent, Maronitæ, nomine ab ipſo Marone deducto, mortuoque ipſo, Monaſterium ibi extruxerunt, & vocarunt Monaſterium*

XIX. Eutychij manifeſtiſſimus error, cùm ſcribit de Maronitis.

rium Maronis, eiuſque fidem profeſſi ſunt.

Commentitia hæc enarratio quàm falſa ſit, patet ex eò, quòd nequè ſub Mauritij Imperio, nequè ſub Phocæ, qui proximè Mauritium ſecutus eſt, error de vnicâ tantùm voluntate, & operatione in Chriſto Domino ortum adhùc habuerat; ſed Heraclio dumtaxat imperante, vt omnium eruditorum teſtimonijs, & ipſâ Conciliorum fide palàm eſt. Hic autem mirari non poſſum ſatis, quomodo Vir eruditiſſimus R. S. P. in notis ad cap. 19. quas relationi Patris Hierònymi Dandini de ipſius ad Montem Libanum peregrinatione addidit, non agnouerit ſtatim Eutychij Patriarchæ Alexandrini indoctiſſimam hanc de Marone, & Maronitis narrationem; qui Maronem Monothelitam inducit Mauritij Imperatoris ætate, cùm, vt diximus, nondùm enata Monothelitarũ hæreſis eſſet. Neque Monaſterium, de quo Eutychius loquitur, fuit ibi extructum poſt obitum huius Maronis; quippequòd iam ſtabat centum ferè antè annis, eratque Diuo Maroni Abbati dicatum, vti monuimus, quod etiã colligitur ex Procopio Cæſarienſi, qui lib. 5. va-

XX. Ioan. Maro Author Monotheliſmi dici meritò non poteſt.

varia Iuſtiniani Imperatoris ædificia deſcribens, ac præcipuè illa Phœniciæ, ait: *Supra Apamæam* (quæ eſt Hhamah) *pauperum hoſpitium Sancti Romani reparauit, & mœnia Beati Maronis.* Certum eſt Iuſtinianum antè Mauritium extitiſſe, ille enim regnauit ſub annum 527. & Mauritius ſub 586. & dùm præfatus Author inquit Iuſtinianũ reædificaſſe mœnia Beati Maronis, argumentum euidens eſt, illud Monaſteriũ iam antiquiſſimum fuiſſe, cùm tunc temporis fuerit inſtaurandum.

Hæc confirmantur ex actis ſuperiùs citatis V. generalis Synodi anno 553. initæ ſub Imperio eiuſdẽ Iuſtiniani, vbi interfuerunt Legati Monaſterij S. Maronis, eratque celeberrimũ, & Caput Monaſteriorum totius Syriæ ſecundæ, vt eiuſdem Synodi acta declarant; imò hunc Maronem oſtendimus fuiſſe Monachum ipſiuſmet Monaſterij, de quo agitur, vbi proprio nomini, quod erat Ioannes, nomen Maronis ſuperinduxit, accepitque ex nomine Monaſterij Beati Maronis Abbatis.

Tom. 2. Annalium. His non contentus Eutychius, ſubdit, in Califatu Omari Ebnil Chetabi, Maronem fuiſſe Authorem, & Caput hæ-

re-

reſis Monothelitarũ, vbi ſic legitur: *Poſt ipſius verò fugam conſtitutus eſt Cyrus Patriarcha Alexandrinus, qui Maronita fuit, eiuſdem cum Heraclio Religionis.* Et paulò inferiùs: *Aſſeruit Cyrus, eſſe Domino noſtro Chriſto naturas duas, voluntatem vnam, perſonam vnam, quæ eſt Maronis ſententia.*

Item eodem Tomo II. in Califatu Othmani Ebn Affani hæc habentur: *Anno Califatus eiuſdem 10. factus eſt Macarius Patriarcha Antiochenus, qui & Maronita fuit.* Et ibidem anno Califatus eiuſdem 4. creatus eſt Petrus Patriarcha Alexandrinus: Maronita fuit; & paſſim alibì Heraclium, nèc non alios Imperatores Monothelitas, vnà cum Sergio Patriarcha Conſtantinopolitano nominat Maronitas, quia Maronis adhærebant ſententiæ. Quâ fide autem Eutychius aſſerat Maronem Authorem fuiſſe, & Caput Monothelitarum hæreſis, ſatis omnes intelligunt, qui Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ, vel limina ſalutarunt; Nemo enim eſt præter ipſum, qui id affirmet, vel ex Hiſtoricis, vel ex Sanctis Patribus. Repugnant Oecumenicis Concilijs, quæ nullum de Marone verbum faciunt, cùm Monothelitarum

XXI. Nullo idoneo teſte probari poteſt, Ioannem Maronem, & Maronitas, Monothelitas fuiſſe.

rum Principes de nomine appellant. Sexta Generalis Synodus actione 13. nominat tantùm, atque anathemati ſubijcit Sergium, Cyrum. Pyrrhum, Petrum, & Paulum, nec non Theodorũ Pharanitam, & Honorium Papam Romanum, imò in Lateranenſi Concil. ſub Martino Summo Pontifice conſult. 3. legitur, Theodorum Pharanitam fuiſſe huius Hæreſis Authorem, nihilque de Marone inuenitur.

Eodem Eutychij Tomo II. rursùs producta legitur Epiſtola Iohannis Summi Pontificis ad Heraclium, & Conſtantinum Imperatores, vbi Pontificem illum de principio huius Hæreſis ſic loquentem introducit: *Initium ipſius ſic ſe habet, quòd ante annos circiter octodecim dicatur Cyrus Patriarcha Alexandrinus Maronis ſententiam amplexus, videlicet Domino noſtro Chriſto eſſe naturas duas, voluntatem vnam, atque operationem vnam.* Et inferiùs poſt Neſtorij ſententiæ damnationem ſubdit: *Qui autem aſſerunt duas eſſe naturas, & voluntatem vnam Diuinitati Chriſti, & Humanitati ipſius, necnon operationem vnam, errant illi inſtar Maronis maledicti.* Quæ omnia quam fictitia ſint, facilè colligitur

ex ipsâmet Iohannis Papæ Epiſtolâ, quæ legitur, tam in Codicibus Conciliorum Arabicis, quàm in Collectaneis Anaſtaſij Bibliothecarij, & citatur à Baronio, ac Bellarmino, vbi Summus hìc Pontifex nunquam hæc de Marone ſomniauit, & in eâ nuſquam nominatur.

Atque hæc cùm ita ſint non debuit VVillielmus Tyrius tanti Eutychium facere, eratque ſatiùs, vt primæ notę Authoribus, & Conciliorum teſtimonijs adhæreret, & ſi vellet Orientalium Codices ſectari, ſeligeret probatiores.

Iam tantùm abeſt vt Hæreſiarcha, vel Hæreticus noſter hic Maro fuerit, vt commendetur maximè à varijs Scriptoribus eius ſanctimonia. Iohannes Ceuerius de Vera, qui multa de rebus Orientalibus perſcrutatus eſt, ait, *Maronitas, propter diuerſitatem Religionum, quæ in Syria vigebant, petijſſe à Romano Pontifice, vt eis proprium præficeret Patriarcham, quorum petitionibus annuens Summus Pontifex, Patriarchali dignitate Maronem inſigniuit, qui tunc temporis Romam peruenerat, illumque miſit ad Maronitas, qui ſanctiſſimè vixit; ex quo tempore Maronitæ proprium ſemper*

XXII. Iohannes Maro Sãctimoniæ laude claruit.

In itinerario Hieroſolimitano. Cap. 27.

per ſibi elegerunt Patriarcham. Hæc autem accidiſſe aiunt Orientalium Hiſtoriæ in Pontificatu Honorij Primi, proùt legitur in Hiſtoria Arabica, quam Latinè refert Quareſmius vbi ſic: *Et profectus Tripolis Syriæ Ciuitatẽ, ibi offendit Nuntium Papæ Honorij; cùmq; Nuntius aduentum Maronis intellexiſſet, illum accerſiuit, vt de illius fide periculũ faceret, ad quem cùm acceſſiſſet, & propoſitis appoſitè reſpondiſſet, in fide, & profeſſione ſua apprimè verſatum inuentum, ſecùm Romam duxit. Romam cùm perueniſſet, propter Maronem fuit ibi Concilium congregatum, in quo Maronis fide examinata, vera inuenta fuit; tunc Pontifex illum Antiochiæ Patriarcham ordinauit, Mithram in capite eius poſuit, in manu Paſtorale, & in digito Annulum, habitu Patriarchali indutus venit Antiochiam, ibique Hæreſes à Macario diſſeminatas auulſit, & illi adhæſerunt Iacobitæ ibidèm exiſtentes, qui confeſſi ſunt in Chriſto duas naturas, ac duas voluntates.* Et ſubdit: *Ex Antiochia poſteà cum ſuis aſſeclis ad Montem Libanum profectus eſt, vbi Pontificia authoritate Crucem ſuam erexit, & populus, qui ibi inuentus fuit, illum cum ingenti gaudio, celebrique applauſu excepit.*

lib. dilucidationis Terræ Sanctæ Cap. 37.

XXIII. Conſtituitur à Romano Pontifice Antiochenus Patriarcha, varijſque donis cohoneſtatur.

Con-

Confirmatur hæc Hiſtoria ex alio Codice, quem ipſemet vidi in Syria penès Ioannem Riſium Archipresbyterum Ciuitatis Beryti, in quo hæc habentur:

توجه مع قاصد البابا الى روميه وقبله
البابا الذى كان اونوريوس ولاجل
امانته الارثودوكسيه رسمه بطرك
انطاكيه وارسله الى بلاد سوريه
فقبلوه بفرح عظيم اهل جبل لبنان
وفى انطاكيه وفى طرابلوس الشام
تبعوه بعض من اليعاقبه وثبتوا فى
سيدنا يسوع المسيح طبيعتين
ومشيتين ۞

Profectus eſt cum Legato Papæ Romam, illumque excepit Pontifex, qui erat Honorius, & propter eius fidem Orthodoxam, illum Antiochiæ Patriarcham creauit, eumque miſit in Syriam, quem gaudio magno populi Montis Libani exceperunt; & Antiochiæ, & Tripolis Syriæ aliqui ex Iacobitis eum ſecuti ſunt, ac in Chriſto Domino noſtro Ieſu Chriſto duas

naturas, ac duas voluntates profeſſi ſunt. Quid hoc luculentiùs de Honorij, ac Maronis rectiſſimâ fide? cuius fama cùm perueniſſet Conſtantinopolim, Heraclius, qui tunc temporis regebat Imperium, varia ei obtulit munera, ac præſertìm florem Imperij, petijtque ab eo, vt ei mitteret Conſtantinopolim tres doctos, ac prudentes Viros: quâ de cauſâ Iacobitarum odium in Maronem eò magis concitatum eſt, vt legitur in præfata Hiſtoria.

XXIV. Magno illum in honore habuit Heraclius Imperator nondũ Monothelita.

وسمع به ملك اسطنبول وبعت له زهرًا
ملوكيه وطلب منه ثلاث رجال علما
ومتشيين ولاجل ذلك وقعت الحسده
عليه من الشعب المفترى وكتبوا فيه
لبطرك القدس كذب وبغض انه دخل
الى رعيته بغير امره وليس استعملهم
عليه لانه كان سمع من قدوسيته
وازدت بهم الحسده وصاروا يطردون
لمارون فى الجسد وخلصه الله منهم فى
كل حياته ومات قديس وقبر فى كفرحى ۞

Eius

Eius fama peruenit Conſtantinopolim ad Imperatorem, qui ei miſit florem Imperij, & petijt ab eo, vt mitteret ei tres Viros doctos, ac prudentes. Quapropter populus Schiſmaticus, inuidia percitus, eum antè Hieroſolymorum Patriarcham doloſè, ac falsò accuſarunt dicentem, authoritatem vſurpaſſe Maronem in ſua Diocæſi abſquè eius licentia, quos Patriarcha noluit audire, quia nota ei erat eius ſanctitas. Quare eorum odium magis inualuit: & cæperunt illum vexare in corpore, at Deus ſemper eum liberauit, mortuus eſt Sanctus, & ſepultus eſt in Kfarhhai, quod eſt Oppidum in Libano non valdè diſtans ab Vrbe Biblienſi..

Hæc de doctrinâ Maronis exiſtimatio ſingularis, & tanta animi propenſio in ipſum, tam Summi Romani Pontificis, quàm Imperatoris tunc Catholici, cæterorumque Patriarcharũ Orthodoxorum, quorum ſenſibus Imperator adhærebat, Iacobitarum odium adeò incitauit aduersùs Honorium, Heraclium, Cyrum, qui poſteà Patriarcha Alexandrinus extitit, & Sergium Patriarcham Conſtantinopolitanum, qui omnes tunc habebantur Catholici, cùm duas in Chriſto Domi- **XXV. Odia Hæreticorum in Ioannem Maronem.**

 no

no naturas profiterentur, & reciperent Chalcedonenſem Synodũ, vt illos omnes appellauerint *Maronitas*, etiam antequã Monothelitarum hæreſis erupiſſet. Nimirùm tunc Maronitarum nomen Catholici nominis videbatur (vt ſic loquar) indicatiuum fuiſſe, quod colligo ex ipſomet Eutychio ibidem, vbi ſic de Imperatore Heraclio: *Anno nono Imperij eiuſdem, qui & Hegyræ nonus, Conſtantinopoli egreſſus eſt Heraclius, Hieroſolyma tendebat, quo videret, quid in ipſa deuaſtaſſent Perſæ, vt autem Hemſum* (hoc eſt Emeſſam) *perueniſſet, noluerunt eius incolæ ipſum recipere, dicentes ipſi, Maronita tu es, ac Religionis noſtræ aduerſarius, illis ergo relictis ad Monaſterium Maronis abijt, in quo, qui erant Monachi egreſſi obuiam ipſi profecti ſunt, fuit autem Heraclius Maronita, multaſque illis opes contulit, agro etiam donato Monaſterio, adeò vt proſperè ſe haberent res eorum.*

XXVI. Catholicis Maronitarũ nomen impoſitum, quo diſtinguerentur ab Hæreticis.

Erant eâ ætate Emeſſæ ciues ad partem maximam, ne dicam omnes, Acephalorum, & Monophyſitarum infecti erroribus, quos vbique ſparſerat cum ſuis aſſeclis Seuerus Patriarcha Antiochiæ, hi Heraclium, cùm nondum eſſet, vel

Mo-

Monothelitarum nomen, eiecerunt à ſe, vt Maronitam, ſuis erroribus aduerſantem, ideſt, vt Catholicum zelo ardentem, & duarum in Chriſto naturarum eximium defenſorem; is ad Maronitas perrexit, vti ad ſuos, qui præclarè ſecùm de fide ſentirent, nequè enim tunc temporis inciderat Heraclius in Monothelitarum Hęreſim cùm bellum Perſis inferret, imò *quoniam Catholicus erat*, ait Scoglius in ſuâ Chronologiâ, & cum illo cæteri Authores: *A Deo protectus, Perſas magnis cladibus affecit, & lignum Sanctæ Crucis recuperauit.*

Hæc confirmantur ex ijs, quæ ibidem leguntur de Imperatore Conſtantino Pogonato, qui acerrimè inſectatus eſt Monothelitas, egitque cum Dono Summo Pontifice, deindè cum Agathone eius ſucceſſore de Oecumenico Concilio Conſtantinopolitano cogendo præſidentibus Apoſtolicis Legatis, in quo anathematis mucrone percuſſi ſunt Monothelitæ; hunc igitur Imperatorem Orthodoxæ Religionis amantiſſimũ Eutychius ibidem vocat Maronitam, vt habetur in Codice peruetuſto, cuius mihi copiam fecit

Vir in Maronitis noſtris facilè Princeps Abù Naufel Nader Chazen, etſi fatear, in quibuſdam non reperiri, vndè quoquè efficitur, quod aiebam, præfatum Maronitarum nomen, Catholici nominis tunc fuiſſe indicatiuum, & quamuis Sergius, ac Cyrus in Monothelitarum Hæreſim poſteà inciderint, eodemque retento nomine ab Eutychio, Maronitæ vocitentur, hoc eo prorsùs modo euenit, quo idem Sergius, ac Heraclius, vt ait Baronius ſub an: 631. licèt eidem Hæreſi adhærere viderētur, non tantùm Orthodoxi per multos annos crediti ſunt, ſed Catholici etiam nomen, ac communionem præferebant.

Sed, vt veritas pro Maronis vindicijs magis eluceſcat, prætereunda nequaquã ſunt illa argumenta, quæ deſumuntur ex ipſiſmet Iacobitarum Codicibus, qui vti Maronitarum hoſtes fuerunt infenſiſſimi, eorum Authoritas pro præſenti inſtituto maximæ erit probationis, hi enim in ſua Catecheſi, quæ in Collegio Maronitarum Romæ aſſeruatur, de Maronitarum origine ſequentia aſſerunt:

انتم كلكم سريان وكان كرسى انطاكيه
السريان

XXVII. Ipſi Hæretici Orientales teſtantur Maronitas Frãcis, ideſt Catholicis Romanis adhæſiſſe.

السريان الألما جارت الملـــوك على
السريـــان قـــام مـــارون ❁

Vos omnes eſtis Syri, & Sedes Regionis veſtra eſt Antiochia Syrorum, at cùm tyrannidem exercuerint Imperatores aduersùs Syros, ſurrexit Maro. Et paulò poſt in Maronem inuehuntur proptèr eius vnionem cum Legato Apoſtolico, qui tunc Antiochiæ degebat; & ſubdunt ipſum petijſſe ab eo, vt eum in Metropolitam conſecraret, cauſamque addunt huius petitionis:

حتّى امسك قاطنين كسروان وجبـل
لبنـان على امانـــة الافرنجيـــــه

Vt retineam habitatores Keſruan, & Montis Libani in Religione Francorum, nomine enim *Francorum* ſumuntur apud Orientales omnes Chriſtiani Latini Occidentis cuiuſcumque Nationis. Ex præfato igitur Hæreticorum textu deducitur, Maronem, ac Maronitas Orthodoxæ ſemper adhæſiſſe Religioni, cùm per verbum *Retineo* nõ ſupponatur innouatio aliqua, ſed permanentia in illâ fide, in quâ anteà erant edu-

cati; cùm enim omnes Nationes Orientales habeant baſim, ac fundamentum ſuæ Religionis, vti Iacobitæ ab erroribus Iacobi; Neſtoriani ab illis Neſtorij; & ſic de ſingulis: ſolùm Maronitæ: quia nihil addiderunt Catholicæ fidei documentis, aſſerunt Iacobitæ ibidem:

وما سمعنا قط لقعادة دينكم
يا موارنه كتاب ✿

Et nunquam audiuimus eſſe vllum librum, qui ſit baſis fidei veſtræ ò Maronitæ. Quod indicat Maronitas nihil vnquã innouaſſe in Religione, ſed Apoſtolicas ſemper retinuiſſe Conſtitutiones, & Conciliorum decreta dumtaxàt ſecutos fuiſſe, quia nullam huiuſmodi habent Catecheſim de nouo inuentam, & excuſam ſicut cæteri, ſed Maiorum inſiſtentes veſtigijs nihil noui condiderunt, vti aſſolent Innouatores, ideòque iuxtà ipſorummet Hæreticorum dicta, illos Maro retinuit in auitâ fide, quæ eadem erat ac illa Francorum; ſecùs enim ſi Monothelitarum erroribus fuiſſent infecti, baſim ſuæ habuiſſent fidei, quam Iacobitæ in Maronitarum intenti odi-

odium, latitantem nequaquam reliquiſſent, imò ex eâdem eorum Catecheſi probatur, neque Maronitas extitiſſe Monothelitas, neque Maronem ab eis pro Hæreſiarcha habitum fuiſſe, legitur enim ibidem, dum loquunrur de Marone, qui vigebat tempore Mauritij:

فنقول ان مارون كان اعلم من السيد
المسيح بذاته وبسر اتحاده اذا سمعنا
السيد المسيح قال انا طبيعتين
اولى مشيئتين ۞

Dicimus autem Maronem fuiſſe doctiorem Domino circa ſemetipſum, & circa myſterium ſuæ vnionis, quandonam audiuimus Chriſtum Dominum dixiſſe: Ego habeo duas naturas, vel ſunt mihi duæ voluntates? & vlteriùs cùm diuiſionem Orientalium Nationum pro causâ Religionis recenſent ſubdunt

فما رضيوا الطوايف يامنوا حتى
قلتم انتم يا موارنه طبيعتين ۞
وجوهرين ومشيتين

Noluerunt profectò Nationes credere, donec di-

dixiſtis vos, ò Maronitæ, duas naturas, duas ſubſtantias, & duas voluntates.

Nè autèm in longum hæc omnia protrahantur, ex his tandem emergendum eſt latebris eiuſdemmet Maronis teſtimonio, qui in ſuis ſcriptis ſuam contrà Monothelitas ſupponit opinionem; hic cùm varia exarauerit aduersùs ſui temporis, præcipuèque Monophyſitarum, ac Monothelitarum inſurgentes hæreſes, prout innuit cap. 21. Commentariorum Liturgiæ Diui Iacobi Apoſtoli, in expoſitione Symboli Niceni, vbi loquens de his, qui Domini Noſtri Ieſu Chriſti naturas, ac

XXVIII. Io annes Maro tantũ abeſt, vt Monothelita fuerit, ve eos ſcriptis ſuis doctè, & validè impugnauerit.

voluntates confundunt, hæc ait:

ܐܠܐ ܕܥܠ ܗܠܝܢ ܒܣܘܓܐܐ ܟܬܒܢ. ܘܫܪܪܢ
ܡܢ ܣܗܕܘ̈ܬܐ ܕܐܒܗ̈ܬܢ ܚܣ̈ܝܐ ܕܟܢܫܢ
ܒܟܬܒܢ ܕܠܘܩܒܠ ܡܒܠܒܠܝ ܟܝ̈ܢܐ ܘܨܒܝ̈ܢܐ
ܕܡܪܢ. ܘܡܚܠܛܝܢ ܕܝ̈ܠܝܬܗ ܘܠܘܬ
ܚܘ. ܚܘܒܟܘܢ ܫܕܪܢ

At de his fuſiſſimè ſcripſimus, atq; comprobauimus ex teſtimonijs Patrum noſtrorũ piorum, quæ collegimus in noſtro libro aduersùs confundentes naturas, et voluntates Domini noſtri, & permiſcentes ipſius proprietates, & ad Charita-

ta-

tatem veſtram miſimus. Et ibidem cap. 33. in expoſitione Inuocationis Spiritus Sancti, vbi differens de Stabilitate Eccleſiæ, hæc habet :

ܐܬܟܬܫ ܥܡܗ ܫܡܥܘܢ ܚܪܫܐ
ܘܢܦܠ. ܐܬܟܬܫ ܐܪܝܘܣ ܘܐܬܦܪܐ. ܐܬܟܬܫ
ܡܩܕܘܢܝܘܣ ܘܓܕܦ ܥܠ ܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ
ܘܐܫܬܕܝ. ܐܬܟܬܫ ܢܣܛܘܪܝܘܣ ܘܓܕܦ ܥܠ
ܒܬܘܠܬܐ ܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܘܐܬܚܪܡ ܘܐܬܪܕܝ
ܠܥܠܡ. ܐܬܟܬܫ ܕܝܘܣܩܘܪܘܣ ܠܐܚܫܝܫܘܬܐ
ܘܚܒܠܗܘܢ ܐܘܟܝܢܗ ܩܢܘ ܕܡܢܗ. ܐܬܟܬܫ
ܦܘܪܘܣ ܠܐܚܫܝܫܘܬܐ ܘܚܒܠܝܗ ܪܫܝܢܐ
ܘܡܟܬܒܢܘܬܐ. ܘܦܩܥܘ ܐܝܟ ܐܫܝܢܐ ܘܩܪܢܐ
ܡܫܒܚܐ ܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ.
ܕܢܦܠ ܐܬܬܠܝܡ ܘܐܬܩܪܢ ܐܝܟܐ ܘܦܘܩ
ܦܢܝܬܐ ܕܬܒܝܠ ܠܗܘܠܝܢ ܕܠܐܦܐ.
ܡܛܠ ܕܒܢܝܐ ܗܝ ܥܠ ܟܐܦܐ ܕܠܐ ܡܬܬܙܝܥܢܐ
ܐܝܬܝܗ ܘܡܫܬܪܪܐ ܘܩܝܡܐ.

Pugnauit aduerſus eam Simon magus, & cecidit, pugnauit Arius, & crepuit, pugnauit Macedonius, & blaſphemauit contrà Spiritum Sanctum, & proiectus eſt, pugnauit Neſtorius, & blaſphemauit contrà Virginem Dei

Dei Genitricem, & fœtuit, & putruit lingua eius, pugnauit Dioſcorus Alexandrinus, & confudit cum Eutychete naturas Domini noſtri, pugnauit Cyrus Alexandrinus, & confudit voluntates, & operationes; Inſurrexerunt etiam alij, & varia bella aduerſus hanc Eccleſiam ſuſcitarunt, ſed fuerunt diſſipati, & defecerunt ſicut fumus; & ipſa ſtat vſque ad conſumationem ſæculi, quia ædificata eſt ſuper petram inconcuſſam, vti Dominus noſter promiſit.

Ex hâc igitur Maronis catholicâ enarratione deducendum eſt Maronitarum Originem, ac denominationem ab nullo Marone Hæreſiarcha, ſed à Sancto Marone Abbate eiuſque Monachis fuiſſe deſũptam, & à Ioanne Marone retentam; nulliuſque prorsùs roboris contrà hanc ſententiam videtur eſſe ratio à Ioanne Morino allata lib. de Sacris Eccleſiæ Ordinationibus; Improbabile nimirùm eſſe Maronitas ſic vocitari à Viris Catholicis, cùm ſit hoc Eccleſiæ vſui contrarium, quæ vti pia vniuerſalis Mater, quos ad fidem Catholicam ſuſcipit, ſi Gentiles, ſub Chriſtianorum nomine, ſi verò Hæreticos, ſub illo Catholicorũ appellare aſſolet: eà ductus

XXIX. Et ſi ſemper Catholici fuerint Maronitæ, potuerũt habere proprium ſui nomen. Refellitur Ioannes Morinus id negans.

tus ratione præfatus Author, ſic ait: *Deindè cùm Maro, & ipſius Monachi viri Catholici fuerint, & Sancti, ab ijs nullus populus nomen accepit.*

Hæc oppoſitio vix aliquam patitur difficultatem, cùm adhùc in Indijs Orientalibus extent Chriſti fideles ſub nomine Sancti Thomæ Apoſtoli, qui eos ad Chriſtianam Religionem erudiuit; necnon in Baſſora, quæ ſita eſt in ſinu Perſico alij inueniantur Chriſtiani ſub nomine Sancti Ioannis Baptiſtæ, qui vſus etiam viguit in primitiuâ Eccleſiâ, vti legitur in primâ Epiſ. ad Corinthios: *Vnuſquiſque veſtrum dicit: Ego quidē ſum Pauli, Ego autem Apollo, Ego verò Cephæ*, ſic etiam in Oriente qui Ario, ac Meletio aduerſati ſunt nuncupabantur *Euſthatiani* à Diuo Euſtathio Epiſcopo Antiochiæ, qui contrà eos inſurrexerat, vti habetur apud Gabrielē Prateolū in hæreſi Meletianâ, vbi ſic: *Qui à Diuo Euſthatio, Euſthatiani vocabantur, & fidem Nicænam integram ſeruabant.* Idem aſſerit Nicephorus Calixtus: *Paulini ſiquidem Sectatores Conſubſtantialis Aſſertores, qui Euſthatiani vocabantur, Meletium, eiuſque ſtudioſos auerſati ſunt, neque communionem*

Cap. 1. v. 11. 12.

Lib. 9. Hiſt. Eccl. cap. 48.

nem

nem ſibi cum eis eſſe voluerunt; imò cap. 23. addit Athanaſium Euſthatianis adhæſiſſe aduersùs Leontium Epiſcopũ Antiochiæ, *quem* (hæc ſunt verba Nicephori) *Athanaſius propter dogma depranatum deuitans, cum Euſthatianis, qui in priuatis ædibus Eccleſias, & Conuentus agebant, communicauit.*

Nihilominùs ſi admitteremus Morini aſſertionẽ, fas eſſet dicere, id nominis non ſibi ſumpſiſſe Maronitas, nequè illis impoſitum fuiſſe vel Maronis, vel eius Monachorũ operâ, ſed tantùm ab his fuiſſe illos in auitâ fide Catholica retentos, quã à primis Eccleſię primordijs receperant. Sed ſic appellatos fuiſſe ab Hæreticis Orientalibus, vt innuimus loco ſupra citato, quippè in ludibrium eos vocabant *Maroninos* in odium Maronis, eiuſque Monachorum, qui generoſi tanquam duces aduersùs eorum falſa dogmata exilientes, & è latebris emergentes, vt ait Chryſoſtomus de Apoſtolis, ſtatuerant non ſe ampliùs ſolos ſeruare, ſed etiam alios quoſcunque poſſent; & Ciuitates, & omnem Regionem obeuntes collegerant, quotquot inuenerunt adhùc ſanos, & integros. Quâ de-

XXX Catholici Syri, dicti ſunt ab Hæreticis, Maronitæ, vti nunc in Anglia Catholici vocantur Papiſtæ.

denominatione Maronitæ adhùc vocitãtur, pari modo, quo Catholici in Anglia vocantur Papiſtæ, quòd nomen eis haudquaquã fuit à Papa impoſitum. Sed ab ipſiſmet Hæreticis dogmatũ Eccl. Anglicanæ aſſeclis in odiũ Papæ, cuius fidẽ Catholici ibi tuebantur, ac inconcuſsè adhùc retinent.

Imò ex hac denominatione, quam gloriosè hùc vſque retinent Maronitæ, deſumitur, non fuiſſe ſic appellatos ab vllo Marone Hæreſiarcha. Quis enim cordatus ſibi perſuadebit, Maronitas poſt ſuſceptam fidem Catholicam, ſui Hæreſiarchæ nomen retinuiſſe? quod contrà communẽ Orientis, & Occidentis vſum nemo non ignorat. Vſus enim viget in Oriente, & Occidente, Hæreticos fidei Catholicæ reconciliatos, ſi Occidentales ſint, vti Lutherani, & Caluiniſtæ, vocitari Catholicos, ſin verò Orientales, ſi Iacobitæ fuerint, Syros, ſi verò Neſtoriani, Chaldæos, ſeu Aſſyrios nuncupari. Et quamuis omnes eſſe Catholici ſubintelligantur, hanc tamen Syrorum, & Chaldæorum, ſeù Aſſyriorum ſortiuntur denominationem, tùm proptèr eorum rituum diuerſitatem, tùm quia ſub diuerſis ſint conſti-

XXXI. Maronem non fuiſſe hæreticum, hinc rectè probatur, quod Maronitæ Catholici, eius nomine gaudeant.

ſtituti Patriarchis. Quod patet in his, quę noſtris hiſce temporibus acciderunt in Syriâ; Andreas enim Abdelgal, vir immortali memoriâ dignus, abiuratâ Iacobitarum hæreſi, in quâ natus, ac educatus fuerat in Montem Libanum ad Ioſephum Accurenſem Maronitarum Patriarcham ſe contulit, quo defuncto, Ioannes Safrenſis eius in Patriarchatu Succeſſor, ac vitæ ſanctimoniâ præſtantiſſimus, illum Sacerdotem ordinauit, ac deindè ob ſingularum virtutũ ornamenta, quibus ille enitebat, Archiepiſcopali ab eodem conſecratus charactere, in ſuæ gentis Aleppum petijt, ibique, cùm magnam Iacobitarum multitudinem ad Catholicum reduxiſſet cultum, eò eius fama peruenit, vt mortuo illarum gentium Hæretico Patriarchâ, omnium proborum votis, in eius locum præfatus Andreas fuerit ſubrogatus. Et in expeditione litterarum Apoſtolicarum factâ hìc Romæ ab Alexandro VII. pro eius confirmatione fuerunt expeditæ ſub nomine Patriarchæ Syrorum, & nequaquam Iacobitarum. Pari etiã modo cùm impreſſa fuiſſent Romæ anno 1617. Latino idiomate acta Synodi, habitæ à Neſto-

ſtorianis in Ciuitate Amed in Meſopotamia ſub Elia Patriarcha Babylonis, interprete Iſaac Sciadrenſi Maronitâ Viro eruditiſſimo, ac de litterariâ Republicâ optimè merito, legitur titulus libri: *Synodalia Chaldæorũ*, vbi pagina 11. habetur *Epiſtola Synodica Patriarchæ, & Archiepiſcoporum Chaldæorum ad Sanctiſſimum Dominum Noſtrum Paulum Papam Quintum.* Et ibidem legitur, Abediesù ordinatum fuiſſe à Pio IV. Patriarcham Aſſyriorum. excluſo prorsùs Neſtorianorum vocabulo, cùm Eccleſia Romana hæc nomina Iacobitarum, ac Neſtorianorum non admittat, cùm ſint Hæreſis indicatiua. Maronitæ igitùr cùm modò hoc nomen non amiſerint, & à Summis Pontificibus ab Innocentio III. hùc vſquè eorum Patriarcha in Bullis Apoſtolicis nuncupetur *Patriarcha Antiochænus Maronitarum*, ex neceſſitate conſequitur, hoc nomen *Maronita* fuiſſe ſemper Catholici nominis indicatiuum.

Prætereundum hìc nequaquam eſt, Maronitas eodem ferè æuo, quo ſic denominati ſunt, alium nomen Hæreticorum odio, per aliquod tempus, nempè XXXII Maronitæ dicti aliquãdo Mardaitæ.

D il-

illud *Mardaitarum* ſortitos fuiſſe ab Syriaco videlicet verbo ܡܪܕ Mrad, hoc eſt rebellauit, & etiam ab Arabico مَرَدَ *Marada* Rebellis, & perduellis factus eſt. Acciderat enim in Imperio Conſtantini Pogonati, vt Muhauias poſt occupatam à Saracenis Vrbem Damaſcum, Phæniciam, aſſiduis vexaret incurſionibus, ac Libani loca vaſtaret; ex quo factum eſt, vt Maronitæ perſpectâ pro eorum ſecuritate Imperatoris incuriâ, elegerint Principem, qui ſibi præſideret. Hic autẽ Maronitarum Princeps in ipſo adminiſtrationis initio, Saracenos nimirùm vicinos ſibique imminentes ægrè ferens, validâ armatorum manu propriâ authoritate, inſcioque Imperatore, Damaſcenam ditionem ab hoſtibus occupatam ingreſſus; totam illam planitiem ab Incolis *Albkaa* nuncupatam, depopulatus eſt, illoſque populos ſummo terrore affecit, cùm neque viris, neque mulieribus parceret. His Imperatori nunciatis, tantam noui Principis audaciam, etſi in Saracenos excitatam, quia abſque Cæſareo iuſſu, cenſuit quantocyùs reprimendam; miſſo itaque

XXXIII. Maronitæ electo ſibi Principe, propria authoritate, Saracænos repellunt.

que ad eum Legato cum muneribus, ſimulauit ea ſe illi offerre ob eius egregia facinora aduersùs Romani Imperij hoſtes. Legatus autẽ honoris huius, & amoris ſignificatione deluſum, Maronitã ad epulas inuitauit, dato militibus mandato, vt edito ſigno, illum ſtatim interimerent, quod & perfectum eſt ad aliorum exemplum.

XXXIV. Hoc Principe per dolũ interfecto magis rebellant Maronitæ, & alium ſibi Ducem deſignant.

Putauit hoc ſtratagemate Imperator ſeditionum ſtamina inter Maronitas recidere, ſed eò magis excreuere, cùm Duces exercitus irâ perciti ex Principis doloſâ internecione, ab obedientiâ Imperatoris prorsùs defecerint, in cuius locum Simonem prædicti Principis ex ſorore nepotem ſubrogarunt, quem poſtea quadraginta Epiſcopi in Principẽ vnxerunt, vt legitur in Maronitarũ Chronico.

رسموا مقدم فى بسكنتا وارسل عساكر
فى بغتا. نهب البقاع فى فرد ذكتــا.
واقتل رجال والنسوان. وصلت اخباره
للسلطان. بعث له خلعـه مـع قصـاد
واظمان. واكل معهم زاد. ناس وراهم
مجرد.

متجرّد . كبسوه في ذلك الاطمان .
وقتلوه سمعوا مقدمين العسكر. حلّوا
الطاعه والايمان . ابن اخته المقّدم
سمعان . حما العسكر . اجتمعوا اربعين
اسقف وذهنوا سمعان الموصوف ✿

Elegerunt Principem in Baſconta (quod eſt Libani Oppidum in Prouincia dicta Keſruan) *miſit ſtatim exercitum, & ſtratagemate BKaa deuaſtauit, vbi enſe ciderunt viri, ac mulieres. Hoc Imperatori nunciatum fuit; miſit illi clamidem cum Legatis, & libellum ſecuritatis, & cum eo epulatus eſt; quique erant à tergo inermem hac ſecuritatis ſimulatione oppreſſerunt, illũque occiderunt; quo audito à Ducibus exercitus ab obedientia, ac fide defecerunt. Simeon comes, eius ex Sorore nepos protexit exercitum, quem quadraginta Epiſcopi in Principem vnxerunt.*

XXXV. Victi à Maronitis Saraceni comparato ingenti exercitu, Hhadetum obſidēt, & expugnāt.

Breui temporis interuallo defuncto prædicto Principe, & altero eius Succeſſore, Maronitarum Principes, duos conſtituerunt eximios Duces, Paulum nimirũm, ac Fortunatum, vt militibus præeſſent, qui egreſſi ex Ciuitate Hhadtenſi,

quæ

quæ eſt in Libano in Prouinciâ *Giobbe* nuncupatâ, tanto animi ardore in Saracenos irruerunt, vt eorum exercitum penè internecione profligarint. Huius nouitatis fama cùm Damaſcum perueniſſet, Saracenorum Duces militum cohortibus in vnum collectis, ſtrictâ Hhadetum obſidione vallarunt. Maronitarum ſtudium, ac valor in Vrbe tuendâ vſque adhùc immortali memoriâ commendatur. Nam etſi Imperator nullum eis præbuerit auxilium, per ſeptem tamen annos frequentes hoſtium aggreſſiones validè retuderint, ac maiora egiſſent, niſi Vrbs per traditionem fuiſſet capta, ac funditùs euerſa, in qua 1700. domus numerabantur. His hoſtes non contenti, aliorumque progreſſuũ ſtimulo impulſi, Phœniciam denuò ſtudebant inuadere, quapropter Maronitæ Imperatoris auxilijs deſtituti, cui infælix eorum ſtatus fuerat denunciatus, coacti ſunt Ducem eligere, quem ſibi Præpoſitum, Sedem figere optarunt in Vrbe Bſciarrai, totius Libani tunc temporis facilè Principe, eâque conditione præeſſe voluerunt, vt neminem vel Saracenum, vel Hæreticum exciperet

XXXVI. Nouum Principem ſibi conſtituunt Maronitæ ad tuendam Patriam, & Catholicam fidem, quem volunt Sedẽ habere Bſciarrai.

domo, aut Regionem incolere pateretur, ſecùs ſi faceret, illum Patriarcha excommunicatione feriret.

Id cùm Maronitæ ad ſui ſecuritatem peregiſſent, nè factum perduellionis nomine deferretur, ipſorum nouus hic Princeps legationem miſit Conſtantinopolim, vt peteret Imperatoris confirmationem. Et ad retundendam Hæreticorum proteruiam, qui ab illis tanquam rebellis vnà cum totâ Maronitarum Natione diceba- tur, proteſtatus eſt, ſe ab omni rebellionis maculâ eſſe immunem, & hæc fuiſſe in Libano innouata, vt ſuæ Nationi ſecuritati, præcipuèque fidei Catholicæ conſuleret, paratumque eſſe ſe Imperatoris nutibus obſequi; quid autem Legato Imperator reſponderit, hiſtoria non refert.

XXXVII. Illum cōfirmari ab Imperatore poſtulant.

Huic Principi Salem eius filius ſucceſſit, qui nè fortaſſe Imperatoris iram in ſe concitaret, ſtatuit, vt nonnullæ Iacobitarum, Græcorumque Melchitarum familiæ contrà iuſiurandū Patriarchæ præſtitum, permanerent in Libano; qua propter cùm excommunicationis mucrone ab eodē fuiſſet percuſſus, obedientiam illi præſtare Maronitæ renuerunt. Hanc con-

XXXVIII. Salem eius filius, ac Succeſſor locum dat hæreticis in Libano cōtra fidem datam.

XXXIX. Excommunicatur & deſeritur à Maronitis.

ten-

tentionum occaſionem nacti Saraceni, denuò de inuadendo Monte Libano cogitarunt, remque aggreſſi ſunt tanto impetu, vt Incolæ Tripolis, Bybli, ac Bſciarrai vix tuti intrà ipſorum mœnia permanſerint. Tot hoſtium inſultus, vt reprimerent Maronitæ, generalia ſigna per totam dedere Phœniciam, vt ad arma diſpoſiti in Libano congregarentur. Nullâque interpoſitâ morâ ab gentis Principibus, triginta armatorum millibus ſub vexillo collectis, tutiora Regionis loca, ac Libani iuga occuparunt ſub diuerſis diſtributa Ducibus, quorum nomina refert Maronitarum Chronicon. Sed de his alibi, deque eorũ hiſtorijs alius erit (Deo fauente) ſcribendi locus. Intereà dùm hæc geruntur, fama vndique diffuſa eſt Saracenorum exercitum inter Byblum, & Botrim ad maris littora caſtrametari, quos cùm aggredi ſtatutum fuiſſet, in diuerſas Maronitæ partes diſtribuerũt agmina, datoque pugnæ ſignó vnà omnes, tam audactèr in hoſtes inuaſere, vt terga vertere breue, poſt certamen Saraceni ſint coacti, & loco depulſi, vſque ad flumen propè locum *Alfidar* vocatum, fugientes

XL. Nonum Maronitarũ in Saracenos bellum.

 per-

perſecuti ſunt, complures ex eis interfecerunt; Quâ re animaduerſâ, reliqui ex hoſtibus, ne circumuenirentur, veriti, ſe fugæ mandarunt, ex quibus ad quatuor equitum millia captiui remanſerunt. Fugatâ igitur hoſtili acie, ac diuisâ inter milites magnâ auri, ac argenti copiâ, vnâ cum omnibus fugati exercitus ſarcinis, copias ſuas Duces in caſtra reduxerunt, vt ex aſſiduo labore eorum relaxaretur animus, quæ omnia in præfato habentur Chronico, ſic:

المقدّم بولوس والامير مسعود. ما قام
مثلهم فى الجود. خرجوا من الحدث
بدرعًا مصمود. ابطال ودخلوا
للميدان. وافنوا عسكر الاسلام. وصلت
خبرهم الى الشام سبع سنين
خربوا الاسلام. وصل خبرهم الى
السلطان. ودخلوا اليهم فى اطمان.
ودبحوهم دبح الخرفان. ولا تركوا منهم
انسان. الرجال النسا والصبيان.

خربت

خربت الحدت من تلك الان . واحرقوا
بيوتهم في النيران . وشاع خبرهم
بكل البلدان . ومن تلك الان الحدت
خربت . الف وستماية بيت كانت .
وسبع سنين للاسلام حاربت .
واقاموا مقدم في بشري يقيم حراس
ويكن سهران . وحلفوه واعطوه السيف .
ومسلم لا يخدم عنده . هراتقا لا
يسكنوا بلده . وقاصد لاسطنبول
بعث . ويطلب ثباته اذا احدث .
لانّ في حياته قطّ لا خالف . واقام
بعده ابنه سالم ✿ Et paulò inferiùs
وزايا يعاقبه في الجبّه . ورزايا يونانيّه
في العربه . المقدم تحت حروم صعبه .
لاجل الوظيفه والحلفان . وكل
الشعب ثابت ضدّه . ومن الطاعه
يحلّون جمده . وصار يخزى محروم
وحده .

وحده . سمعوا فى الحروم الاسلام . وكان
عسكرهم فى الشام . وقد جاوا
لطرابلوس قوم . ولا وقف قدامهم
انسان . مقدمين الجبال سمعوا . دقوا
النواقيس واجتمعوا . ثلاثين الف
نزلوا . عسكر من الجبال اى الامطار ۞

Et poſt deſcriptionem pugnæ cum Saracenis initæ ſubdit:

اربع الف خيل اخدوا . سلاح
ورماح ليس ينعدوا . وخودات
ولبوس كثير وجدوا ۞

Dux Paulus, *ac Princeps Fortunatus cæteros bonitate ſuperabant*, *egreſſi ſunt ex Hbadet* , quæ eſt in Giobbe inter primarias Libani Vrbes, *loriciſque armati deſcenderunt magnanimi in campum* , *& Saracenorum diſſipauere exercitum. Cùm facti Nuncius Damaſcum perueniſſet*, *per ſeptem annos in eadem Vrbe Hbadet cum Saracenis decertarunt*; *quæ omnia Imperatori nunciata fuerunt*, *in Ciuitatem*, *facta per proditionem*

ſecuritate, ingreſſi ſunt, eiuſque habitatores mactati ſicut Agni, vnà cum mulieribus, ac pueris. Tunc Hhadet deuaſtata, ac penitùs deſolata fuit, & domus eius quæ 1700. *numerabantur, igne conſumptæ ſunt; cuius fama per omnes Regiones diffuſa eſt, ſeptemque annis Saracenis obſtitit. Elegerunt Principem in Bſciarrai, vt Prouinciam cuſtodiret, illique dederunt enſem cum iureiurando, nè ullo Saraceno ad ſui obſequium vteretur, nulluſque Hæreticus cum eo permaneret. Legatum Conſtantinopolim miſit, vt peteret confirmationem, ſi poſſibile eſſet, quia numquam in vita rebellis fuerat. Eo defuncto ſucceſſit eius filius.* Et paulò inferiùs *Aduerſarij Iacobitæ erant in* Giobbe, *& aduerſarij Græci in* Arbe, *Princeps ſub graui exiſtebat excommunicatione propter ipſius officium, & iuſiurandum. Populus illi conſtanter auerſatus eſt, & ab eius obedientia milites ſolutos eſſe voluerunt propter excommunicationis, quam incurrerat, ſententiam, non erat qui eius vteretur familiaritate. Certiores facti Saraceni de hac excommunicatione, remotis caſtris ab Vrbe Damaſco, illicò Tripolim versùs deſcenderunt, nulluſque contrà illos ſtetit. His auditis à Primatibus Montis, dederunt omni-*

ni-

nibus ſigna, & congregati ſunt triginta millia, & deſcenderunt milites ex montibus in ſimilitudinem imbrium. Et poſt deſcriptionem pugnæ cum Saracenis initæ, ſubdit: *Captiuos duxerunt quatuor millia equitum, cum armis, & lanceis, veſtibus, ac galeis abſque numero.*

XLI. Reſipiſcit Salem Maronitarum Princeps, & Eccleſiæ, ac ſuis reconciliatur.

Sed vix aliquot tranſierunt dies, cùm per exploratores certior factus eſt Princeps Bſciarrai, adhùc in Libano nonnullas Saracenorum legiones permanſiſſe, celeritèr ibi accurrit, vtque à vinculo excommunicationis dignum ſe exhiberet, qui abſolueretur, ac ſuorum ſubditorum enata in ſe odia compeſceret, illos nõ tantùm expulit, verùm etiam omnes Hæreticos, quos permanere in Libano paſſus anteà fuerat; ſic enim proſequitur hiſtoria:

نزل المقدّم . بجنح الليل . رجع
لبشرى باربعين راس خيل . الهراتقا
دمّوا بالويل . وهربوا من جبل
لبنان . الاسلام منهم فزعوا . الهراتقا
منهم ارتجعوا . المقدمين باتحاد
ارتفعوا

ارتفعوا واطمنوا . جبل لبنان .
وكثرت عليهم الارزاق . وانحلت
عنهم الاوثاق . وهديت منهم
الاخناق . وحفظوا الطاعه والايمان ۞

Princeps noctu contrà eos deſcendit, reuerſus eſt in Bſciarrai cum quadraginta equis. Hæretici hac audientes fugerunt ex monte Libano, ac Saracenos timore affecerunt, ijdemque Hæretici timore percuſſi ſunt; Duces vnanimiter elati ſunt, & ſecuri permanſerunt in Monte Libano, & multiplicata ſunt eis bona, & diſſoluta ſunt ab eis anguſtiarum vincula, ac diſcordiæ inter eos ceſſauere, obedientiamque ſeruarunt, ac fidem.

XLII. Hæreticos eijcit è Libano.

Ex his itaquè geſtis aduersùs Hæreticos ſimul, ac Infideles, ortum eſt Hæreticorum odium aduersùs eos tantùm, tamque implacabile in Maronitas, vt cùm aliâ re nocere non valerent, iniurioſâ ſaltem appellatione *Mardaitarum* afficerent, nequè ferre æquo animo poterant Maronitarum, ſectæ ſuæ adeò infenſorum, nomen, & gloriam, ob ſingularem animi fortitudinem, & præclarè geſta vbique ce-

celebrari ; imò tanta huius belli ad Saracenos fama perlata eſt, tantuſque terror eos inuaſit, vt Muhauias, & qui cum eo erant, prout aſſerit Cedrenus ſub Conſtantino Pogonatô, *terrore perculſi ex Mardaitis, qui in Libano erant, cogitantes Romanum Imperium diuino præſidio defendi; Legatos ad Conſtantinum, pacis petendæ cauſa miſerint. Is Pizicaudam ad Saracenos mittit, perque eum pacem cum eis componit, ac tabulis conſignat, ea conditione, vt per annos triginta, quotannis Saraceni Romanis penderent auri millia decem, Seruos C. equos generoſos quinquaginta, ex qua pace Romano Imperio generalis orta eſt quies.* Idem enim immediatè ſubdit: *Vbi perceperunt ij, qui Occaſum incolebant, miſſis ad Imperatorem donis, pacem petierunt, quam is eorum concedens petitioni ſanxit, ita & in Oriente, & in Occidente, magna fuit quies.* Idem prorsùs aſſerit Theophanes citatus à Baronio.

XLIII. Maronitæ Saracenos cogunt Romano Imperatori tributũ pendere.

Sub anno 676. num 9.

Nil profuit Saracenis hæc pax, cùm breues poſt inducias Maronitæ, qui tunc etiam ab aliquibus Mardaitæ vocabantur, vt ſuperiùs innuimus, continuis eos inſultibus, atque incurſionibus infeſtarent; quamobrem Abdimelìch, qui Muhauiæ ſuc-

ſucceſſerat, legationem priùs Conſtantino, ac deinde Iuſtiniano miſit, pacem confirmandi cauſa à Muhauia quæſitam; additâ tamen conditione, vt expelli curaret armatos Mardaitas è Libano, prout habetur in præfatis Authoribus, præcipuèque apud Paulum Diaconum ſub Imperio Conſtantini, vbi ſic: *Cùmque Mardaitæ incumberent partibus Libani & peſtilentia teneretur, & fames, idem Habdemelich pacem, quæ fuerat à Muhauia quæſita, petijt, miſſis ad Imperatorem Legatis, eademque trecenta ſexaginta quinque millia numiſmatum auri præbere pollicitus.* Et ſub Iuſtiniano Imperatore ſubſequitur: *Hoc autem anno mittit Habdemelich ad Iuſtinianum confirmare pacem, & conuenit inter eos huiuſmodi pax, vt ſcilicet Imperator deponeret Mardaitarum agmen à Libano, & prohiberet incurſiones eorum, & Habdemelich Romanis tribueret per ſingulos dies numiſmata mille, & Equum, & ſeruum, & vt haberent communem per æqualitatem tributa Cypri, Armeniæ, ac Iberiæ, & direxit Imperator Paulum Magiſtrum ad Habdimelich ad confirmanda ea, quæ placita fuerant, & facta eſt in ſcriptis ſecuritas ſub teſtium adſtipu-*

XLIV. Quam formidandi Saracenis fuerint Maronitæ.

libro 19.

pulatione, qui liberaliter honoratus, reuerſus eſt, & mittens Imperator aſſumpſit Mardaitarum 12. millia. Hoc autem nomen Mardaitarum fuiſſe Incolis Libani impoſitum ob rebellionem, præter ſuperiùs allata, idem annuit etiam Paulus Diaconus libro. 19. in Imperio Conſtantis ſic: *Anno XVIII. Imperij Conſtantis facta eſt contentio inter Romanos, & Arabes, Muhauia ob rebellionem, vt tribuant Romanis Arabes per ſingulos dies numiſmata mille, & equum, & ſeruum*, per ly *ob rebellionem*, intelligen-

XLV. Imperator immemor accepti per Maronitas beneficij.

dum eſt à Mardaitis excitatam, dum illi ab Imperatore habiti fuere vti rebelles, & armorum vi ad duodecim millia armatorum expulſi ex Libano, proût legitur in Codice eiuſdemmet Pauli Diaconi Venetijs impreſſo anno 1548. per Michaelem Tramezinum, vbi ſic: *Et mittens Imperator exrcitum contra Mardaitas aſſumptis ex eis XII. millia*, quos poſtea idem Iuſtinianus recepit in confinijs Ciliciæ & Armeniæ, vti ſcribunt Authores, ac præſertim Cedrenus loco citato, & vſquè adhùc ex illis quamplures familiæ illos fines incolunt, ac præcipuè Vrbem *Aleppum*, *Baias*, aliaque loca ibi adiacentia, & quia ad

ad Imperatoris obedientiam deuenerant, ceſſauit hæc Mardaitarum denominatio, retentâ priori illâ Maronitarum, cùm idem ſemper fuiſſet populus.

XLVI. Mardaitæ non alij ab Maronitis fuerunt. Cōtra quam ſentit Ioannes Morinus.

Ex illâ fortaſſe militum collectione, quos Nationis Primates ex vniuerſâ Phœniciâ ſelegerant, vt tutiora loca occuparent illius partis Libani, quæ *Giobbe* vocitatur, in quâ ſita eſt Vrbs *Hhadet*, in cuius confinijs bellum à Saracenis gerebatur, putarunt aliqui, inter quos Ioannes Morinus, Mardaitas fuiſſe monti Libano aduenas, nòn Autochthones; ſi hoc enim eſſet, incumberet illis onus probandi, vndè in Libanum venerit, & quò indè pulſa receſſerit hæc Natio, quæ tanquam Romani Imperij clypeus, ac antemurale ab omnibus habebatur, vt ait Zonaras loquens de pace cum Saracenis promulgatâ ſub Imperio Iuſtiniani, vbi hæc habentur. *Iis conditionibus fœdere renouato, & Mardaitis qui* 12. *millia bellicoſorum Virorum habebant, è Libano digreſſis, gens Arabica, metu illorum liberata, Romanum Imperium multis malis affecit.* Et ſubdit Cedrenus ſub Imperio eiuſdem: *Quidquid hodiè Arabes tenent à Mopſueſtia, vſque ad*

quartam Armeniam, *id omne infirmum erat, cultoribus vacuum, ob incurſiones Mardaitarum; quibus repreſſis ingentia damna Arabes Romano Imperio in hunc vſquè diem intulerunt*; & tamèn nullus extat Auctor, vt fatetur ipſemet Morinus, qui afferat, quæ gens fuerint hi Mardaitæ, & quam Orbis partem inhabitaſſent, ac modò inhabitent. Quonam igitùr pacto hæc illuſtris Natio ab Orbe prorsùs euanuit, vt nihil penitùs poſt Iuſtinianum Imperatorem de eâ nequè ſcriptum inueniatur, nequè memoriâ retentum, ſi ab illâ Maronitarum diuerſa extitiſſet. Quinimò nequè antè Conſtantinum Pogonatum, nil in hiſtorijs tam Orientis, quàm Occidentis de hoc Mardaitarum populo legitur, ſed eo tantùm tempore nominantur in Libano, quo Maronitæ habiti ſunt Romano Imperio rebelles, ceſſauitque hæc Mardaitarum denominatio, cùm Imperatoris obedientiæ fuerunt ijdem Maronitæ reſtituti.

His itaque dilucidatis de Maronitarum variâ appellatione, iam ad comprobandam eorum in Religione Catholicâ, per omnes ætates conſtantiam reuertamur,

mur,

mur, quoniam vnus ferè VVillielmus Tyrius nobis in eâ re feceſſit negotium, cùm Aduerſarij propemodum omnes, eius vnâ authoritate nos oppugnent, quæ ſcribit de Maronitis accuratè expendamus, vt cùm de his loquitur, quid illi tribuendum ſit fidei, demùm eruditi intelligant.

XLVII. Expenditur VVillielmi Tyrij teſtimonium, & confutatur.

Hic igitur VVillielmus poſtquam ea de Marone dixit, quæ ſuperiore loco apertiſſimè confutauimus, ſubdit Maronitas, cùm quingentos ferè annos Monothelitàrum hæreſim fuiſſent ſecuti, diuinâ inſpiratione ad corredeuntes, anno nimirùm 1182. languore depoſito, ad Patriarcham Antiochænum Haymericum, qui tertius Latinorum tùnc eidem præerat Eccleſiæ, acceſſiſſe, & abiurato errore vnà cum Patriarchâ, & Epiſcopis, ad vnitatem Eccleſiæ Catholicæ reuerſos eſſe. Magnum certè prodigium, imò prodigiorum maximum, aureis ad poſteros inſcribendum characteribus, vt integra Natio, quæ, vt ipſemet ait, quadraginta millium hominum dicebatur excedere numerum, vllo abſque adiutore, Concionatore nullo, ſed per ſolam Dei inſpirationem tota quanta, quanta eſt fidem

Catholicam illicò ſuſceperit; nihilominùs in vetuſtis Orientalium cuiuſque Nationis Codicibus, nec leuiter quidem tam memorandi facinoris,qui meminerit vllus legitur, neque vlla extat notitia.

lib. 3. partis 3. cap. 38. Concordare hìc opus eſſet eà, quæ ex aduerſo exhibet Marcus Vlyſſipponenſis Epiſcopus Portuénſis in Chronicis Ordinis Sancti Franciſci, vbi habetur Patrem Griphonē Belgam eiuſdem Ordinis, Maronitas inueniſſe in monte Libano partim Hæreticos, partim Idololatras, quos ad Catholicam fidem reduxit anno 1450. edito miraculo, quale fuit olim illud Ioſue, imò longè admirabiliori, dùm eius precibus, Sol, qui tendebat ad Occaſum, retrogradus viſus eſt in Orientem, quo viſo montis Libani Gubernator, vnà cum totâ Natione baptiſmatis lauacro ſe ſubiecit. Quæ conuerſio nequaquam per manus Haymerici anno 1182. vti vult VVillielmus, habita eſſet, niſi concederetur Maronitas poſt ſuſceptam fidem Catholicam VVillielmi æuo, fuiſſe deindè Idololatriam amplexos, quod neq; in Orientalium, neque in Occidentalium Codicibus repertum adhùc inuenitur. Quin fidem

XLVIII. Fabula Griphonis perridicula reijcitur.

dem faciunt varij Auctores. & teſtantur litteræ Innocentij III. & Eugenij IV. quæ habentur in Cœnobio Canubino in monte Libano, Maronitas fuiſſe Catholicos ante præfati Griphonis tempora, & in fide Orthodoxâ perſeueraſſe.

Verùm, vt accuratè VVillielmum confutemus, iuuat ad totius dilucidationem audire quæ in Maronitarum Chronicis, ac præſertim in Gabriele Qlai inter Maronitas doctrinâ, ac ſanctitate illuſtri, de præſenti inſtituto exarata inueniuntur, quorum exemplaria extant inter libros Abrahami Ecchelenſis, & cōcordant cum alijs, quæ egomet in Libano præ manibus habui.

XLIX. Thomas Hharanita Epiſcopus Kfartabenſis Maronitarū fidem labefactare Monotheliſmo conatur.

Præfatus igitur Gabriel nonnulla Opera de Sacramentis ſolutâ oratione, aliaque de Orientalium hiſtorijs Carmine exarauit, vbi in Poëmate, in quo recenſet Hæreticos, qui aliquem errorem inter Maronitarum gentem diſſeminare curarunt, nominat Thomam quemdam Hharanitam Syrum Archiepiſcopum Kfartab, ſic enim ait: تبعهم توما من
حاران. بكورة حلب كان مطران ۞

L. Quis fuerit

Quos ſecutus eſt Thomas ex Hharan, *qui in Prouincia Aleppenſi erat Metropolita*. Hic quamuis natus, & educatus fuiſſet in Ciuitare Maredin in Meſopotamia ad Tigrim fluuium, quæ Vrbs Iacobitarum eſt Patriarchalis Sedes, etſi in eâ nonnulli ex Neſtorianis extent, vt in eodem poëmate, idem Auctor ſubdit:

قلت لى انه من ماردين. ماردين
مسكنة الشياطين. نسطور
ويعقوب سكانى ۞

LI. Eius cum Patriarcha Antiochæno Græcorũ Ioannes, pro ſua hæreſi contentiones.

Dixiſti mihi illum fuiſſe ex Maredin, *Maredin enim eſt habitaculum Dæmonum*, *habitantibus in ea Neſtorio*, *& Iacobo*. Nihilominùs præfatus Thomas patriâ Religione relictâ, alteram Monothelitarum amplexus eſt, tanto animi ardore, vt Ioannes Patriarcha Græcorum Antiochænus, ne is error, qui tùnc extinctus in Syriâ videbatur, iterùm reuiuiſceret, vtquè imminenti malo conſuleret, contrà præfatum Thomã varijs ſcriptis inſurrexerit, illique miſerit Epiſtolam, in quâ reprobatâ ex Sanctorum Patrum, ac Concilio-

rum

rum authoritate, Thomæ ſententiâ de vnicâ tantùm in Chriſto Domino voluntate, illum anathemate percuſſit. Hæc porrò controuerſia inter illos cœperat anno Alexandri 1400. qui eſt circitèr Chriſti 1111. proùt legitur in Præfatione decē Propoſitionum, quas idem Thomas aduersùs eundem Ioannem Patriarcham compilauit:

فلمّا كان فى تاريخ اسكندر ابن فيلبفوس
اليونانى الف واربع ماية سنه جرى
فيها مكاتبات ومراسلات بين بطرك
الروم فى مدينة انطاكيه يوحنا
وبين توما مطران كفرطاب فى كورة
حلب وكان الامر فى اعتقاد
المشيئتين لدى الطبيعتين بتانّس
ربنا. فلمّا كثرت المكاتبات بينهما
عند ذلك كتب يوحنا بطريرك
انطاكيه رساله طويلة الشرح
وارسلها مع قاصد الى توما وهو

يحتج عليه فيها الان كل لا يعتقد
ان ربنا السيد المسيح مشيتين
فهو ناقص ويجعل يستقبح اعتقاد
توما بمشية واحدة بربنا السيد المسيح ۞

Anno Alexandri filij Philippi Græcorũ 1400. *Epiſtolæ ac ſcripta mutuò proceſſerunt Antiochiæ inter Ioannem Patriarcham Græcorum, & Thomam Archiepiſcopũ Kfartab Diœceſis Aleppenſis, eratque quæſtio circa profeſſionem duarum voluntatum in duabus naturis in Incarnatione Domini noſtri, cùmque inter eos multiplicatæ fuiſſent Epiſtolæ, Ioannes Patriarcha Antiochiæ ſcripſit Epiſtolam prolixam, eamque miſit cum Nuntio ad Thomam, in qua defendendo ſe, demonſtrat eum, qui nõ profitetur in Domino noſtro Ieſu Chriſto duas voluntates, deficere à fide, & execrabatur profeſſionem Thomæ vnius voluntatis in Domino noſtro Ieſu Chriſto.*

Thomas igitur pro reſponſione ad hanc Epiſtolam, ac pro ſuæ ſententiæ confirmatione, aliam ſcripſit in decem Propoſitiones diuiſam, quæ extat inter libros eruditiſſimi Viri Abrahami Ecchellen-

lenſis, in qua Scripturarum, ac Sanctorum Patrum fulcitus, vt ſibi videbatur, auctoritate, vnicam in Chriſto Domino voluntatem, & operationem probare contendit, eamque per Nuntium ad præfatum miſit Patriarcham, qui ne venenum hoc per ipſius ſerperet Diœcæſim, iuſſit illam igni publicè dari, vti habetur in eâdem Præfatione ſic:

LII. Libellum decem Propoſitionum edit, quem iuſſit comburi Patriarcha Antiochænus.

وارسلها الى بين ايادى السيد
البطريرك بمدينة انطاكيه مع
رسول قاصد . وكان عنده حاضر رجل
فاضل يسمي جرجس ابن الشقوى
ورجل اخر يسمي سقراط ابن فيليفوس
حادق. حكم البطريرك انها تحرق
ولايعرف لها خبر بانطاكيه لئلا
تفسد ضماير الشعب ۞

Eamque cum Nuncio expreſſo miſit Antiochiam in manus Patriarchæ, ibique tunc aderant duo viri prudentes, Georgius videlicet filius Alſciatii, & Socrates filius Philippi. Iuſſit Patriarcha eam comburi, vt eam prorſus

ſus

ſùs de medio tolleret, ne corrumperetur fides populi.

Cùm autem hoc Thomæ nunciatum fuiſſet, eodem tractatu denuò compilato, & in meliorem formã redacto, & ad Valuas Eccleſiarum affixo, ſe ad Montem Libanum contulit, proùt legitur ibidẽ ſic:

فلما بلغ الى توما خبر الرسالة
انه احرقها عاد كتبها اخير مما
كانت وجعلها في دوان كنيسته
وتوجه الى جبل لبنان ۞

Et cùm nunciatum fuiſſet Thomæ, Ioannem eius Epiſtolam igni dediſſe, eam in meliorem formam reſcripſit, cùmque illam ad valuas ſuæ Eccleſiæ affixiſſet, ad Montem Libanum ſe contulit. Hâc igitur permotus occaſione, diabolico curauit excogitatu aggredi Maronitas, quos vt faciliùs in ſuam ſententiam adduceret, dixit ſe eſſe Maronitam, & Maronem eiuſdem ſecum fuiſſe opinionis, idque Eutychij Alexandrini auctoritate probabat, quemadmodum legitur in eius tertiâ, & quartâ Propoſitione, ſubditque Diuum Maximum auctorem fuiſ-

LIII. Se transfert ad Montem Libanum, vt Maronitas ad ſuas partes alliciat.

fuiſſe opinionis duarum voluntatum in Chriſto Domino ſub Imperio Marciani Imperatoris, vti recenſet in quartâ Propoſitione ſic:

فتقدم مكسيموس الى حضرة الملك
مرقيان واخيه وطفق يشير عليهم
بان يوجب اننا نزيد مشيه اخره
ويكونوا مشيتين لذو الطبيعتين

Stetit Maximus coram Imperatore Marciano, ac eius fratre, eiſque conſilium dedit, dicens. Neceſſe eſt, vt addamus aliam voluntatem, vt ſint duæ voluntates in duabus naturis, atquè vt Maximum apud Maronitas in contemptũ vocaret & odiũ, genealogiam ei finxit perridiculam, eique illam Authore Eutychio Alexãdrino per fraudem & mendacium attribuit:

LIV. Sanctum Maximum apud illos in inuidiam adducit varijs mendacijs.

فيقال عنه فى كتاب سعيد ابن
بطريق ان ولد فى مدينة طبريه
وكانت امه جاريه عجميه فزنا
فيها رجلا يهودى يسمى سادوق من
ملة

ملة السامريه فلما ولد منها
هذا المذكور ولد الزنا ثم تدرب
بكل مكر وكل صنعه رديه . ثم
انتقل من طبريه الى قسطنطينيه ۞

Dicitur de eo in Eutychio filio Patritij, ipſum in Ciuitate Tyberiade natum fuiſſe ex quadam famula oriunda ex Perſide, quam Iudæus nomine Sadoc ex progenie Samaritanorum fornicariè cognouerat, & cùm ex his natus fuiſſet præfatus filius fornicationis, vitam duxit fraudibus, maliſque operibus plenam, & poſteà ex Tyberiade ſe contulit Conſtantinopolim. His etiam non contentus Thomas, vt eoſdem Maronitas, quos Romano perſpiciebat adhærere Pontifici, in ſuam meliùs reduceret ſententiam, ſubdit ibidem, Heraclium, Leonis Papæ auctoritate, Maximum inſectatum fuiſſe, hæc enim habet:

كتب هرقل الى البطريرك لاون بابا
روميه واشكا عليه بتلك المقاله التى
زادها مكسيموس بغير شهادة حق

فلما

قلما بلغ كتاب الملك هرقل الى
البطريرك عند ذلك رذله جواب
رسالته قايلاً يبارك ربنا مملكة
الملك هرقل يزيد ايمانه . فاما الذى
انشا هذه المقاله وافسد الامانه
المستقيمه ورمى الخلف والاشتقاق
بين الاخوه المومنين فيستحق قطع
لسانه ويده . فلما وصل كتاب
البطريرك قبله هرقل قبل الوقوف
عليه عند ذلك سير هرقل احضر
مكسيموس الى حضرته وامر بعض
غلمانه قطع لسان مكسيموس
ويده وانفاه الى جزيرة تسمى الركيه
وهذا المقال مكتوب عندنا وعندكم
فى كتاب سعيد ابن بطريق ۞

Scripſit Heraclius ad Patriarcham Leonem Papam Romanum, & accuſauit Maximum de noua eius aſſertione, abſque vlla vera — LV. Mentitur, ſibi fauere Pontificem Romanum.

Au

Auctoritate, Cùm igitur hæc Epiſtola ad Patriarcham perueniſſet; reſponſum dedit Heraclio: Benedicat Dominus noſter Imperium Heraclij, eiuſque augeat fidem. Quicunque hanc aſſertionem emiſit, & ſparſit, corrupitque fidem rectam, & ſciſſionem, ac ſchiſma inuexit inter fratres fideles, dignus eſt, cui lingua, ac manus abſcindatur. His Patriarchæ reſcriptis, quæ Heraclius ſummo receperat cum honore, Maximum ad ſe coràm adduci iuſſit, eique amputari linguam, ac manum, eumque in Inſulam, quæ vocatur Rachie, ablegauit, quæ enarratio ſcripta eſt apud nos, & vos in libro Eutychij filij Patritij.

LVI. Imponit Eutychio Alexandrino, quem falsò teſtem appellat.

Verùm, etſi multa ſcribit perabſurdè Eutychius, nunquam ſic deſipuit, vt hæc diceret, & inuersâ ſuſdeque Chronologiâ, temporibus tempora confunderet, & viros viris; nihil ſimile vel ſcripſit, vel ſomniauit Eutychius, vti eius Opera legentibus patebit: nam Maximus natus eſt centum circiter, & quinquaginta annis poſt Marcianum Imperatorem, anno videlicet 615. vt notat Baronius, alijque Auctores. Marcianus autèm tenebat Imperium anno 451. ſub quo celebratum fuit Concilium generale Chalcedonenſe ad-

aduerſùs Eutychetem, ac Dioſcorum, qui duas in Chriſto Domino negabant naturas, & tùnc voluntatum controuerſia nequaquam emanauerat; nequè Eutychius temerè à Thoma citatus de Diui Maximi genealogiâ, ac vitæ moribus aſſerit, quæ ipſe mendosè refert, imò oppoſitum legitur Tomo 2. Annalium eiuſdem in Chalifatu Moauiæ Ebn Abi Soſyan in Imperio Conſtantini, vbi loquens dè Maximo hæc ait:

وكان يومئذ هناك رجل راهب
قدّيس يقال له مكسيموس ۞

Erat tunc temporis Monachus quidam Sanctus, nomine Maximus. Et haudquaquam in eius Annalibus legitur, ab Heraclio pro Monothelitarum cauſâ, vel Maximum, vel quemquam alium malè habitum fuiſſe, vel vllum ipſo Imperante, Leonem Papam extitiſſe. Eutychius verò cum alijs conuenit Scriptoribus, proùt legitur in Græcorum Annalibus, ac Theophane, hanc inſectationem eueniſſe ſub Conſtantis Imperio Heraclij nepotis, qui etiam ab alijs vocatur Conſtantinus, vt ait

Ba-

Baronius anno 641. quo etiam nomine illum vocat Eutychius. Neque hic recenſet Maximum opinionis duarum voluntatum auctorem fuiſſe, refert enim paſſim in Tomo 2. eius Annalium, Sophronium Hieroſolymitanum, qui illum præceſſerat, Cyro Alexandrino aduerſatum fuiſſe, qui in Conciliabulo Alexandriæ inito vnã in Chriſto Domino affirmauerat voluntatem. Hæc igitur præfati Thomæ errata animaduertens Gabriel Qlai, in hæc verba cum deriſione aduersùs eius ſcripta prorumpit:

بقصته الصدق يبان وكرسيه
ليس هو سمعاني ۞

In eius hiſtoria rei patet veritas; at Sedes eius non erat Simonis. Senſus eſt, ſi vis ſcire fidem Thomæ, patet rei veritas ex eius mendaci hiſtoriã: ideòque Sedes eius non erat fundata ſuper fidem Simonis Petri, ſed erat extrà Eccleſiam à Chriſto Domino fundatam ſuper Petrum.

LVII. Maronitas aliquos ſuis erroribus imbuit.

Hoc libello ex mendacijs ineptiſſimis contexto aditum ad plebem indoctam, & ad quoſdam etiam è Clero viros mi-

minimè eruditos ſibi reperit, ac præcipuè placuit Archipresbytero cuidam *Farſciaiæ*, Diœcæſis *Bſciarrai*, qui ab ipſo ſũmis precibus poſtulauit, ſuum, vt decem Propoſitionum tractatum rurſùs in lucem ederet, quemadmodum habetur in eâdem præfatione:

عاد رجع الى جبة بشرى واقام فيها
سنتين وفى تلك الايام حضر بين يديه
خورى من اهل فرشع وتضرع
اليه بمسالة جزيلة كي يعود
يجدد لهم هذه الرسالة ۞

Et regreſſus eſt in Diœceſim Bſciarrai, *vbi moratus eſt per duos annos, tunc temporis illi adfuit Archipreſbyter quidam* Farſciaiæ *illumque inſtantiſſimè rogauit, vt ſuam Epiſtolam renouaret.*

Ex quo factum eſt vt eius aſſeclæ datâ operâ inter Maronitas exemplaria aliqua diſſeminauerint; multoſque eorum Eccleſiaſticos libros, varia in illis addendo, atque delendo corruperint, prout aſſerit Gabriel Qlai in ſuo de Hæreticis

LVIII. Deprauat multos Maronitarum libros opera Ebn Scieban, & Ebn Hhoſen.

Poëmate, vbi poſt præfati Thomæ mentionem paulò poſt ſic ait:

وبعده أتتصل ابن شعبان . وصار
كاتب يعلم صبيان . زرع في مارون
الطغيان . واملا كتبه زيواني ۞

Poſt illum in lucem emerſit EbnSciehban, & coepit ſcribere, & docere pueros, ſeminauit inter Maronitas errores, eorumque libros zizaniјs impleuit. *Et* rursùs in eodem Pöëmate:

ابن حسن كان من حدث شيت .
واطغا لاهل كفرياشيت كتب
وغير البواعيت ۞

Filiùs Hhoſen erat ex Hhatſcit (eſt quoddam Libani Oppidum in Giobbe) *decepit populum* Kfariaſcit (eſt aliud Libani Oppidum) *ſcripſit, & mutauit preces,* & breui temporis interuallo in aliјs Oppidis idem venenum diffuſum eſt, quâ eâdem lue ipſemet Patriarcha infectus videbatur, vti legitur in Chronico Maronitarum:

لانّ البطرك بلع السمّ واعطوه
البر

LIX.
Inficit hæreſi ſua ipsũ Maronitarũ Patriarchã, cuius propterea ab communione, Maronitæ ſecedunt.

البـرطيـل ملـو الفـم ☙

Quoniam Patriarcha venennm hauſerat, miſſis, ad lebefactandum ipſum, muneribus, quantùm ore capere voluit. Quapropter inito inter Maronitarum Primates tam Eccleſiaſticos, quàm ſæculares conſilio; decreuerunt vnâ ſententiâ omnes, ab eius ſe communione ſeiungere; ſic enim proſequitur idem Chronicon:

الرعيا والبلدان عنهم قطعوه.
ولا عاد طاعوه ولا قبلوه في البلدان ☙

LX.
Aliumque ſibi Patriarchã creant, quem Hæretici occidunt.

Cuius ſubditi, ac Regiones, Patriarcham ab ſuo ſegregarunt conſortio, nec poſteà præſtiterunt ei obedientiam, nec illum in Regionibus acceptarunt. Imò eò peruenit eorum fidei zelus, vt illum depoſuerint, aliumque in eius locum ſuffecerint. Quâ nouitate irâ perciti, depoſiti Patriarchæ aſſeclæ, in nouum Patriarcham inſurrexerunt, eumque interfecerunt, ignique eius Corpus dederunt, vti ibidem habetur:

ذلك البطرك مات معزولا . واقاموا
بطرك من مجهولا . مات شهيد
مقتولا .

مقتولا . واحرقوه فى النيران .
اربعين نصرانى شهدوا فيه . انه
كافر بدين هو فيه . وقالوا
عنه شى مما هو فيه ۞

Præfatus Patriarcha mortuus eſt depoſitus, & elegerunt Patriarcham ex Hhgiula, *mortuus eſt martyr interfectus, eumque combuſſerunt, teſtificati ſunt contrà eum quadraginta Chriſtiani, fidem eius non fuiſſe rectam, aliaque falſa protulerunt.* Poſt cuius obitum cùm variæ inter Maronitas inſurrexiſſent diuiſiones pro eligendo Patriarcha, accurrit Haymericus Latinorum Patriarcha Antiochænus, cumque illas ſedaſſet, eos qui Schiſma inuexerant, vel ſecuti fuerant, ad obedientiam reduxit, & authoritate Summi Pontificis à vinculo excommunicationis, quam ob patratum in Patriarcham immane delictum incurrerant, illos abſoluit; poſt hæc Maronitæ ad electionem noui Patriarchæ integerrimæ fidei, vnanimiter deuenerunt. Sic enim legitur in eodem Chronico:

LXI. Maronitæ inter ſe cõciliantur opera Haymerici Patriarchæ Latinorũ Antiochæni, & qui ex ipſis in hæreſim lapſi erant, & Schiſma, vnioni Eccleſiæ reſtituuntur, & fidei Catholicæ Maronis.

واطفا تلك النار اومريكوس لم
تدكار. ووبخهم في كلام مجهر:
وطاعوه وجاب لهم من رومية
بركة: ورسموا لهم بطرك. سكن
البطرك في سيدة هابيل. وكان
حافظ ما في الانجيل. في مصرح
عالم وفطول. ويكتب ميامر
عن الايمان.

Extinxit illud venenum Haymericus bo-mem. Obiurgauit eos palam apertis verbis: obedierunt eis & à Romana Sede benedictione eis mittendam curauit, & elegerunt ſibi Patriarcham, qui habitauit in Eccleſia Beatæ Virginis in Habil (quod eſt Libani Oppidum) *obſeruabat quidquid erat in Euangelio, erat in exponendo peritus, ac varia de fide carmina componebat*. Neque damnata, imò confirmata, ac ſtabilita fuit fides Maronis, dum hæc ſubſequuntur:

وثبتوا على ايمان مارون،

والمرتفعين

والمرتفعين توطون . والمتعاديين
اصطلحون ۞

Et firmi ſteterunt in fide Maronis, & ſuperbi humiliati ſunt, & aduerſarij pacem inierunt. Quam fidem Maronitæ in præfatâ reconciliatione cùm prædicaſſent coràm Haymerico, qui cùm nihil penitùs aduerſùs illam oppoſuiſſe legatur, euidenter concluditur, Maronis ſententiam Monotheliſmum nec leuiter redoleuiſſe.

Hæc omnia ab aſſeclis præfati Thomæ Hharanitæ patrata, euenerunt Belli ſacri æuo, quo Thomas in Montem Libanum ſe contulerat, vti deducitur ex eádem præfatione, vbi:

توجه انبا توما الى جبل لبنان
وكان يظن انه ما يقيم فيه غير
نصف سنه فحدث بغته ان الافرنج
نزلوا الى طرابلوس الشام ورادوا
افتحاها وكذلك صار انهم افتحوها
وانبا توما مكث في جبة بادوح

اربع

اربع سنين وعاد رجع الى جبة بشرى واقام فيها سنتين ✿

Profectus eſt Pater Thomas ad Montem Libanum, ratus ſe ibi per medium annum dumtaxat permanſurum; ſed euenit ſtatim vt Franci tunc aggrederentur Tripolim Syriæ, vt eam expugnarent, proût eam expugnauerunt, permanſit Thomas per quatuor annos in Giobbet Ianuhh, *& poſtea rediјt in* Giobbet Bſciarrai *vbi manſit per bieunium.*

LXII. Vndè natus VVillielmi Tyrij, & aliorum, qui ipſum ſequuti ſunt, grauis error.

Hìc aduerte, quâ re deceptus VVillielmus Tyrius, ea quæ de Maronitis ſcripſerit, quibus abuſi poſteà Auctores de fide antiquâ Maronitarum minùs rectè ſenſerunt, & libris editis Catholiciſſimæ ab omni æuo Nationi contumeliam fecerunt, nimirùm Haymerici temporibus, maximè inter Maronitas turbatum eſt, & colligitur ex occiſo Patriarchâ ab ijs qui deflexerant in hæreſim, quantis viribus, quantoque numero tunc eſſent, & conſtat aliundè, & ſi validè ipſis obſiſterent Catholici, fuiſſe tamen res inter eos per id tempus ſic confuſas, vt quam fidem ſequerentur exteri illi Franci Regionis

imperiti, non ſatis diſtinguerent, ac VVillielmus quidem Tyrius, ab ijs tantùm remotus, quantùm itineris eſt Tyro, Tripolim, cùm audijt Maronitas, qui Thomæ Monothelitæ adhæſerant, errores abiuraſſe apud Haymericum, & cum Patriarcha facta pace Romanam fidem profeſſos; opinatus eſt Maronitas omnes in Monothelitarum errore fuiſſe; toti attribuens, quod parti vni minus ſpectatæ, & perduelli debebatur. Potuit etiam decipi alicujus ex Maronitis illis ſchiſmaticis enarratione, qui vt illis prædicauerat Thomas, arbitrabatur, hanc Maronitarum veram eſſe fidem, quæ longè alia fuerat, vt oſtendimus, ſemper ſcilicet Romana, ſemper Catholica. Denique cùm magis intentus eſſet in Francorum geſtis perſcribendis, quàm in inquirendis Populorum Orientalium moribus, & fide, leuiter, & minùs accuratè hæc attigit, vt videre eſt, vel ex iſto vno capite, quòd collectam contrà eos ſextam generalem Synodum, & damnatum in ea Maronem perhibet, quâ de re, nè verbulum quidem extat in ea Synodo.

Quòd autem VVillielmus fuerit de-

ceptus, & in errorem facti inciderit, probatur ex eo; quòd Maronitæ, antè eiuſdem VVillielmi tempora, duas voluntates inueniantur profeſſi eſſe, vt palàm eſt ex allatis teſtimonijs præfati Ioannis Maronis, qui intrà ſextum, & ſeptimum florebat ſæculum, & ſuis ſcriptis Monothelitas acerrimè inſectatus eſt. Et confirmatur rursùs ex Dauid Archiepiſcopo, qui floruit anno Alexandri 1370. qui eſt Christi 1059. proùt legitur in Epiſtolâ Abbatis Ioſeph, miſsâ eodem anno ad præfatum Dauid, illum rogans, vt ex Syriaco, Arabici iuris faceret Eccleſiaſticas Orientalium Syrorum Conſtitutiones, quæ Epiſtola extat in initio earundem Conſtitutionum, quorum Codex proſtat in Bibliothecâ Collegij Maronitarum de Vrbe. Hic enim capite primo eiuſdem textus aſſerit Maronitas, duas in Chriſto voluntates admittere, vbi ſic:

LXII. VVillielmus Tyrius falsò aſſerit Maronitas per quingentos annos Monothelitarũ hæreſim profeſſos eſſe.

الملكيه يتفقوا مع المارونيه
في نطق المشيئتين وقالت المارونيه
مشيئتين للجوهرين الالهيه والانسانيه ۞

Græci concordant cum Maronitis in prolatio-

ne

ne duarum voluntatum, *& Maronitæ aſſerunt duas voluntates conſequentes duas ſubſtantias diuinam*, *& humanam*. Quonam igitur pacto, ait VVillielmus anno 1182. quo tempore ſupradicta de Maronitis ſcribebat, *per annos ferè quingentos cuiuſdam Maronis Hæreſiarchæ errorem fuiſſe ſecutos*; cùm anno 1059. quo præfatus Dauid Conſtitutiones memoratas interpretatus eſt, teſtetur Maronitas tùnc temporis profeſſos eſſe duas in Chriſto Domino voluntates.

LXIV. Quomodo aliquàdo aſſeratur Catholice in Chriſto vna voluntas.

Hic tamen obſeruandum eſt, quòd innuit idemmet Dauid Archiepiſcopus capite 1. earundem Conſtitutionum illos qui in Chriſto Domino duas admittunt voluntates, aliquandò aſſerere vnam voluntatem, quia tùnc nomine voluntatis intelligunt concurſum vtriuſque voluntatis in idem obiectum per conformitatem, & conſenſum, non verò reſpectu potentiæ, quam duplicem fatentur, Diuinam videlicet, & humanam, qui Author refert etiam modum id explicandi ſic:

انه لا يخلوا ان تكون هاتين المشيئة بين الاثانين

الاثنان في المسيح اما متضاددين
واما متفقتين. فان كانتا متفقتين
في جميع حالها عاد الامر انهما
واحده بالاتفاق من حيث ان
مرادهم واحد وان كانتا متضاددين
فحصل ان الجوهر الالهي يشا مالا
يشاه الجوهر الانساني وكذلك
الجوهر الانساني ما لا يشاه الجوهر
الالهي واذا حصل ذلك وقع
التباين والتضادد وحصل لا
اثنان وبطل حكم الاتحاد ۞

Nam fieri nequit quòd iſtæ duæ voluntates, quæ ſunt in Chriſto, vel ſint contrariæ, vel concordes, ſi enim ſint concordes in omni eorum ſtatu redit res, quod ſint vna conſenſu, eò quòd earum volitio vna ſit; ſi verò ſint contrariæ, conſequetur quòd ſubſtantia diuina, velit quòd non vult ſubſtantia humana; ſimiliter ſubſtantia humana, quod non velit diuina; ſi autem hoc conſequetur,

ac-

accidet ſeparatio, & contradictio, & erunt duo (Chriſti) & ceſſabit Iudicium unionis.

Idem ferè aſſerit Author Collectaneorum Maronitarum, qui Interrogatione 12. ſic habet:

السوال يب

هل المسيح يقال عنه انه قادر
علي كل شي ام عاجز ولا يقدر
على كل شي لان الانجيل قال ان
المسيح دخل الى بيت واراد ان
لم يعلم به احد فلم يقدر ان يخفي ۞

الجواب

المسيح من جهة ناسوته كان يريد
ان يخفي فلم يقدر لكن من
جهة لاهوته هو قادر على كل شي
ويفعل كل ما اراد كقول المزمور
كلما

كلما شاآ الـرب صنعـه فى الارض، والسمآ والابحار وجميع الاعماق، فحيث ان المسيح كان لا يريد ويفعل ويريد ولا يقدر يفعل، فله بالضروره مشيتين ثابتين متحدتين بلا افتراق ولا تضادد بل الناسوتيه تخضع للاهوتيه. فالذى يقول مشيه واحده من هذا القول فهو تجديف: فاما من يفهم معنا المشيه الواحده اى ان بالاتحاد والاتفاق صار المراد واحد كما ان رجلين او اكثر يتفقوا فى امر واحد فتصير مشيتهم فيه واحده مع ان لكل واحد مشيه لذاته فيقال ان مشيتهم مشيه واحده فبهذا القياس ليس تعدم احدى المشيتين بل المفهوم من المشيه الواحده اى

ان

ان المراد واحد والقصد واحد
مع ثبات ان للاهوت له مشيه
والناسوت له مشيه فهذين
بغير افتراق بل القولين
بهذا المعنا واحد ۞

Interrogatio 12.

Vtrùm dicendum eſt de Chriſto, quòd ſit omnipotens, vel impotens, & quòd non poſſit omnia, quia Euangelium ait, quòd Chriſtus ingreſſus eſſet quamdam domum, & voluiſſet vt nemo ſciret, & non potuit abſcondi.

Reſponſio.

Chriſtus ratione ſuæ humanitatis volebat abſcondi, & non poterat; at ratione ſuæ diuinitatis, poteſt omnia, & operatur quæcunque vult iuxta Pſalmum, quidquid voluit Dominus, fecit in Terra, & in Cœlo, & in Maribus, & in omnibus abyſſis. Cùm ergò Chriſtus nolebat, & operabatur, & volebat, & non po-

te-

terat operari, neceſſariò eſt præditus duabus voluntatibus permanentibus vnitis, ſine ſeparatione, & contrarietate, ſed humana Diuinæ ſubijcitur. Quicunque ergò aſtruerit vnam voluntatem, contrà hanc ſententiam, blaſphemus eſt. Si quis verò intelligit, nomine, & ſenſu vnius voluntatis, quòd ratione vnionis, & conſenſus facta ſit vna volitio, quemadmodum cùm duo viri, aut plures conſenſerint in vnam rem, eorum voluntas in ea re vna ſit, quamquam eorum quiſque propria præditus ſit voluntate, nihilominùs eorum voluntas vna dicitur; iuxtà hanc autem rationem nulla perijt duarũ voluntatum, ſed intelligitur, nomine vnius voluntatis, quòd volitio ſit vna, & propoſitum vnum, permanentibus tamen voluntate diuinitatis, & voluntate humanitatis ſine ſeparatione, vtraque autem ſententia iuxtà hunc ſenſum eadem eſt. Ex quibus textibus colligitur, aſſerentes hoc modo vnam voluntatem, nõ intelligere in Chriſto Domino eſſe vnicam tantùm voluntatem præciſè; ſed non eſſe in eo duas voluntates contrarias, ſed tantùm humanam, diuinæ ſubijci, & eius imperia implere, quo nil magis Catholicum eſt, teſte ipſamet ſexta Generali

Sy-

Synodo, vbi act. decimâ ſeptimâ legitur: *Duas naturales operationes indiuiſè ſecundùm Patrum doctrinam æquè prædicamus, & duas naturales voluntates non contrarias absit; iuxtà quod impij aſſeruerunt Hæretici, ſed ſequentem humanam eius voluntatem, & non reſiſtentem, vel reluctantem, ſed potiùs ſubiectam diuinæ eius, atque omnipotenti voluntati; oportebat enim eius carnis voluntatem moueri; ſubijci verò voluntati eius diuinæ, iuxtà Sapientiſſimum Athanaſium.*

LXV. An Monothelitæ fuerunt Maronitæ ſinguli.

Fieri potuit vt hoc, quo diuiſi ſunt inter ſe Maronitæ, Schiſma, vti modo narrabamus, in Cyprum quoquè Inſulam peruaſerit, & pleroſque corruperit, verèque ſcripſerit Philippus Mazerius in vitâ Sancti Petri Thomæ, & Pater Reynaldus in ſuis Annalibus, quibus adhæret R. S. P. ad notas ſuprà memoratas ad caput 19. Cyprios Maronitas Schiſmaticos, & Monothelitas fuiſſe, & Eliam Epiſcopum Schiſma, & hæreſim apud Andream Epiſcopum Coloſſenſem, & Nuntium Apoſtolicum eiuraſſe. Quanquàm non facilè crediderim Cyprios Maronitas magnam ad partem hâc hæreſi laboraſſe: cùm enim, vt conſtat ex omnium Anna-

lium

lium fide, tùnc temporis Eugenij Quarti Papæ ſcilicet ætate, Maronitas, eorumque Patriarchas, quibus plurimùm plebs defert, fuiſſe Catholicos, & Romanæ Eccleſiæ coniunctiſſimos; & teſtetur ipſe VVillielmus Tyrius, Maronitas omnes cum ſuo Patriarchâ ſe Romanæ Eccleſiæ reconciliaſſe diù ante Eugenij Quarti tépora. Quis credat Cyprios omnes, vel pleroſque obſtitiſſe vnioni, & in errore perſeueraſſe, nequè curaſſe quidquam, vel Patriarcharum ſuorum Auctoritatem, vel Maronitarum aliorum inſigne exemplũ, vel Principum Francorum, qui tunc in Cypro regnabant, amorem. Ego qui nolim teſtes tantæ notæ, quos modo memorauimus, arguere malæ fidei; rem ità contigiſſe exiſtimo, fuiſſe re uerâ Maronitas aliquos in Cypro, ad quos Schiſmatis ſuprà memorati virus peruenerit, & apud quos etiã hæſerit ad Eugenij Quarti tempora, & Eliam Epiſcopum, vel errore, & Schiſmate laboraſſe, vel veniſſe ſaltem in ſuſpicionem; quamobrem coactus ſit, vt Eccleſiæ Romanæ ſatisfaceret, Schiſma illud & errores eiuraſſe. Sed iã ad Schiſma Maronitarũ aliud, ſermoné conuertamus.

LXVI. Si fuerunt certe non maximo, illi numero.

LXVII. Conciliantur Auctores:

Pacatis itaque Thomæ Kfartabenſis ſeditionibus,non ceſſauit tamẽ inter Maronitas omnis omninò diſſenſio. Nam humani generis hoſtis ægrè ferens Nationem hanc in Oriente vnicam, vt potè quæ aui-tam Apoſtolorum Catholicam fidem inconcuſſè ſemper retinuiſſet, ac retineret, omni induſtriâ ad illam euertendam nouos conatus, varijs temporibus adhibuit; quò circa ſuſcitauit quendam *Ebn Sciehban* nuncupatum, Natione Græcum, qui per aliqua Libani loca Iacobitarum, ac Dioſcori errores promulgare contendit; & ſeductus à quodam Archiepiſcopo, cognomento *Eſau*, aſſerere inter Maronitas cum ipſo auſus eſt, ſignum Crucis vno tantùm digito debere fieri, proût Iacobitæ vſurpant, ad denotandam vnam in Chriſto naturam,& docebant,Concilium Quartum Chalcedonenſe eſſe damnandum vnâ cum Leone Summo Pontifice,& Marciano Imperatore, ſic enim habetur in ſupràcitato Chronico.

LXVIII. Græcus quidam Iacobita, Maronitas inficere Dioſcori erroribus conatur.

ابن شعبان كان من جرد من مذهبه تداسل الطغيان. من اصله كان يوناني.

يوناني. وبعد ذلك صار ماروني جا اليه
داسوس ملعوني. يدعى عيسى
باسم مطران. علمون يصلبون في
واحد صابع. وينكرون مجمع
الرابع. وبابا لاون وملك
الارتودوكسي مرقيان ✿

Ebn Sciehban erat ex Hardin, *ex eo ortus eſt error, genere Græcus erat, & poſtea factus eſt Maronita, venit ad illum Socius infamis, qui vocabatur Eſau Archiepiſcopus, docuerunt, ſignum Crucis vno digito faciendum, & condemnandum eſſe Concilium quartum, Papam Leonem, & Imperatorem Marcianum.*

His non contentus Maronitarum genti Catholicæ infenſiſſimus Dæmon, duos excitauit Monachos, vnum ex Pago *Ianubh*, & alterum *ex Darnebuhh*, Cæperunt iſti contra Chriſtum blaſphemare aſſerentes, illum non habuiſſe animam, neque pati, neque ſentire potuiſſe; quod incendium cùm Summus Romanus Pontifex extinguere curaſſet, qui tùm temporis Patriarcha erat, Lucas nomine, ori- LXIX. Alias hæreſes, alij inuehere contendunt.

 un-

undus ex Oppido *Bnehran*, noluit Nuntios Summi Pontificis ad ſe miſſos excipere, quâ de cauſâ Summus Pontifex in illum, & in eius aſſeclas excommunicationis ſententiam tulit. vt in eodem Chronico;

ابليس اب كل الطغيان. نظر شعب
مارون انه فرحان. حسده وارماه
في احزان. من اجل اثنين كانوا
رهبان. وكان الواحد من يانوح.
والاخر من دربنوح. اكرزوا في
سر موظوح. تكلم به روح الشيطان.
قالوا للمسيح ليس كان له نفس.
ولا تعب يستعمل ولا يحس. سمع
البابا في عداوتهم. ارسل قصاد
توعظهم البطرك ليس راد يقبلهم.
كان اسمه لوقا من بنهران. بعث
البابا احرمهم. وشعلت فيهم
النيران. وصار اشقاق من اجل اثنين ۞

Dæmon omnis deceptionis parens cùm perſpe-

ſpexiſſet Maronitarum populum exultantem, eique inuidens illũ mœſtitia affecit, duorum Monachorum opera, primus erat ex Oppido Ianuhh, *alter verò ex* Darnebuhh, *amboque diabolico aſſerebant ſpiritu, Chriſtum non habuiſſe animam, neque pati, neque ſentire potuiſſe. Horum rebellio cùm ad Papam perueniſſet, miſit Nuntios, vt eos reconciliaret, quos Patriarcha, cuius nomen erat Lucas ex Oppido* Bnehran, *noluit admittere, eos Pontifex excommunicauit, & inter illos ignis accenſus eſt; ideoque Schiſma propter illos duos emerſit.* Quòd permanſit vſque ad electionem Hieremiæ Patriarchæ Succeſſoris præfati Lucæ, qui conſtituto Theodoro Epiſcopo ex *Kfarfu* eius in Patriarchatu Vicario, Romam ſe contulit, Pontifice Maximo Innocentio Tertio regnante, & diuiſam in partes Nationem ad concordiam, & pacem reuocauit, annitente VVillielmo Cardinali Sancti Marcelli, quem idem Summus Pontifex in Syriam miſerat, vt colligitur ex Bulla eiuſdemmet Innocentij Tertij ad Hieremiam Patriarcham Sedis Antiochenæ, & aſſerit eundem Hieremiam Concilio Lateranenſi interfuiſſe, & confirmantur hæc ex co-

LXX. Lucas Patriarcha Schiſmaticus excomunicatus à Pontifice.

LXXI. Hieremias eius ſucceſſor Catholicus, turbas ſedat.

eodem Chronico Maronitarum, vbi poſt exortarum contentionum deſcriptiones inter eiuſdem Nationis Magnates ob præfatum Schiſma, ſubdit Principem quemdam, ſeù Regulum in Prouinciâ Biblienſi, inſtantèr rogaſſe Hieremiam Patriarchã., vt ſe Romam conferret, ac peteret à Summo Pontifice excommunicationis abſolutionem, pro his qui vinculo eiuſdem vincti erant, ſic enim legitur:

ملك جبيل طلب البطرك ارميا.
وقال له نحن اليوم احيا. ادخل
لروميه في حركه. حل الحروم وهات
لنا بركه. سافر البطرك في الليل.
شماس معه من هابيل. في حظنه
كتاب الانجيل. وشيم
صغير خلف التحميل ۞

LXXII. Romã profectus excipitur à Pontifice.

Dominus Bybli rogauit Patriarcham Hieremiam, & dixit ei Modò viuimus, Romam ingredere celeriter, aufer à nobis excommunicationis vinculum, & affer nobis benedictionem. Profectus eſt noctu Patriarcha cum

Cle-

Clerico ex Oppido Habil, *qui Euangelium, paruumque Officium poſt ſarcinam, ſinu geſtabat.* Cùm igitur Romam perueniſſet, Summi Pontificis pedibus prouolutus ſic locutus eſt:

مبعوث وجيت زاير قدسك واعيش
تحت حافر فرسك. نايب ايسوع
دعيت نفسك. انعم علّى في احسان.
بكى البابا ومن حوله. لمّا افتهموا
قوله نظروا اتطاعه بافعاله. طلبوا
بتظرّع باساله. وكل ما طلب منّه
ناله. وصار عنده مسرور وفرحان.
خمس سنين وستة اشهر. حتّي
اعطوه دستور. خرج من روميه
وهو مسرور. انعم عليه واعطاه
سلطان. بعث معه الكرديفال
غوليمو في سلطانه وفي خدمته.
اتّنه يكتب في قلمه. اماذة
اهل جبل لبنان ۞

Veni miſſus, vt Sanctitatem Tuam viſerem, & vitam ducam ſub puluere pedum equi Tui. Vicarium Chriſti Te voco; largire mihi gratiam tuam. Fleuit Pontifex, & qui cum ipſo erant, audientes has voces, operibuſque humilitatem eius perſpexerunt, petieruntque à Pontifice, vt illum ſolaretur, ideòque quidquid petijt, ei conceſſit, & moratus eſt ibi magna cum lætitia. Poſt quinque annos, & ſex menſes licentiam redeundi obtinuit; egreſſus eſt Roma exultans, quia Pontifex ei impertitus erat omnem poteſtatem, miſit cum eo Cardinalem VVillielmum cum poteſtate, ac eius ſigillo, vt eius calamo ſcriberet fidem populi Montis Libani. Cùm igitur Româ diſceſſiſſet an. 1215. menſe Ianuario, Tripolim appulit mēſe Martio. Vix fama inter Maronitas de aduentu ſui Patriarchæ ſparſa eſt, ex eis non tantùm Magnates, verùm etiam cuiuſque conditionis viri, operâ Theodori Epiſcopi, Patriarchæ Vicarij, ſe Tripolim contulerunt, Vbi acceptâ benedictione, nec non abſolutione ab excommunicatione; qui eâ indigebant, habita fuit in eâdem Vrbe Congregatio generalis, in quâ omnes profeſſi ſunt, ſe fidem Petri retenturos,

LXXIII. Redijt Tripolim.

eam.

eamque propriâ manu firmarunt, vti proſequitur idem Chronicon:

الف وميتين وخمسة عشر عام . ليتهد سيديا بافهام . بكانون الثاني ثلاث ايام . خرج من روميه وهو فرحان . وصل لطرابلوس فى ادار . ودقوا النواقيس على الاصوار . وطلعت عنه الاخبار . وقالون بطرك جبل لبنان . الاسقف تادروس من كفرفو . كان خلاه نايب خلفه . وجمع اكثرهم هناك . وليس تصرفوا حتى اقتبلوا منه البركات . وحلوهم من اللعنات . حلفوا وحطوا خطوط ايادهم . امانة بطروس تكفيهم . ولا عاد هرطيقى يطغيهم . ويسكن جبل لبنان . ميتين وسبعين فى الاتفاق . مكتوب خطوطهم بالاوراق . وليس

وليس في اساميهم انزهاق .
موجودين حتّى الان ۞

Anno Incarnationis Dominicæ 1215. *die tertia menſis Ianuarij, egreſſus eſt Roma exultans, peruenit Tripolim menſe Martio, & ſuper muros Ciuitatis tympana ſonuere, & ſtatim emanauit fama de aduentu Patriarchæ Montis Libani. Theodorus ex Kfarfu Epiſcopus, quem eius Vicarium Patriarcha conſtituerat; magnam populi multitudinem ibi collegit, & nequaquam exultauit, niſi poſt ſuſceptam ab eo benedictionem, & abſolutionem ab excommunicatione, & propria ſubſcriptione iuramento firmarunt, ſe non retenturos, niſi fidem Petri: quo peracto nullus Hæreticus viſus eſt zizanias inter ipſos ſeminare, neque habitare in monte Libano. Ducenti, ac ſeptuaginta fuere, qui præfatam firmarunt ſcripturam, neque aliqua extat corruptela in nominibus, quæ vſque adhuc inueniuntur.*

Hæc omnia confirmantur ex Gabriele Qlai in Poëmate Hæreticorum. Ait enim, Congregationē hanc fuiſſe habitam Tripoli à Hieremiâ Patriarchâ an. 1250.

الذي

الـذى حلفـه البطـرك ارامـيــا .
وخطوط شعبه عنده رويـا . بطرابلـوس
صارت الاشيا . بيمـان ثابـت حقـــانى .
وكان سنـة الـف ميتـين وخمســين .
بتاريخ التجسد الى دا الحــين . كل روسا
مـارون يكـونـوا طـايعـــــين ❀

Quod iuramento firmauit Patriarcha Hieremias cum ſubſcriptione ſui populi, factum eſt Tripoli fide firma, ac vera, anno 1250. *Incarnationis; omnes Antiſtites Maronitæ obedientes viuerent*, Sanctæ ſcilicet Eccleſiæ.

Hìc inſurgent fortaſſe Scriptores ex Recentioribus, & aſſerent, Maronitarum Hiſtorias pro præſenti inſtituto ſuſpicioni eſſe obnoxias, ac nullius ad probandum momenti, cùm ſuorum in gratiam, & laudem loquantur. At amabò, res Maronitarum quis noſſe veriùs poteſt ipſis Maronitis? an Romanorum Hiſtoriæ nulla habenda eſt fides, quia eſt ab Romanis conſcripta? an præclarè geſta per Francos repudianda ſunt, quia ſunt ab Francis annalium commendata memoriæ?

LXXIV. Varijs argumentis efficitur, nec Maronem, nec Maronitas fuiſſe hæreticos.

riæ? Adde quòd hæc non ſint à Maronitis vnis cõſcripta, ſed habeantur etiã ex aliorum libris, ipſorum etiam Hæreticorum, qui acerbiſſimis Maronitas odijs, non hodiè tantùm, ſed olim, vt ex dictis, propter Orthodoxam fidem vexarunt. Prætereà ſi Maro, vel Author Monotheliſmi fuit, vel in Monothelitis Princeps, ſi eius hæreſim ſecuti ſunt Maronitæ, cur Patres, cur Concilia, cùm recenſent Hæreticorum nomina, de ijs omninò ſilent? cur ſaltem Ioannes Damaſcenus, qui Hæreticorum Catalogum tam accuratè deſcripſit, Maronem illum, & Maronitas prætermiſit? quos neſcire non potuit, cùm Damaſco in ſuis montibus immineret, quoſque maximè memorare debuiſſet, vt hoſtes vicinos, & magni nominis, ac famæ, vt teſtatur VVillielmus Tyrius, quorum Authorem Maronem vult Eutychius caput extiitſſe Maronitarum? Cur qui græcè ſcripſerunt, nullus eos inter Hæretcos recenſet. Certe Nicephorus Calixtus, qui Orientalium Hæreſes in ſuâ Hiſtoriâ Eccleſiaſticâ, ac præcipuè libro 18. acri ſtylo inſectatus eſt; de hoc autẽ Marone, ac Maronitis verbũ nullum omninò fecit.

Quàm

Quàm falſa igitur ſint horum Auctorum argumenta ex VVillielmo Tyrio deſumpta libro 22. belli Sacri cap. 8. vbi ſic: *Maronis autem error, & ſequacium eius eſt, & fuit, ſicut ex ſexta Synodo legitur, quæ contrà eos lata eſſe dignoſcitur, & in qua damnationis ſententiam pertulerunt, quòd in Domino noſtro Ieſu Chriſto, vna tantùm ſit, & fuerit ab initio voluntas, & operatio*: Ex quo forſan deſumpſit Franciſcus Ballarinus, Maronitas in ſextâ generali Synodo Epiſtolas Honorij exhibuiſſe, pro quarum aſſertionum confutatione ſufficit tantùm in medium adducere omnia Concilia hùc vſque habita, ac præſertim ab eis citata ſexta Generalis Synodus, in quibus nec Maronis, nec Maronitarum vlla extat mentio, nè dùm damnatio. LXXV. Falsò dicuntur Maronitæ in ſexta Synodo dânati. *In epilogo Sac. Cardin.* 44.

Nec iuuat aſſerere errores Maronitarum, quamuis in Concilijs & Sanctis Patribus non inueniantur, illos tamen à Summis Pontificibus attribui Maronitis, ac præcipuè in Bullis Innocentij tertij, Alexandri Quarti, & Leonis Decimi, imò eoſdem errores compertos haberi in ipſiſmet Maronitarum Eccleſiaſticis Codicibus. LXXVI Vndè factum, vt Summi Pontifices videantur errores quoſdam tribuere Maronitis.

Quod

Quod enim ſpectat ad diplomata Pontificia, ex dictis deſumitur, vel illos toti Nationi nequaquam attribui; ſed illis tantùm, qui ex eâdem Natione à rectâ deſciuerant ſemitâ, vti ſuperius retulimus; vel ſic ſcripſiſſe præfatos Summos Pontifices ex errore facti; ex falſâ nimirùm illis traditâ relatione, vt aduertit Hieronymus Dandinus ex Soc. Ieſu Viſitator Apoſtolicus à Clemente Octauo ad Montem Libanum miſſus, qui cap. 18. ſuæ miſſionis ait Maronitas aſſerere *Diplomata Summorum Pontificum fuiſſe eo modo exarata ex falſa relatione ijs miſſa; quod ita eſſe inueni; dum perſpexi eorum proprios Codices Catholicæ haudquaquam aduerſari veritati; quia diſtinctio, ac librorum ſelectio, cùm non eſſet habita ab alijs, ea qua perquirebatur, diligentia, mirum non eſt in Bullis Summorum Pontificum, varios errores Maronitis attribui; vtque veritas magis eluceſcat obſeruandum eſt, omnes Bullas fuiſſe extractas ad verbū ab illa Innocentij Tertij, quod diploma non loquitur de ſolis Maronitis, ſed etiam de Græcis, qui tunc in Tripoliana Vrbe vnà ſimul Romanæ Eccleſiæ præſtitere obedientiam coram Cardinali Sancti Marcelli Legato Apoſtolico in partibus* Orien-

Orientalibus, ex quo factum eſt, vt errores vnius Nationis impoſiti fuerint alteri. Idem prorsùs affirmat Thomas Biatienſis cap. 22. tractatus de procurandâ ſalute omnium gentium, vbi loquens de Maronitis ſic habet: *Caterùm apud Patriarcham diligenter aſſeruantur diplomata Pontificia Romanæ Sedis, iam inde vſque ab Innocentio Tertio, & deinceps à reliquis Pontificibus, qui ad eos, vel Legatum aliquando Cardinalem Sancti Marcelli, vel ad alios miſerunt, cùm in litteris Pontificijs olim admoniti fuiſſent Maronitæ, unà cum Græcis ne aliquos errores tenerent, ſed abijcerent, factum eſt, vt à quibuſdam, qui eo ex Vrbe commigrauerant, exiſtimarentur, ijſdem Maronitas erroribus teneri, quibus plerique Græci implicarentur, nimirùm Proceſſionis Spiritus Sancti à Patre duntaxat, negationis Purgatorij, & aliorum huiuſmodi dogmatum; at Maronitæ ingenuè teſtati ſunt ab ijs erroribus ſe eſſe alieniſſimos, verùm etiam plura in ſuis libris, ac Liturgijs demonſtrarunt, quibus & Catholica dogmata conſtanter tuentur, & reipſa in Anniuerſarijs, cæteriſque Defunctorum Officijs crebri ſunt.*

Quòd autem in eiuſdemmet Natio-

nis

LXXVII. Vndè errores aliqui in Maronitarũ libros irrepſerunt.

nis libris aliquæ comperiantur hæreſes, ac preſertim de vnicâ in Chriſto Domino naturâ ac voluntate, hoc contigiſſe ambigendum nequaquam eſt Iacobitarum dolo, quicùm eâdem, ſicut & Maronitæ, linguâ vtantur Syriacâ, ad hæc vſque tempora eorum Codices corrumpentes, prauos eorum errores inter Maronitas curarunt diffundere, de quâ re conqueſtus eſt Petrus Patriarcha Maronitarum in Epiſtolâ ad Cardinalem Antonium Caraffam ergà Maronitarum Collegium, ac Nationem beneficentiſſimũ exaratâ anno 1578. die 25. Auguſti, vbi:

وان يا اخي احد يكتبلكم شي ان
وجد في كتبنا بعض كلام مضادد
الكنيسة المقدسة ليس نقبل
ذلك خرج عن الكنيسة المقدسة
لكن يكون تداخل ذلك بعض
شي من النسخات من الهباط الذى
حولنا علي طول مدة الزمان . يا
اخي طيب خاطرك من صوبنا
لاننا

لاننا ماشين من قديم الزمان
متمسكين ومعتقدين على الكنيسة
الرسوليه الرومانيه ولا نحكى
معكم فى افواهنا قط بل بالفم
والقلب الاه يشهد لنا بذلك ۞

Et quia frater mi erit aliquis, qui vobis ſcribet, in noſtris libris inueniſſe aliqua verba, Sanctam Eccleſiam oppugnantia, nos non recipimus, niſi quod recipit Sancta Eccleſia, & quod inuenitur in exemplaribus potuerunt ingredi & immiſceri in illis (ſcilicet libris noſtris) *nonnulla ex Codicibus Nationum, quæ ſunt circa nos per multum tempus, frater mi omnem deponas ſuſpicionem de rectitudine noſtra, ab antiquo fundati ſumus in fide Sanctæ Eccleſiæ Apoſtolicæ Romanæ, quam ſemper ſumus amplexi, & nequaquam vobiſcum tantùm ore loquimur, ſed ore ſimul ac corde, & Deus de hoc ſit teſtis.* In cuius rei comprobationem ait Thomas Biatienſis ſupracitato cap. 22. *Quin etiam cùm aſtu Iacobitarum, apud quos non paucæ ſunt hæreſes, varij libri diſſeminati fuiſſent inter Maro-*

nitas, accidit, vt qui eos reperit, dùm ex Vrbe miſſus eſt, putaret Maronitarum eſſe errores, qui reuera ſunt Iacobitarum, quamobrem conqueſti ſeſe purgarunt. Imò ipſemet Dandinus in ſuo libro miſſionis ad Montem Libanum cap. 26. idem propemodum aſſerit, ſubditque: *Mihi dictum fuit, paucis ab hinc annis Iacobitas introduxiſſe in illam regionem quinquaginta mulos ſuis libris onuſtos.*

Ego verò, quod Dandino relatum eſt de mulis quinquaginta, non facilè crediderim, at deprauatos eſſe ab Hæreticis Maronitarum libros, aliquos pro compertiſſimo habeo. Et hinc patet, quòd antiqui reperiuntur apud Maronitas Codices prorſùs illibati, cuius rei teſtis eſt omni exceptione maior Vir ſummæ virtutis, & reconditiſſimæ eruditionis, ac in Theologicis facultatibus, & Eccleſiaſticis Hiſtorijs, Occidentaliſquè ac Orientalis Eccleſiæ ritibus præclarè ſi quis vnquam alius verſatus Illuſtriſſimus ac Reuerendiſſimus Dominus Stephanus Petrus Edenenſis Antiochænæ Sedis Patriarcha Maronitarum, hic enim in epiſtolâ quâdam primo Ianuarij 1674. ad me datâ ſic conſul-

ſultus à me, mihi reſpondit:

لكن الله سبحانه كما هو مدبر
بيعته ومتولى خلاصنا ليس اراد
ان تفسد جميع النسخات بل بعض
كتب يكونوا مغيرين وناقصين
وبعضهم بعينهم كاملين بلا مكر ۞

At Deus, cui laus, vti ſuæ Eccleſiæ gubernator, noſtræque cupidus ſalutis, ne omnia corrumperentur exemplaria prouidit, quia aliqui Codices ſunt variati, ac mutilati, ÿdemque prorsùs illæſi ac perfecti vllo abſque dolo inueniuntur. Quod confirmat præfatus Dandinus cap. 27. *ſe legiſſe in aliquibus Maronitarum exemplaribus, neſcio quid de vnica voluntate ac operatione Chriſti Domini*. Et cap. 28. ait: *Maronitæ profeſſi ſunt in Chriſto Domino vnam perſonam, & hanc eſſe diuinam cum duabus naturis, voluntatibus, ac operationibus, vnam diuinam, & alteram humanam, egomet magno animi mei ſolatio legi de hac materia amplum teſtimonium in eorum veris ac legitimis libris.*

Si quis autem diligentiùs perquirat,

quâ viâ hæc potuerit corruptela in Maronitarum libros inuehi, dicam quod mihi ex eodem Illuſtriſſimo ac Reuerendiſſimo Patriarcha Domino Stephano Edenenſi retulit Admodũ Reuerendus Pater ac eruditiſſimus Vir Michael Nau è Societate Ieſu per multos annos in *Syriâ* verſatus, ac in perſcrutandis penitiùs Orientaliũ dogmatibus accuratiſſimus, nempè cùm eſſet vallis illa amœniſſima ac ſanctiſſima *Faradis* dicta, id eſt Paradiſus in Iugo Montis Libani, ſanctiſſimorum Monachorum vitâ & multitudine, per totam Syriam celeberrima, multos ex vniuerſis Chriſtianorum ſectis ad ipſos inuiſendos confluere ſolitos fuiſſe, ac præcipuè è Iacobitis & Monothelitis, qui ipſorum linguâ vtebantur. Hi porrò Hæretici per fraudem ac dolos varios, & ſimulatâ virtutis ſpecie, demereri illorum animos conabantur, & quaſi ſe illis traderent in diſciplinam, apud ipſos diù prætextu ediſcendi religioſi inſtituti verſabantur, & arreptâ occaſione vel deſcribebãt libros, in quos inducebant errorem ſuum, vel iam deſcriptos adulterabant. Atque hoc conſtare hinc videtur, quòd in his libris

dua-

duarum aliquando naturarum & voluntatum Chriſti, & aliquando naturarum duarum, & vnius voluntatis habeatur mentio. Deus ſcilicet non paſſus eſt, vt libros illos deprauarent, vt faciliùs fraus Hæreticorum appareret. Addam quod ipſe conijcio in illis Thomę Kfartabenſis diſſenſionibus, etiam è Maronitis aliquos qui ipſi adhærebant, Hæreſim ſuam, ſuis libris aſperſiſſe, qui libri poſteà non ſic tolli omnes potuerunt, vt non ſaltem aliqui permanerent. Denique cùm Præfectus ille Bſciarrenſis, qui toti præerat Regioni, Iacobitas paſſus eſt inter Maronitas verſari, ſparſerant illì pro libidine libros ſuos, cùmque ipſi eiecti ſunt, ipſorum libri non pauci apud Maronitas relicti ſunt, quos illi incautè nimiùm aſſeruarunt, & poſteris quaſi hæreditate tranſmiſerùnt.

Hinc factum eſt, vt nominati Patriarchæ, alijque nimio zelo correpti, multos pretioſos Codices igni dederint, quorum nulla ſuperfuerunt exemplaria, haud ſcio, an commodo Nationis, an damno; certè ſeparando pretioſum à vili multa potuiſſent eruditi hìnc eruere, quibus

LXXVIII. Zelo fidei Antiſtites Maronitæ multos libros comburunt.

Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ, non parùm luminis afferrent. At in hoc laudanda eſt Maiorum virtus, & prudentia: nam vt aiebat ille, neſcio quis, *Satiùs eſt non proſit; quod obeſſe poteſt.* Hanc librorum combuſtionem commemorat Ludouicus Godefridus in Archontologia Coſmica in tractatu de Aſia, necnon in libro Anonymo Lugduni impreſſo anno 1634. cuius titulus eſt, *les Eſtats, & Principautes du monde.* Ad contundendam igitur hanc Hæreticorum proteruiam, Summi Romani Pontifices, ac Sacra Congregatio de Propaganda fide, inſtantibus ipſomet Patriarchâ, ac cæteris præfatæ Nationis Magnatibus, typis, liberali manu dari mandarunt Maronitarum Officia ferialia, nec non illud Sanctorum de tempore, ac Defunctorum, & in dies ſupplices porrigunt libellos pro cæterorum librorum Eccleſiaſticorum impreſſione, ac præcipuè Officij Quadrageſimalis, ac Maioris hebdomadæ, ne illa impoſterũ poſſint ab Hæreticis pro eorũ libito, ſuis inficí erroribus.

Conſtat ex dictis, Maronitarum Nationem reliquias eſſe illorum Chriſtianorum in Syriâ, qui ab auitâ Apſtolorum

fi-

fide haudquaquã deſciuere, illamque inter tot circumſtantes Infidelium, & Schiſmaticorum ſectas, vt vtar verbis Gregorij XIII. in Bullâ erectionis Collegij Maronitarum de Vrbe, retinent, & licet ex ea nonnulli per aliquod breue tempus aliter ſenſerint, nihilominùs Natio ipſa aduersùs tot hoſtium inſultus, inconcuſſa, atque imperterrita ad hunc vſque diem glorioſiſſimè permanet.

Aſſerant quidquid lubet aliqui ex Recentioribus, Nationem hanc pauperculam eſſe in Syriâ, ſcientijſque minimè imbutam, exceptis Collegij Maronitarum de Vrbe Alumnis; hæc enim gaudet ſuâ paupertate, ac ignorantiâ, dùm per tot ſæculorum decurſus hucuſquè inter Orientalium Nationes, vnica numeretur, quæ Catholicam fidem, ſpretis Infidelium minis, atque Hæreticorum blanditijs ſemper ſeruauerit illibatam. Neque æquũ eſt, vt propter aliquorum defectionem dicatur Natio defeciſſe; nam, quæſo, ſi parua conferre cum magnis licet: nullus prudenter ſcriberet Chriſtianiſſimum Franciæ Regnum, Eccleſiæ Catholicæ decus, & propugnaculum, ab eâ

LXXIX. Inſulſa quorundam exprobratio de Maronitarum paupertate, & ignorantia.

aliquando defeciſſe, quia ſęculo proximè elapſo Caluini Hæreſim, non Principes modò multi ſeculares, ſed etiam Eccleſiaſtici aliqui, repugnantibus Regibus; & maximâ Principum aliorum parte, amplexi ſunt; & debitam Romanæ Eccleſiæ obedientiam negarunt.

LXXX. Chriſtianorum diuitiæ ſunt fides ac Religio Orthodoxa.

Quamquam autem paupertas dedecoris loco, apud Chriſti aſſeclas minimè ſit habenda, non ſunt ſic pauperes, ac ignobiles Maronitæ, vt non numerent familias multas in Libano nobiliſſimas, ac præſertim *Chazenianam*, & *Habeiſcianam*, & in Vrbibus etiam pari cum cæteris Chriſtianis locupletibus fortunâ. Et quammulti his etiã temporibus Templa, & Monaſteria ædificant, non ijs quidem ſumptibus, quo Europeæ conſtruuntur Baſilicæ, ſed ijs, quos Viri valdè pauperes non facerent.

At Maronitis abundè eſt, diuites eſſe in fide, quod commendabat Apoſtolus in Chriſtianis, & ipſe Illuſtriſſimus Abù Naufel Naderè Chazenorum familiâ Maronitarum Princeps; non tanti facit opes ſuas, quanti Catholicam Religionem, & Chriſtianum nomen, quod egregiè tutatus

tus

tus eſt omni operâ ad hoc vſque tempus, cuius virtutes Sancta Sedes Apoſtolica Principis titulo, & Romani Equitis dignitate, ſuis etiam duobus filijs *Abù Qanſauh*, & *Abù Naſif* communicata, Rex Galliæ Chriſtianiſſimus, Francorum Cõſulatu, & Veneti Domini, Venetorum cohoneſtarunt.

Nec poſſunt per conuicium ignorantiæ argui, magna enim ſcientia Chriſtiano eſt, doctrinam à Chriſto, Eccleſiæ traditam habere illibatam. Maronitas quidem Latinorum Collegiorum Alumnos fatentur doctos, poſſum addere, & ex ijs doctiſſimos fuiſſe, in quibus eminet Illuſtriſſimus, ac Reuerendiſſimus Dominus Stephanus Edenenſis Antiochænæ Sedis Patriarcha, cuius ſcripta, & maximè volumina illa magna, quæ de Liturgijs Orientalibus, eorumque cum Latinâ Liturgiâ conciliatione elucubrauit, propemodum in lucem edenda, quantæ ſit doctrinæ ſatis oſtendent, vt non opus ſit illum à me commendari pluribus. Quid etiam hìc appellum Moyſem Anayſium Cypri Archiepiſcopum, qui Græcos Schiſmaticos varijs diſputationibus redarguens, ab ijſdem

LXXXI. Receſentur aliqui è Maronitis ſcientia nobiles.

dem in odium fidei veneno, vita interfectus eſt? Quid Abrahamum Georgium ex Societate Ieſu, qui Chriſti fidem, non voce modò, contra eius hoſtes, ſed fuſo etiã ſanguine in Æthiopia defendit? Quid Sergium Riſium Damaſci Archiepiſcopum, quem Romam Summus Pontifex Paulus Quintus euocauit, vt vacaret conciliandis Arabicis Biblijs cum vulgata editione? Quid Georgium Carmenienſem Hæreticorum terrorem communiter appellatum, Theſauri Syriaci Auctorem? Quorum hominum Imagines, Patres Societatis Ieſu inter eruditos Viros, cùm celebrarent centeſimum ſuum annum in Romano Collegio appoſuerunt? Quid Georgium Amiram Patriarchãm, Syriacæ linguæ eximium Doctorẽ, ac Theologicarum facultatum præſtantiſſimum? Quid Ioannem Leopardum Heſronitam ex Ordine Prædicatorum Archiepiſcopum, & Patriarchæ Suffraganeum, qui eruditè conſcripſit Arabicè Tractatum, cuius titulus eſt: *Vindemia Sacramentorum*? Quid Ioannem alium Heſronitam Archiepiſcopum, qui varia de fide, ac Religione Orthodoxâ exarauit? Quid Iſaacum Sciadren-

drenſem Archiepiſcopum Tripolitanum ab Federico Cardinali Borromeo Mediolanum accitum, vt locupletiſſimam illam ſuam Bibliothecam inſtrueret, prolixamque typis dedit Romæ Grammaticam Syriacam ? Quid Michaelem Heſronitam Tripolis etiam Archiepiſcopum, à quo prodijt Arabicè deſcripta, & typis excuſa Calendarij emendatio? Quid Lucam Carpaſitam, & Petrum Domitium in Cypro Inſulâ Archiepiſcopos, & Ioſephum Gratiam Heſronitam nunc Tripolitanum Archiepiſcopum, & alios qui præfuerunt Maronitarum Eccleſijs benè eruditos? Quid Petrum Metoſcitam Cyprium ex Societate Ieſu, non linguarum modò ſcientiâ præclarum, ſed Theologicis diſciplinis, cuius extat Grammatica Syro-Latina, & liber alius Theologiæ moralis in Bibliothecâ Collegij Maronitarum de Vrbe? Quid Gabrielem Sionitam Ludouici XIII. Galliarum Regis linguarum Orientalium Interpretem, qui Geographiam Nubienſem Latinè reddidit, & vnà cum alijs Opuſculis typis mandauit Pariſijs? Quid Victorium Scialac Accurenſem Collegij Maronitarum, quod olim

lim Rauennæ erat, fundatorem, qui libri Iob verſionem ex Syriaco in Latinum typis dedit, aliaque Opera apologeticè compoſuit? Quid commemorem Virum illum toti Orbi notiſſimum, varijs, & omni eruditione refertis libris Abrahamum Ecchellenſem, quem Europæi doctiſſimi, & Eccleſiæ Principes ob ſingularem doctrinam habuerunt chariſſimum, & ſuis præconijs, ac muneribus exornarunt. Quid Ioſephum Anturinum Aleppenſem ex Societate Ieſu, cuius admirabilē in conciōnando facundiam, ſæpe admirata Roma eſt, & ferè præclariores totius Italiæ Ciuitates, non minori fructu, quàm plauſu audierunt.

Verùm ſunt etiam ex ijs, qui Latinorum Collegia nè de limine quidem ſalutarunt, quos annumerare poſſumus ſaltem non indoctos: nam Latinorum Colleggiorum illi Alumni, qui prodeunt egregiè ab ſcientia parati, ſuos edocent, nec fieri poteſt, vt tanto in lumine, tenebræ denſiſſimæ permaneant. Mitto Miſſionariorum labores, qui cùm videant Maronitas, Eccleſiæ Romanæ decus eſſe in Oriente, illos maximè adamant, & in

ijs erudiendis maximam ſuam operam, & ſingulare ſtudium collocant. Sed fuerunt etiam in Maronitis, qui bonitate ingenij præclarè vſi, ſuo proprio labore non contemnendam ſcientiam ſunt aſſecuti, inter quos Ioſeph Accurenſis Patriarcha, qui Grammaticam Syriacam oratione ſtrictâ edidit, quæ etiam typis excuſa extat Sac. Congregationis de propangadâ fide mandato, cuius Antiſtitis etiam ſcientia rerum Eccleſiaſticarum celebratur. Ioannes Safrenſis item Patriatcha in ſcientijs moralibus inſignis, & in rerum diuinarum contemplatione, ac vitæ ſanctimoniâ celeberrimus. Georgius Besbeclenus & ipſe Patriarcha linguarum multarum peritus, & Iuris Eccleſiaſtici ſui. Antonius Baneſius Archipresbyter in Diœcæſi Sidonienſi Poëta egregius, qui nonnulla poëmata de hiſtorijs ſui temporis, arabicè compilauit. Ioſeph de Ban Archipresbyter Aleppenſis, qui Gregoriani Calendarij reformationem induxit Aleppum, & defendit coram Baſsà Ciuitatis Prorege, contrà Græcorum, Armenorum, ac Iacobitarum Patriarchas eo ſucceſſu, vt omnibus admirationi fuerit, & facultatem con-

conſecutus ſit celebrandi pro voluntate, Paſchatis. Penè omiſeram Gabrielem Qlai, qui egregium de Sacramentis Tractatum conſcripſit, & multa quæ ad Maronitarum Hiſtoriam pertinent, Carmine proſecutus eſt. Sed ommittere neceſſe eſt plurimos alios ne Lectori tædio ſim. Non poſſum tamen prætermittere Illuſtriſſimum Abù Naufel ſuprà laudatum, qui Principis Abù Nader eius patris in armis ſtrenuiſſimi, ac in varijs ſcientiarum artibus ſatis præclari, veſtigia ſequens, excellentis ingenij ſui acumine, & aſſiduâ lectione rerum ſacrarum, & prophanarum, eam doctrinam aſſecutus eſt, vt etiã in doctiſſimâ Europâ eruditus haberetur. Scripſit etiam Hiſtoriam Emiri Fakreddini, & alia multa ſuis temporibus geſta. Pari eruditione fuit notiſſimus inter Syrię Magnates egregius illę Princeps *Abù Dhaher* ex vetuſtiſſimâ, ac Illuſtri *Hhabeiſciorum* familiâ, cuius virtus eximia, ac præſertim in ſcientiâ rerum politicarum eò peruenit, vt Emir Fakreddinus, qui ſub Amurathi IV. Imperiò, totam ferè Syriam occupauerat, in grauioribus negotijs, prudenti eius ſemper vſus fuerit conſi-

ſilio. Et hæc quidem quæ de Maronitarum diuitijs & doctrinâ retulimus, præter propoſitum fuit; ſed cùm ij, qui illis hæreſim adſcripſerunt, viſi ſint illis paupertatem, & ignorantiam obijcere, ratus ſum mei officij eſſe, hâc illis digreſſione ſatiſfacere.

Verbo dicam, inter Syriæ Christianos nullos eſſe Maronitis doctiores; & doctiſſimos magno numero ſi iam reperire non ſit, minimè mirum videri debet; cùm non ſinat Turcarum vexatio, afflictiſſimos Chriſtianos ſtudijs vacare, cogatque ipſos alijs artibus ſe impendere, quibus victum ſibi, & opes parent. Non mirum inquam eſt ijs, qui in Romanâ Ciuitate contigiſſe id etiam nouerunt Longobardorum tempore: nam, vt ait Baronius anno 680. Agatho Summus Pontifex ob doctorum Virorum inopiam, opus habuit ex Britanniâ accerſere Theodorum Theologum, quem nec habere licuit, vt eum ad ſextam generalem Synodum aduersùs Monothelitas celebrandã, Legatum Apoſtolicum mitteret. Deplorat idem Pontifex temporis illius, bonarum litterarum ſterilitatem, quam aſſiduis Longobardorum

LXXXII. Paucitas Virorum doctorum in Maronitarũ gente verti vitio non poteſt.

rum

rum motibus, & rei familiaris curandæ neceſſario ſtudio tribuit, vt legitur in eius Epiſtolâ ad Imperatores Conſtantinum, Heraclium, & Tiberium Auguſtos, *nam apud homines in medio gentium poſitos, & de labore corporis quotidianum victum cum ſummâ haſitatione ſeù exercitatione conquirentes, quomodo ad plenum poterit inueniri Scripturarum ſcientia*. Obſeruatque Baronius in Pontificis Epiſtolâ rectè notari, quod ſi deſunt homines eruditi, qui defendant Eccleſiam doctrinâ ſuâ, nunquam deeſſe Sanctos Patres, & antiquas Traditiones, vndè lumen affulgeat, & errorum tenebræ diſſipentur. Hæc nunc Maronitarum ſors eſt, duriſſimam cùm patiantur Turcarum tyrannidem, ab quibus ſua ferè omnia diripiuntur, vacare litteris otiosè non poſſunt: ſed quòd omnis doctrinæ, & eruditionis inſtar eſt, Sanctorum ſuorum Patrum, ac præcipuè Sancto rum Iacobi Niſibenſis, Ephrē Syri, & Iſaac cognomento Philoſophi, ad lucem incedunt, & maximè Romanam Eccleſiam intuentur, vt Luminare maius, quod Deus præeſſe huiuſce ſæculi nocti voluit.

Verùm, vt finem aliquando Diſſertatio-

tioni huic imponamus. Iam credo conſtat, Iacobitarum errores fuiſſe Maronitis falsò adſcriptos à citatis initio Auctoribus.

Aiunt nonnulli, Iacobitarum ſaltem germen Maronitas fuiſſe, & hoc ſatis placet Peregrinationis ad Montem Libanũ Patris Hieronymi Dandini commentatori dicam, an confutatori R. S. P. quia multos, inquit, habent Maronitæ cum Iacobitis communes libros. Ij porrò ſi generaliùs ſcripſiſſent, Maronitas Syrorum fuiſſe germen ex veritate dixiſſent, è quibus ſcilicet, Iacobitæ, Maronitæ, Monothelitæ, & alij quaſi germen orti ſunt; ſed hoc diſcrimine, quòd cùm ſe alij diuellerent à Catholicâ fide, illam tùm Maronitæ firmiùs retinuerunt, & complexi ſunt. Libros autẽ cum Iacobitis communes, in quibus hæreſis nulla continebatur, non iudicarunt ſibi mutandos, quos proderat aſſeruare ad ipſorum etiam Iacobitarum confutationem. Et ſi communitas illa librorum, & cæremoniarum argumentum eſſet idoneum, quo probarentur Maronitæ è Iacobitis enatos eſſe, ſimili poſſet argumento confici, Hæreti-

LXXXIII. Maronitæ Iacobitarum germen meritò dici non poſſunt.

cos, germen eſſe Eccleſiæ Romanæ, quia cum illâ habent libros multos, & cæremonias communes. Verùm eâ re nihil aliud efficitur, niſi Iacobitas, & Maronitas, antequam Iacobitæ ab Eccleſiâ ſecederent, vſos eſſe communibus quibuſdam libris, vt Hæretici, antequam hæreſim amplecterentur, communes habebant cum Eccleſiâ Orthodoxâ, quos etiam nunc retinent.

Conſtat etiam, quod Opuſculo hoc toto demonſtrauimus, Maronitas non fuiſſe è Monothelitarum ſectâ, ideòque aſſeri nequaquam poteſt cum Timotheo Preſbytero Conſtātinopolitano citato à Ioanne Baptiſta Tamagnino in Hiſtoriâ Monothelitarum Scrutinio 3. ſ 22. reiectam à Maronitis fuiſſe quartam, quintam, & ſextam Synodum, quæ omnia facilè reijciuntur, tam ex allatis textibus eorundemmet Iacobitarum, qui nunquam profitentur in ſua Catecheſi, Maronitas amplexos fuiſſe Iacobi, ac Dioſcori dogmata, imò in illos inuehuntur propter ſuſceptionem ab illis factam Concilij Chalcedonenſis, pro cuius defenſione, quanta paſſi ſint Monachi Monaſterij Beati Maronis, ſatis

ſuperque ſuprà oſtendimus, necnon eorum zelum, vt Actis Concilij quinti contrà Seuerum, & Petrum Gnaffæum habitis, tota Syria obtemperaret; & in vetuſtiſſimo Codice Officij Circumciſionis Domini, & Sancti Baſilij, quod à Maronitis recitatur, anathematizantur ad Matutinũ Arius, Neſtorius, Eutyches, & Dioſcorus; & in Volumine Collectaneorum, confutatur error Petri Gnaffæi per Ioannem Maronem, de quibus alibi, Deo fauente, in Tractatu de Confutatione per vetuſtiſſimos Chaldæorum textus, hæreſum Occidentalium, ac Orientalium, fuſiùs diſcutiemus.

LXXXI.V Maronitæ neque Monothelitæ fuerunt, neque Theopaſchitæ.

Quod verò Petauius ait loco citato Monophyſitarum, & Theopaſchitarum laboraſſe Hæreſi, ſi hoc Nationi toti attribuit, è veritate dici non poteſt; ſi Maronitis duntaxat aliquibus non negarim fieri potuiſſe, quemadmodum è Germanis, & Gallis fuerunt aliqui Lutherani, ac Caluiniſtæ, quod nihil obſtat quò minùs vt hæ Nationes Catholicæ ſint.

LXXXV. Maronitæ Triſagium Orthodoxè recitant.

Quod ait verò Damaſceni Latinus Interpres Maronizare, qui Triſagio Crucifixionem addit, vt videantur Maronitæ

Triſagij corrupti Auctores ; facilè confutatur è Græco Damaſceni textu, vbi nõ *μαρωνίζειν*, ſcribit, ſed *παροινίζειν*, id eſt temulentè, atque ebriorum more facere, qui Crucifixioné addunt Triſagio. Id fieri quidem etiamnum à Maronitis fateor, ſed ſenſu Catholico, & ab Romanâ Eccleſiâ non improbato, cùm illud in recognitis ipſorum Eccleſiaſticis libris Romæ impreſſis reliquerit ; ſed tunc non refertur Triſagium ad Trinitatem Sanctiſſimam, ſed ad Chriſtum vnum, qui ter Sanctus, id eſt infinitè Sanctus, omnium confeſſione dicendus eſt: nam apud Maronitas Triſagium dupliciter accipitur; aliquando enim tribus applicatur perſonis, & tunc Crucifixioné addere impium, blaſphemumq; eſſe arbitrantur ; ac propterea nuſquam in hoc ſenſu penès eos legitur hic Hymnus cum additione Crucis, vt videre eſt in ipſorum Miſſali poſt lectionem Euangelij, vbi ſic:

ܩܕܝܫܬ ܐܠܗܐ ܩܕܝܫܬ ܚܝܠܬܢܐ
ܩܕܝܫܬ ܠܐ ܡܝܘܬܐ ܐܬܪܚܡ ܥܠܝܢ :

Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis miſerere nobis. Aliquando verò ſo-

li

li tribuitur Filio, & tunc additur Crucifixio, qui verè crucifixus eſt Chriſtus, imò in multis locis Breuiarij Maronitarum manifeſtè declaratur, & præſertim ad Matutinum Officij Natiuitatis Domini, ſic:

ܩܕܝܫܐ ܐܠܗܐ ܕܒܡܘܠܕܟ ܩܕܝܫܐ ܦܪܩܬܢ ܡܢ
ܛܘܥܝܝܢ. ܩܕܝܫܐ ܚܝܠܬܢܐ ܕܚܝܠܬܗ
ܠܡܪܥܝܬܟ ܕܬܙܡܪ ܠܟ ܬܫܒܘܚܬܐ.
ܩܕܝܫܐ ܠܐ ܡܝܘܬܐ ܕܡܝܘܬܐ ܒܢܝ̈ ܐܕܡ ܚܝܘ
ܒܡܘܠܕܟ ܡܚܝܢܐ ܕܟܠܐ. ܕܐܨܛܠܒܬ ܡܪܢ
ܚܠܦ ܥܕܬܟ ܘܦܪܩܬܗ ܒܝܘܡ ܕܝܠܕܟ
ܡܢ ܛܘܥܝܝܢ ܘܡܢ ܚܛܝܬܐ.

Sanctus Deus, qui Natiuitate tua ſancta liberaſti nos à ſeductionibus. Sanctus Fortis, qui fortificaſti gregem tuum, vt canat Tibi gloriam. Sanctus Immortalis, quoniam mortales filij Adam vixerunt Natiuitate tua, viuificante omnes. Qui crucifixus es Domine noſter pro Eccleſia tua, & liberaſti eam die Natiuitatis tuæ ex ſeductione, & peccato.

Iam quod aiunt alij, fuiſſe Maronitas Idolorum cultores, & ad fidem Chriſti

adductos anno 1450. & alia huiuſce-modi commenta perridicula, confutatione non indiget, ſed commiſeratione Auctorum, qui ſe inſulſis his narrationibus Orbi Vniuerſo deridendos, potiùs præbent. Iam enim Relationem hanc falſam de Maronitis, quòd nimirùm fuerint olim Idololatræ, deſcriptam à Marco Epiſcopo Portuenſi in Chronicis Sancti Franciſci, ſatis ſuperiùs impugnauimus.

Ijs proximè accedunt, qui Maronitarum genus accerſunt ex Indiâ nullo teſte. Miror quòd non euocauerint potiùs è Thracia. Hìc enim reperire potuiſſent Ciconum Ciuitatem, nomine Maronæam, cuius Incolæ, & Ciues, Maronitæ dicebantur; de quibus intelligenda eſſe exiſtimo ea Philippi Regis Macedonum orationis verba apud Titum Liuium libro trigeſimo nono habitæ ad Q. Cæcilium, alioſque Legatos à Romanis in Macedoniam miſſos. *Non cum Maronitis mihi*, inquit Philippus Rex, *aut cum Eumene diſceptatio eſt, ſed iam vobiſcum Romani*; ex quibus patet Maronitas illos, à Maronæa ita fuiſſe appellatos.

tos. Ijs, & illis prudentiam maiorem, & accuratiorem in ſcribendo diligentiam apprecamur. Tibi verò beneuole Lector omnem in Chriſto fælicitatem.

Laus Deo.

FINIS.

INDEX RERVM NOTABILIVM.

A

ABed Ieſu ordinatur Patriarcha Aſſyriorum à Pio Quarto. pag. 49.
Abù Dhaber Maronita ex Hhabeiſciana familia, ob eius virtutes, maximæ fuit exiſtimationis, ac fama apud Emirum Fakredinum. 126.
Abù Nader Maronita in armis ſtrenuiſſimus. ibidem.
Abù Naufel Princeps Agialtonis, cum duobus eius filijs à Sede Apoſtolica Romani Equitis dignitate cohoneſtantur. 121. & ille decoratur Conſulatu Gallorum, & Venetorum. ibidem.
Acephali Maronitarum inſectatores. 11.
Alexandri Archimandritæ, ſeu Abbatis Sancti Maronis ſubſcriptio Epiſtolæ ad Hormiſdam Summum Pontificem. 11. Ad Epi-

Epiſcopos Syriæ. 17
Alexandri IV. Summi Pontificis Bullæ reſpondetur. 109.
Alexander VII. Summus Pontifex confirmat in Patriarchatu Andream Abdelgal Syrum ſub nomine Patriarchæ Syrorum. 48.
Andreas Abdelgal Syrus abiurata Iacobitarum Hæreſi Preſbyter ordinatur, deindè Archiepiſcopus conſecratur à Ioanne Safrenſi Patriarcha Maronitarum 48. *Aleppum petijt, vbi à Syris Catholicis eligitur Syrorum Patriarcha, & confirmatur ab Alexandro VII. Summo Pontifice ſub nomine Patriarchæ Syrorum.* ibidem.
Antiſtites Maronitarum zelo fidei multos libros ab Hæreticis deprauatos comburunt. 117. 118.
Antonius Cardinalis Caraffa ergà Maronitarum Romæ Collegium, ac Nationem beneficentiſſimus. 112.
Antonius Ciappus ait; Maronitas ex Indijs ortum ducere 4. hæc opinio reijcitur. 134.
Archipreſbyter Farſciaiæ poſtulat à Thoma Epiſcopo Kfartabenſi Monothelita, vt in lucem ederet Tractatum decem propoſitionum. 81.
Apamea & Emeſſa prima Maronitarum Sedes. 6.

S.A-

S. Athanaſius Euſthaſianis Catholicis adhæſit. 46.

B

BAronij opinio de Maronitis. 8.
Baſconta Oppidum in Libano in Prouincia dicta Keſruan. 52.
Bernardus Lutzenburgius ait, Maronitas fuiſſe Iacobitas. 2. Reijcitur. 130
Breindembergius ait, Maronitas Monothelitarũ labe fuiſſe infectos. 2. Reijcitur. 130.
Bſciarrai Vrbs Libani in Prouincia dicta Giobbe, quæ declaratur Ducis Maronitarum Sedes. 53.
Bqaa eſt planities in Diœceſi Damaſcena. 50.
Bullis Innocentij III. Alexandri IV. & Leonis X. reſpondetur. 109.

C

CAluiniſtæ, cùm Catholicam fidem ſuſcipiunt, omniſſo nomine Caluiniſtarum, quod eſt hæreſis indicatiuum, ſuſcipiunt illud Catholicorum. 47.
Catholicis in Syria, Maronitarum nomen impoſitum, quo diſtinguerentur ab Hæreticis. 36.

Cha-

Chazeniana familia inter Libani primarias. 120.
Chriſtianorum diuitiæ ſunt Fides, ac Religio Orthodoxa. 120.
Collegij Maronitarum Romæ Alumni recenſentur non pauci, ſcientia nobiles. 121.
Conſtantinus Pogonatus Imperator inſectatus eſt Monothelitas. 37. *egit cum Dono, & Agathone Summis Pontificibus de Oecumenico Concilio Conſtantinopolitano cogendo contra Monothelitas.* ibidem.
Crucis ſignum apud Iacobitas fit vno tantùm digito, ad denotandam vnam in Chriſto naturam. 98.
Cyrus Patriarcha Alexandrinus cur ab Eutychio vocitetur Maronita. 35. 36. *poſtquam incidit in Hæreſim Monothelitarum, quomodo Maronitæ nomen retinuerit.* 38.

D

DAuid Archiepiſcopus interpretatus eſt ex Syriaco in Arabicum, Orientalium Syrorum Conſtitutiones. 89. *eiuſdem expoſitio de vnica voluntate, & quomodo aſſeratur aliquando Catholicè in Chriſto vna voluntas.* 90.

Dom-

Domnina inter primas B. Maronis diſcipulas, cuius vitam deſcribit Theodoretus. 6.
Dionyſius Petauius ait, Maronitas olim Monophyſitarum, & Theopaſchitarum Hæreſi laboraſſe. 3. Reijcitur. 131.

E

EBn Sciebban Græcus Iacobita, Maronitas inficere Dioſcori erroribus conatur. 98. eiuſdem, ac Ebn Hhoſen opera deprauantur nonnulli Maronitarum libri. 82.
Elias Epiſcopus Maronita in Cypri Inſula Schiſma, & Hæreſim apud Andream Epiſcopum Coloſſenſem, & Nuntium Apoſtolicum eiurat. 96.
Emeſſa & Apamea prima Maronitarum Sedes. 6.
Emir Fakreddinus ſub Amurathi IV. Imperio, totam ferè Syriam occupauit. 126.
Eſau Archiepiſcopus ſeducit Ebn Sciebban; vt promulget inter aliqua Libani loca errores Dioſcori. 98.
Euſthatiani contrà Hæreticos Meletianos. 45.
Eutychetis Hæreſis in quo differat ab illa Iacobitarum. 19.
Eutychij Alexandrini ſæculum, & eius obitus. 25. eiuſdem Annalibus, ac Hiſtorijs cautè fi-

ſides habenda, errat enim in multis, tàm in Hiſtoria Occidentali, quàm Orientali. ibidem. *Manifeſtiſſimus eius error cùm ſcribit de Maronitis, & de Monaſterio B. Maronis.* 26. 27. 28. 29.

F

FLauij Cherubini de Maronitis opinio. 3.
Fortunatus conſtituitur Dux Maronitarum. 52.
Franci, qui ſint apud Orientales. 39.
Franciſci Ballarini de Maronitis opinio. 3.
Franciſci Berdini de Maronitis opinio. 3.

G

GAbriel Prateolus ait, Maronitas fuiſſe Iacobitas. 2. *Reijcitur.* 130.
Gabrielis Qlai coniectura de Maronitis. 9.
Giobbe Libani Prouincia. 53.
Græci Heretici introducti in Libanum. 59.
P. Griphon Belga ex Ordine Sancti Franciſci, prodigioſè Maronitas ad Catholicam Religionem conuertit. 2. *hæc aſſertio perridicula.* 68.

Ha-

Habeiſciana familia inter Libani Primarias. 120.
Hhadet Ciuitas in Libano in Prouincia dicta Giobbe. 53. *obſidetur à Saracenis.* 52. *eorum inſultus per ſeptem annos retundit.* 53. *expugnatur per traditionem, ac funditus euertitur.* ibidem.
Hæretici occidunt Patriarcham Maronitarum Catholicum. 84.
Haymericus Patriarcha Latinorum Antiochenus, ſedat Maronitarum ſeditiones pro eligendo nouo Patriarcha. 84. *qui in Hæreſim lapſi erant, & Schiſma, vnioni Catholicæ reſtituit.* ibidem.
Heraclius Imperator, non adhuc Monothelita, Ioannem Maronem magno in honore habuit. 34. 35. *quare ab Eutychio Alexandrino vocitetur Maronita.* 35. 36. *poſtquam incidit in Hæreſim Monothelitarum, per multos annos, Catholici nomen prætulit.* 38. *nunquam inſectatus eſt Diuũ Maximum.* 76.
Hieremias Patriarcha Maronitarum Lucæ ſucceſſor, turbas ſedat, Romam ſe contulit Innocentio III. regnante. 101. *interfuit Concilio Lateranenſi, & benè excipitur à* Sum-

Summo Pontifice. 101. 102. ei Pontifex impertitur varias gratias, poſt quinque annos, & ſex menſes redijt Tripolim Syriæ. 104. excipitur benignè à Maronitis in Vrbe Tripolitana, ibique habita fuit Congregatio generalis. ibidem.
Honorius Summus Pontifex conſtituit Ioannem Maronem Patriarcham Antiochenum. 32. cur ab Eutychio Alexandrino vocitetur Maronita. 35. 36.
Hormiſdæ Summi Pontificis epiſtola ad Monachos Monaſterij B. Maronis. 33.

I.

IAcobitarum Hæreſis in quo poſita 16. introducti in Libanum. 59. quomodo corruperint libros Maronitarum. 116. 117. cùm Catholicam fidem ſuſcipiunt, amiſſo nomine Iacobitarum, quod Hæreſis eſt indicatiuum, ſuſcipiunt illud Syrorum. 47.
Iacobus inter primos B. Maronis diſcipulos, cuius vitam deſcribit Theodoretus. 6.
Iacobi Gualterij de Maronitis opinio. 2.
Iacobi Cardinalis de Vitriac opinio de Maronitis. ibidem.
Iacobus Zanzalus Albaradàius quis fuerit; Monophyſitarum Hæreſim inſtaurat, à

quo

quo prognati ſunt Iacobitæ. 18.
Innocentius III. Summus Pontifex mittit in Syriam VVillielmum Cardinalem Sancti Marcelli. 101. *eiuſdem Bulla ad Hieremiam Patriarcham Sedis Antiochanæ.* ibidem.
Ioannis Papæ IV. falſa Epiſtola ad Heraclium, & Conſtantinum Imperatores. 30. 31.
Ioannes Preſbyter qui interfuit V. generali Synodo, Ambaſiator dicitur Monaſterij B. Maronis Primatis Monaſteriorum Syriæ ſecundæ. 10.
Ioannes Cardinalis Bona ſequutus eſt VVillielmum Tyrium de Maronitarum Religione. 2.
Ioannis Boteri de Maronitis opinio. 2.
Ioannis Ceuerij de Vera aſſertio de Io. Marone, ac de Maronitis. 31.
S. Ioannes Chryſoſtomus ſe commendat B. Maronis Abbatis precibus. 5.
Ioannis Morini de Maronitis aſſertio refellitur. 44. 45. *eiuſdem opinio reijcitur, aſſerens, Mardaitas fuiſſe Monti Libano Aduenas, non Autochthones.* 65.
Ioannes Maro nouos Monophyſitas impugnat. 19. *aſſumit nomen Maronis ex nomine Monaſterij, in quo erat Monachus,*
K &

& fuit Patriarcha Antiochænus, & vir ſanctus. ibidem. *à multis, Hæreticorum numero adſcribitur ducti authoritate VVillielmi Tyrij.* 21. *Author Monotheliſmi dici meritò non poteſt.* 27. 30. *nullo idoneo teſte probari poteſt fuiſſe Monothelitam.* 29. 107. *tantùm abeſt vt Monothelita fuerit, vt eos ſcriptis ſuis validè impugnauerit.* 42. *non fuit Hæreticus, quia Maronitæ Catholici, eius nomine gaudent.* 47. *in eundem odia Hæreticorum.* 35. *eum Heraclius Imperator, nondum Monothelita magno in honore habuit.* 34. 35. *Sanctimoniæ laude claruit.* 31. *conſtituitur ab Honorio Summo Pontifice Antiochænus Patriarcha, varijſque donis ab eo cohoneſtatur.* 32. *eius fides confirmatur à Maronitis præſente Haymerico Patriarcha Antiochæno Latinorum.* 85. *falsò aſſeritur fuiſſe damnatum in ſexta generali Synodo.* 88. 109.

Iuſtinianus Imperator immemor accepti per Maronitas beneficij, curat illos eijcere ex Libano. 64. *aſſumit ex eis* 12. *millia, illoſque recepit in confinis Ciliciæ & Armeniæ.* ibidem.

Ke-

KEſruan inter Primarias Libani Prouincias. 52.

L

LAtinus Ioannis Damaſceni Interpres Triſagij corruptelam Maronitis propriam facit. 3. reijcitur. 132.
Leonis Papæ X. Bullæ reſpondetur. 109.
Libri Maronitarum quomodo corrupti fuerint ab Hæreticis. 112. 113. 114.
Librorum Eccleſiaſticorum Maronitarum, qua de cauſa Antiſtites, ac Magnates illius Nationis petant impreſſionem à Summis Pontificibus, & à Sac. Congregatione de Propaganda Fide. 118.
Lucas Patriarcha Maronitarum ſeductus à duobus Monachis aſſerit, Chriſtum Dominum non habuiſſe animam, neque pati, neque ſentire potuiſſe. 99. recuſat excipere Nuntios Summi Pontificis. 100. excommunicatur à Summo Pontifice. ibidem.
Ludouicus Iacobillus deſcribit Vitam Beati Maronis Abbatis. 5.
Lutherani cùm Catholicam fidem ſuſcipiunt, amiſſo nomine Lutheranorum, quòd ha-

reſis eſt indicatiuum, ſuſcipiunt illud Catholicorum. 47.

M

Marcus Epiſcopus Portuenſis, aſſerit Maronitas paſſim fuiſſe Hæreticos, paſſim Idololatras. 2. reÿcitur. 68.
Mardaitæ non alÿ à Maronitis fuerunt. 65. non fuiſſe Monti Libano Aduenas, ſed Autochthones. 65. ſic vocati ſunt, quia fuerunt Imperatori rebelles. 50.
B. Maro Abbas, ſeù Maron floruit anno circiter Chriſti 400. 5. eius vitam deſcribit Theodoretus. 5. quos, in Syria lapſi non adhùc erant in hæreſim, in Catholica fide continuit. 4. Innumeros ad monaſticam vitam adduxit. 5. varios diſcipulos habuit miraculis, ac ſanctitate illuſtres. 6. ægritudines corporum, & animarum medebatur. 5. excedit è vita. 6. certamen de eius corpore obtinendo inter vicinos. ibidem. in eius honorem conſtruitur Monaſterium inſigne propè Orontem fluuium Apamæam inter, & Emeſſam. ibidem. declaratur Primas omnium Monaſteriorum Syriæ ſecundæ. 10.
Maronea Ciconum Ciuitas. 134.

Ma.

Maronea vicus propè Antiochiam. 8.

Maronini, ijdem ſunt ac Maronitæ, ſic dicti ab Hæreticis, & quare. 20.

Maronitæ Syriam incolunt. 1. *an ſic appellati à Maronea viculo.* 8. *an ſic dicti à voce Syriaca Morio.* 9. *Sunt Chriſtiani in Syria ab auita Apoſtolorum fide.* 118. *nominis origo prima á S. Marone Abbate.* 4. *impoſitum eſt hoc nomen Catholicis Syris, ab Hæreticis, vti nunc in Anglia, Catholici vocantur Papiſtæ ab Hæreticis.* 46. *à nullo Marone Hæreſiarcha denominati ſunt.* 44. *& ſi ſemper Catholici fuerint potuerunt habere proprium ſibi nomen.* ibidem. *nihil vnquam innouarunt in Religione, ſed Apoſtolicas ſemper retinuerunt Conſtitutiones, & Conciliorum decreta.* 40. *eorum Catholicam fidem Thomas Epiſcopus Kfartabenſis labefactare conatur.* 69. *à communione Patriarchæ in hæreſim lapſi ſecedunt.* 83. *alium ſibi creant Patriarcham, quem Hæretici occidunt.* ibidem. *inter ſeſe diſſentiones pro eligendo nouo Patriarcha, quas ſedat Haymericus Patriarcha Latinorum Antiochenus.* 84. *nullo idoneo teſte probari poteſt fuiſſe Monothelitas.* 29. *an omnes fuerint Monothelitæ.* 96. *non fuiſſe Hæreticos varijs argumentis*

efficitur. 107. *falsò dicuntur in ſexta generali Synodo damnati*. 109. *Francis, id eſt Catholicis Occidentalibus adhæſiſſe, ipſi Hæretici Orientales teſtantur*. 39. *dicti ſunt aliquando Maronini ab Hæreticis, & quarè*. 39. *appellati ſunt etiam Mardaitæ, & quare*. 50. 61. *Electo ſibi Principe propria authoritate Saracenos expellunt*. 50. *ob doloſam, de mandato Imperatoris, interfectionem ſui Principis, magis rebellant, & alium ſibi Principem deſignant*. 51. *Nouum Principem ſibi conſtituunt ad tuendam Patriam, & Catholicam fidem, quem volunt Sedem habere Bſciarrai*. 53. *illum confirmari ab Imperatore poſtulant*. 54. *In Saracenos bellum*. 55. *Victoria contrà Saracenos*. ibidem. *quam formidandi fuerint Saracenis*. 63. *eos cogunt Romano Imperio tributum pendere*. 62. *Magnates huius Nationis non tanti faciunt opes ſuas, quanti Catholicam Religionem*. 120. *varij recenſentur ex eis ſcientia illuſtres, quamuis non fuerint Alumni Collegij Maronitarum*. 125. 126. *Triſagium Orthodoxè recitant*. 132. 133. *Virorum doctorum paucitas in hac gente verti vitio non poteſt*. 127. *quare ſtudijs non vacent*. ibidem. *hæc Natio*

non

non poteſt dici Hæretica ob aliquorum defectionem. 120.
S. Maximi Vita falsò à Thoma Kfartabenſi enarrata. 75.
Matthiæ de Corona Leodienſis Carmelitæ de Maronitis opinio. 3.
Monachi Monaſterij B. Maronis multiplicantur magno numero, Catholicam fidem incorruptè conſeruant. 7. Catholicæ fidei Anteſignani. 10. pro qua tuenda eorum ſtudium. 14. Nuntios mittunt ad V. generalem Synodum. 10. multa patiuntur ab Hæreticis Monophyſitis, & ex eis 350. pro tuendo Concilio Chalcedonenſi occiſi ſunt. 11. 12. mittunt Epiſtolam ad Hormiſdam Papam. 11. & aliam ad Ioannem Patriarcham Conſtantinopolitanum, & ad V. generalem Synodum. 12. Confugiunt ad Papam tanquam ad fidei Magiſtrum, & Eccleſiæ Caput. 14. mittunt aliam Epiſtolam ad Hormiſdam Papam, ad Menam Patriarcham Conſtantinopolitanum, & ad Iuſtinianum Imperatorem. ibidem. Libellum porrigunt Iuſtiniano Imperatori contrà Seuerum, Petrum Gnaffæum, & Zoaram Syrum. 17. & alium ad proprios Epiſcopos, vt tota Syria Synodi decretis ob-

temperaret. ibidem.
Monachi duo ex Pagis Ianubh, & Darnebubh aſſerunt Chriſtum non habuiſſe animam, neque pati, nec ſentire potuiſſe. 99. *ſeducunt Lucam Patriarcham.* 100.
Monaſterium in honorem B. Maronis conſtruitur propè Orontem fluuium, Apamæam inter, & Emeſſam. 6. *Primas eſt omnium Monaſteriorum Syriæ ſecundæ.* 10.
Monophyſitæ dicuntur aſſeclæ Iacobi Zanzali, ac Dioſcori. 19.
Monothelitas, hoc eſt aſſertores vnius voluntatis in Chriſto Domino. 22. 71. 72. *eos impugnat Iaannes Maro.* 42. 43.
Muhauias Phæniciam vexat. 50.

N

NAtiones, quæ hodiè extant in Syria antequam ſcinderentur in varias ſectas, omnes vocitabantur Syræ. 4.
Neſtoriani cùm Catholicam fidem ſuſcipiunt omiſſo nomine Neſtorianorum, quod hæreſis aſt indicatiuum, ſuſcipiunt illud Chaldæorum, ſeù Aſſyriorum. 47. 49.

Opi-

O

OPiniones variæ de Maronitis, & inter ſe contrariæ. 24

P

PApiſtæ vocati ſunt in Anglia Catholici ab Hæreticis. 46.
Patres Societatis Ieſu cùm celebrarent centeſimum ſuum annum in Romano Collegio, appoſuerunt inter Viros eruditos, Imagines nonnullorum, qui fuerant Alumni Collegij Maronitarum de Vrbe. 122.
Patriarcha quidam Maronitarum inficitur hæreſi. 83.
Paulus conſtituitur Dux Maronitarum. 52.
Paulus Diaconus, qui interfuit V. generali Synodo Ambaſiator dicitur Monaſterij B. Maronis, Primatis Monaſteriorum Syriæ ſecundæ. 10. 17.
Petri Patriarchæ Maronitarum Epiſtola ad Antonium Cardinalem Caraffam. 112.
Petrus Gnaffæus, ideſt fullo in Triſagio Trinitatis crucifixionem admittebat. 11. eius aſſeclæ Maronitas inſectati ſunt. ibidem.
Princeps Maronitarum, Imperatoris mandato doloſè interficitur. 51.

Qua-

Q

QVareſmij aſſertio de Ioanne Marone. 32.

R

ROmana Vrbs caruit aliquando Viris doctis, ob aſſiduos Longobardorum motus. 127. 128.

Romana Eccleſia iu confirmandis Patriarchis Orientis, nunquam vſa eſt vocabulis Neſtorianorum, ac Iacobitarum, cùm ſint illa hæreſis indicatiua. 49. vſa tamen eſt vocabulo Maronitarum in confirmatione Patriarchæ eiuſdem Nationis, quia eſt Catholici nominis indicatiuum. 49.

Rex Galliæ Chriſtianiſſimus cohoneſtauit Abù Nauſel Principem Agialtonis Gallorum Conſulatu in Phœnicia. 121.

S

SAlem Dux Maronitarum locum dat Hæreticis in Libano contrà fidẽ datam. 54. excommunicatur, & deſeritur à Maronitis. 54. reſipiſcit, & Eccleſiæ, & ſuis reconciliatur. 60. Hæreticos eijcit ex Libano. 61.

Sa-

Saracæni à Maronitis repulſi. 50. *Hbadetum obſident, quam per traditionem expugnant.* 52. 53. *profligantur denuò à Maronitis inter Byblum, & Botrim, & depulſi ſunt vſque ad flumen propè Alſidar; ex quibus ad quatuor equitum millia captiui remanſerunt.* 56. *coguntur Romano Imperio tributum pendere.* 62. *Saracæni ob Maronitarum inter ſe diſſentiones, Tripolim, Byblum, & Bſciarrai inuadunt.* 55. *metu Mardaitarum liberati Romanum Imperium multis malis afficiunt.* 65.

Schiſmata varia inter Maronitas. 98.

Sergius Patriarcha Conſtantinopolitanus cur ab Euthychio Alexandrino vocitetur Maronita. 35. 36. *poſtquam incidit in hæreſim Monothelitarum, per multos annos Catholici nomen prætulit.* 38.

Seueriani Hæretici Maronitarum inſectatores. 11.

Simon, nouus Maronitarum Dux eligitur. 51.

Sophronius Hieroſolymitanus, Cyrum Alexandrinum inſectatus eſt. 80.

Syria Mari Mediterraneo contermina. 1.

Syri, qui ad Monachos Monaſterij B. Maronis confluxerunt, vocati ſunt Maronitæ

ab

ab Hæreticis. 7. 13.

T

Thalaſſius inter primos B. Maronis diſcipulos, cuius vitam deſcribit Theodoretus. 6.

Theodoretus deſcribit vitam B. Maronis Abbatis, eiuſque diſcipulorum. 5.

Theodorus ex Kfarfu Epiſcopus, Vicarius generalis à Hieremia Patriarcha Maronitarum conſtituitur. 101. 104.

Theopaſchitarum hæreſis in quo poſita. 3. *hac hæreſi Maronitæ nunquam fuerunt infecti.* 3. 131.

Thomę Biatienſis opinio de Maronitis. 2.

Thomas Hharanita Epiſcopus Kfartabenſis quis fuerit. 69. 70. *Maronitarum fidem labefactare Monothelïſmo conatur.* 69. *eius opinio de Maronitis.* 7. 8. *permanet in Giobbet Ianubh per quatuor annos, & in Giobbet Bſciarrai per biennium.* 87. *eius cum Patriarcha Antiochæno Græcorum Ioanne, contentiones.* 70. *Iacobitarum Religione relicta, alteram Monothelitarum amplexus eſt.* ibidem. *ſcribit Epiſtolam præfato Patriarchæ Antiochæno in decem propoſitiones diuiſam pro Monothe-*

theliſmo, quam iuſſit Patriarcha publicè comburi. 73. ſe transfert ad Montem Libanum, vt Maronitas ad ſuas partes alliciat. 74. S. Maximum apud illos in inuidiam adducit varijs mendacijs. 75. falsò aſſerit Heraclium Imperatorē, Leonis Papæ Authoritate S. Maximum inſectatum fuiſſe. 76. mentitur ſibi fauere Pontificem Romanum. 77. Eutychium Alexandrinum falsò teſtem appellat. 78. Maronitas aliquos ſuis erroribus imbuit. 80.

Timothei Preſbyteri Conſtantinopolitani aſſertio reijcitur. 130.

Titus Liuius nominat Maronitas, Ciues Maroneæ, quæ eſt Ciconum Ciuitas. 134.

Tripolis Syriæ Vrbs expugnatur à Francis. 87.

Triſagium orthodoxè recitatur à Maronitis. 132. 133.

V

VEneti Domini Abù Naufel Principem Agialtonis, Venetorum Conſulatu in Phœnicia condecorarunt. 121.

VVilielmus Cardinalis Sancti Marcelli ab Innocentio III. in Syriam mittitur. 101. 104.

VVil-

VVillielmus Epiſcopus Tyri, Maronitas ait fuiſſe Monothelitarum hæreſi infectos. 2. 21, 22. *cæcum Ducem ſequutus Eutychium Alexandrinum, in errorem lapſus eſt.* 24. *eius teſtimonium expenditur, & confutatur.* 67. *eiuſdem error de Maronitis vnde natus ſit.* 87. *falsò aſſerit Maronem, & Maronitas damnatos fuiſſe in ſexta generali Synodo, & per* 500. *annos permanſiſſe in Monotheliſmo.* 88.
Voluntas vna in Chriſto Domino quomodò aliquando Catholicè aſſeratur. 90.

Z

ZOaras Hæreticus Syrus, Monachorum Monaſterij B. Maronis inſectator. 17.

FINIS INDICIS.

BIBLIOTECA